

Ankara'da bildiri dağıtımı yapan BDSP'lilere AKP'liler satırlarla saldırdı. Biri ağır, iki BDSP'li yaralandı. Ardından toplanan kitleye de polis gaz bombalarıyla saldırdı.

Hesabı sorulacak!

Direnişin kalesi kuşatılmaya çalışılıyor

Greif işçilerinin düşmanları direniş kalesini kuşatmaya, onun ikmal yollarını kesmeye çalışıyorlar. Kalenin savunmasını güçlendirmeliyiz.

s.2

Newroz aynasında "çözüm süreci"nin akıbeti

Son yaşanan gelişmelerin de gösterdiği gibi, işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile Kürt halkı için yol gerçekten çatallaşmış durumda.

s.4

Arap Birliği Zirvesi sona erdi!

Arap egemen sınıflarının platformu olan Arap Birliği, ismine tezat bir parçalanmışlık içinde olduğunu gösterdi.

s.29

DLB: Berkin'e sözümüz var!

Berkin için liselilerin okullarından, siyasal yaşama katıldıkları zeminden doğru yaptığı eylemlerin birçoğu kitlesel biçimler kazandı.

s.31

Direnişin kalesi kuşatılmaya çalışılıyor...

Direniş ateşini büyütelim!

Greif işçilerinin düşmanları direniş kalesini kuşatmaya, onun ikmal yollarını kesmeye çalışıyorlar. Bu halde ise yapılacaklar bellidir. Öncelikle kalenin savunmasını güçlendirmeli saflar sıklaştırılmalıdır.

Greif direnişi, tarihte çığır açan her öncü sınıf eyleminin yaşadığı sorunu yaşıyor. Cüretli bir öncü çıkış olarak yalnız kalma ve kuşatılma tehlikesiyle yüz yüze bulunuyor. Çünkü henüz kendisiyle aynı cephede savaşma gücü ve cüreti gösteremeyen sınıf kardeşlerinden hak ettiği desteği alamıyor. Ama öte yandan direniş kazanırsa başlarına nelerin geleceğini bilen sınıf düşmanları elbirliği yaparak onu boğmak için seferber olmuş durumdadır. Amaçlarına ulaşmak için tüm maharetlerini sergiliyor, içeriden-dışarıdan direnişin kalesini düşürmeye, onu kuşatma altına alarak direncini kırmaya çalışıyorlar.

Bu kuşatma henüz askeri bir nitelik almış değil. Çünkü direnişin kalesini öyle bir operasyonla düşürmek kolay değil. Dudullu'yu düşürdükten sonra yaptıkları deneme fiyaskoya dönüştükten sonra başka yollar denemeye başladılar. Bunun için gerçek her kalenin düşürülmesinde yapıldığı gibi direnişin kalesini de kuşatma altına alıp tüm ikmal yollarını kesmeye çalışıyorlar. Ancak bunda başarılı olduktan sonra direnişi askeri yollardan ezmeye yönelebilirler. En azından bugünkü görüntü böyle.

Bu ne anlama geliyor?

En başta Greif işçilerini işgal fabrikasına sıkıştırmak istiyorlar. Bunun için en başta bu mücadelenin sonucu bakımından tayin edici önemde olan Greif'in diğer fabrikalarına direniş ateşinin yayılmasına engel olmaya çalışıyorlar. Bilindiği üzere Greif işçileri akıllı hamlelerle sınıf düşmanlarını direnişin kalesine yaklaştırmadıkları gibi, hem içeriden hem de dışarıdan yaptıkları çıkarmalarla diğer fabrikaları direnişe kazanmaya çalıştılar. Ancak sınıf düşmanları da bunu iyi bildikleri için tüm güç ve imkanlarıyla mevzilerini savunuyor.

Bu sınıf düşmanlarının kaleyi düşürmek için kullandıkları diğer silah Truva atlarıdır. Greif işçileri daha en başında bu konuda uyanık davrandılar. Öyle ki direnişin daha ilk anlarında Truva atı misyonuna soyunmuş olanları kulaklarından tutup fabrikanın önüne koydular. En önemlisi, sermayenin en etkin Truva atı olan sendika bürokratlarına karşı da, onların bu misyonlarını bilerek ilişki kurdular. Onları aralarına almadılar, alınca da mesafe koydular. Ama bu kadarının dahi yeterli olmadığı taşeron saldırısı ve Dudullu'nun düşürülmesi sırasında görüldü. Öyle ki o ana kadar sınırlı da olsa fabrika içerisine girip pasif bir aracılık rolü üstlenen Kazım Doğan'ın gerçekte ne kadar şeytanımsı bir Truva atı olduğu açığa çıktı. Zaten Dudullu fabrikasının düşmesinin en önemli nedeni de o oldu. Bir anlık dikkatsizliğin sonucu büyük bir bedele yol açabildi. Ama neyse ki işçiler, hızla gereken önlemi aldılar. Böylelikle de Kazım Doğan, ipliği pazara çıkarılıp sahneden uzaklaştırıldı.

Ancak hiç kuşku olmasın ki sınıf düşmanları Kazım Doğan gibi Truva atlarından vazgeçmeyecektir. Dolayısıyla bu konuda azami dikkat ve uyanıklık hala büyük önem taşımaktadır.

Öte yandan bu gibi durumlarda izlenen en etkili yöntemlerden birisi de, rakibini mücadeleden soğutmaktır. Bu amaçla sınıf mücadelesinin tarihinden sayısız örnekten de biliyoruz ki, bunun için en çok

kullanılan yöntem mücadeleye olan inancı yaralamak ve sürecin kaderini diplomasinin ellerine bırakmaktır. İşte biz bunu bizzat DISK/Tekstil yöneticilerinin yakın dönem ihanet pratiğinden de biliyoruz. Bu örneklerde aktif mücadelelerle patronun soluğunu kesen işçiler, tam da bu aşamada kurulan pazarlık masalarında yenilmişlerdir.

Sınıf mücadelesini bürokratların diplomatik oyunlarının bir eklentisi haline getiren bu anlayışa prim verilmemelidir. Öyle ya hala mücadelenin gerçek ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak duranların pazarlık masalarında sonuç alabilecekleri iddiası bir kandırmacadan başka bir işlev görmez.

Dikkat edilmesi gereken bir başka nokta bu türden pazarlık masalarının, işçilerin mücadeleye başarma iradelerin kırmaya yönelik eylem ve söylemlerle bir arada gündeme getirilmesidir. Bunu yapanlar mücadele enerjisini soğutmak ve giderek de kendilerine alan açmak isterler.

Greif'te de son günlerde atılan fabrika kapatma ve işten atma gibi adımları bu kapsamda da değerlendirebiliriz. Süren mücadelenin mahiyetini ve sertliğini anlamayanlar, bu hamlelere bakıp teslimiyet bayrağını çekebilir ya da "her şey bitti" diyerek işçiler arasında yılgınlığı yaymaya çalışabilirler.

Şu durumda da bunun bazı sendikal odaklar tarafından yapılmaya çalışıldığını görmekteyiz. Hiç kuşkusuz bu büyük direnişin kendi sınırlarını aşacak sonuçları olması nedeniyle Greif yönetimi, fabrikayı da işçileri de işten atabilir, bedelini göze alıp fabrikayı da kapatabilir. İşçiler de zaten bu ihtimali gördükleri için "ya taleplerimizi kabul edecek, ya da kapatıp gidecek" diyerek buna hazır olduklarını gösteriyorlardı.

Kuşkusuz bu zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanların geleceği ve sınıfları için direnme bilincinin ürünü net bir tutumdur. Bu halde ise, Greif işçileri için kaybetmek zaten bir seçenek olmaktan çıkıyor. Ama işçilerin bu tok bilinci bugün ufkunu sendikalizmle kör bürokratlar tarafından yaralanmaya çalışılıyor. "Ne olursa olsun fabrika kapanmasın" bu düzende kaybedecek şeyleri olanların, işçilerin mücadele bilincini ve özgüvenini

yaralamak için kullandığı bir söylemdir.

Bunlar karanlığı olabildiğince yoğunlaştırarak işçileri, önlerini göremez hale getirmeye, böylelikle de kendilerine ve mücadelelerine olan inançlarını yaralamaya çalışıyorlar. Bunda başarılı oldukları takdirde de kendilerini birer kurtarıcı olarak pazarlayabileceklerdir. Oysa sınıf mücadelesi deneyimleri de gösteriyor ki onların kılavuzluğunda yol yürünerek hiçbir mücadele kazanılmamıştır.

İşte bunun için direnenlerin unutmaması gerekiyor ki, karanlığın en yoğun olduğu an şafağın en yakın olduğu andır. Dolayısıyla savaşma gücü ve iradesini böyle anlarda yitirmemek büyük önem taşıyor.

Öte yandan işçiler bu yoldan kararlıca yürümeye devam ettiklerinde elbette kendileri için istedikleri sonucu elde edemeyebilirler, ama gelinen aşamada kimse onlara "yanlış bir yoldan gittiniz" de diyemez. En fazla "daha dikkatli olabilir, bazı hatalar yapmayabilirdi" diyebilir. Yalnız bırakılmalarına rağmen cesurca dövüşüler diyebilir, ama teslim oldular diyemezler. İşte bunlar da başka sınıf bölüklerinin onlardan öğrenerek daha iyisini yapmak üzere düşen bayrağı ellerine alıp yeniden harekete geçmelerine dayanak olur.

En başta dediğimiz gibi Greif işçilerinin düşmanları direniş kalesini kuşatmaya, onun ikmal yollarını kesmeye çalışıyorlar. Bu halde ise yapılacaklar bellidir. Öncelikle kalenin savunmasını güçlendirmeli saflar sıklaştırılmalıdır. Bunu yaptıktan sonra ise direnişin kalesine yeni ikmal kanalları açmak ve sınıf düşmanını her yerde kuşatacak karşı ataklar örgütleyebilmeliyiz. Bu aktif ve eylemli bir sınıf dayanışması ile birlikte somutta Greif patronunun nefesini kesmek üzere onun tüm mevzilerini kuşatma altına alacak bir karşı seferberliği başarabilmek demektir. Bunun için mevcut dayanışma platformlarını bu yönde aktifleştirmeli, sendikal imkanları bu doğrultuda seferber etmeli, bizzat bu somut hedef doğrultusunda etkin bir çalışma içerisine girilmelidir.

Tüm bunlar yapıldığında görülecektir ki, direniş kalesini kuşatma girişimleri boşa düşürülecek ve tersinden zafer yakınlaşacaktır.

Türk ordusu cihatçı çeteleri korumak için saldırdı

Suriye'den başlayarak bölgeyi ortaçağ karanlığında boğmak için üç yıldan beri savaşan cihatçı teröristlere destek sunan Türk devleti, işi, çatışmalara fiilen katılacak noktaya vardırı. Sınırı ihlal ettiği gerekçesiyle Suriye uçağını düşüren TSK, Lazkiye kırsalında köy ve kasabalara saldıran cihatçı katillere, hava kuvvetleriyle destek verdi.

Uluslararası anlaşma ve yasaları ayaklar altına alan bu saldırı, Ankara'daki Amerikancı iktidarın zıvanadan çıktığına işaret ediyor. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet batağına saplanan AKP şefleri, saldırıyı sevinçle karşıladılar. Paçalarını kurtarabilmek için cihatçı teröristlerle aynı safta savaşa katılacak noktaya gelen dinci-gerici şefler, uçak düşüren TSK'yi kutlayarak, savaş çığırtkanlığına devam ettiler.

Siyonist İsrail'le aynı yoldalar

Sınırdaki gerçekleşen ama kimin yaptığı belli olmayan bombalı bir saldırıyı gerekçe gösteren ırkçı-siyonist İsrail rejimi, geçen günlerde Suriye'ye hava saldırısı düzenlemişti. Cihatçı teröristleri destekleyen İsrail, daha önce de Suriye'deki bazı hedefleri bombalamıştı. Suriye'nin 60 ülkeden devşirilen cihatçı çetelerle savaşmasını fırsat bilen İsrail, kışkırtıcı saldırıları sık sık tekrarlıyor.

Cihatçı katilleri takip eden Suriye uçağını düşürme emri veren sermaye iktidarının Ankara'daki şefleri de, siyonist İsrail'le aynı yolu izlemeye başladılar. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bu en sadık iki uşağı, cihatçı çetelere destek ve Suriye'ye düşmanlıkta da birleştiler.

Türk ordusu çatışmanın içinde

Geçen aylarda, Türk ordusunun açtığı kanallardan Lazkiye kırsalına saldıran cihatçı çeteler, sırf Alevi oldukları için yüzlerce kişiyi vahşi bir şekilde katletmişlerdi. Kadın, çocuk, yaşlı ayırımı yapmadan toplu kıyım gerçekleştiren cihatçılar, aylardır rehlin tutulan yüzlerce kişiyi de kaçırdılar. Suriye Arap Ordusu (SAO) ve bölge halkının oluşturduğu Ulusal Savunma Birlikleri (USB) tarafından bölgeden uzaklaştırılan cihatçılar, geçen hafta yeniden Lazkiye kırsalına saldırdılar.

Köy ve kasabaları bombalayan cihatçılar, yine Türk ordusunun açtığı kanallardan Suriye'ye sızdılar. Çatışmada yaralanan cihatçı çeteler, halen Ambulanslarla Antakya'daki hastanelere taşınıyor.

Bu arada çatışmalarla ilgili açıklama yapan Suriyeli yetkililer, cihatçıların, Türk ordusunun koruma ateşi eşliğinde Suriye'ye sızdırıldığını belirttiler. Suriye Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada da, "Türkiye, Suriye'nin egemenlik haklarına karşı şimdiye kadar eşi görülmemiş bir düşmanlık sergiliyor" ifadeleri yer aldı.

Al Mayaden ve RT. Arabic kanallarının muhabirleri de, cihatçı çetelerin üç noktadan Türkiye'den Suriye'ye

giriş yaptıklarını ve Alevi veya Hıristiyanların yaşadıkları kasaba ve köyleri bombalamaya başladıklarını belirttiler. Cihatçıların saldırısı üzerine, can kaybını azaltmak için sivillerin Lazkiye'ye taşındıkları bildirildi.

Sınırın açılması yetmiyormuş gibi, cihatçı katillere koruma ateşi sağlayan Türk ordusu, cihatçıları havadan gözetleyen uçağı da düşürerek, Suriye'ye karşı yürütülen savaşın fiilen suç ortağı olmuştur.

Cihatçı çetelerle "danışıklı dövüş" mü?

Haziran Direnişi'yle sarsılmaya başlayan dinci-gerici AKP iktidarı, yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet skandallarıyla iyice rezil oldu. Yasaları ayaklar altına alarak şimdilik paçalarını kurtaran AKP şefi ile müritleri, korkunun yarattığı histeriyle etrafa saldırıyorlar. Seçimleri kaybedip hesap vermektan ölümüne korkan dinci-gerici şefler, işi savaş kışkırtıcılığı noktasına vardırıdılar.

Son günlerde yaşanan gelişmeler, AKP ile cihatçı teröristler arasında bir danışıklı dövüş yaşandığı izlenimini yaratıyor. Paçasını kurtarma telaşındaki AKP şefinin meydanlarda "Bayrak inmez" diye nara attığı günlerde, El Kaide uzantısı IŞİD (Irak ve Şam İslam Devleti) çetesi, Urfa'nın Birecik sınırının 28 kilometre ötesinde bulunan Türk toprağı statüsündeki Süleyman Şah Türbesi ile ilgili video yayınlandı.

Söz konusu cihatçı çete tarafından yayınlandığı söylenen videoda, Süleyman Şah Türbesi'nin üç gün içinde boşaltılıp Türk bayrağının indirilmemesi halinde, türbenin yerle bir edileceğı tehdidi savuruldu. Ancak 15 Mart tarihli tehdit videosunda verilen süre geçmesine rağmen, Türbe'ye dönük herhangi bir saldırı gerçekleşmedi.

IŞİD kaynaklı olduğu iddia edilen tehdit videosunun yayınlandığı günlerde, Türk ordusunun Lazkiye kırsalına saldıran cihatçı teröristlere fiili destek

sağlaması ve onları havadan takip eden Suriye uçağını düşürmesi, AKP iktidarı ile cihatçı teröristler arasında "danışıklı dövüş" olduğu kanısını güçlendirdi.

Saldırganlık ve savaş kışkırtıcılığına hayır!

İsrail'in izinden giden AKP iktidarının Suriye'ye karşı izlediğı düşmanca politikayı, yerel seçimlerin arifesinde fiili saldırganlık noktasına vardırması, tesadüf değil elbet. Bilindiğı üzere içerideki saldırganlığı dışarıdaki saldırganlığın tamamlaması, kapitalist devletlerin yaygınca izledikleri kirli politikalarından biridir. Nitekim komşu Suriye'ye karşı savaş naraları atanlar, içeride de devlet terörünü doruğa çıkarttılar. Washington'daki efendilerini kızdırmak pahasına da olsa, işi Twitter'ı yasaklama noktasına vardırıdılar.

İktidarın, Suriye düşmanlığına dayalı politikayla ilgili rezaletlerin yanı sıra, emperyalist/siyonist güçlerin, son günlerde Suriye'ye karşı izledikleri düşmanca tutumu daha sertleştirmeleri, savaş kışkırtıcılığının bir diğer önemli nedenidir.

Emperyalist/siyonist güçler, Suriye'ye saldırmaktan vazgeçmiş değiller. Koşullar oluşursa ve bu konuda kendilerine güvenebilirlerse, Ortadoğu'ya yayılacak bir savaşın fitilini ateşlemekten geri durmayabilirler. Cihatçı teröristler safında savaşa katılan Ankara'daki işbirlikçiler, tetikçiliğe hazır olduklarını şimdiden ilan ediyorlar.

Bu durumda rejimin içerideki gerici-faşist saldırganlığına karşı mücadeleyi, komşu ülkeleri hedef alan savaş kışkırtıcısı politikalara karşı mücadele ile birleştirmek gerekiyor. Zira emperyalistlerle işbirlikçilerini Ortadoğu'dan def etmeden, bölgeye kalıcı bir barışın gelmesi ve halkların kardeşçe yaşayacakları iklimin hakim kılınması mümkün değil.

Newroz aynasında “çözüm süreci”nin akıbeti

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ile Kürt halkı için yol gerçekten çatallaşmış durumda. Ya bu yanılısamlarla oyalanıp düzene karşı öfkenin seçim hesaplarında yitip gitmesine katlanılacak ya da devrimci-militan mücadelenin bayrağı yükseltilecek.

Bu yılın Newroz kutlamaları katılım ve politik atmosferi bakımından geçen yılki tabloyu hatırlatıyordu. Newroz eylemlerinin ana temasını bir kez daha “çözüm süreci” oluşturdu. Bununla birlikte Kürt hareketinin ve yedeğindeki sol çevrelerin yerel seçim propagandası da Newroz alanlarında doğal olarak önemli bir yer tuttu. Alanlardaki kitlesellik ve coşku, Kürt halkının “çözüm sürecine” desteğinin sürdüğünün bir göstergesi sayıldı.

“Çözüm sürecinin” kazananı

Ne var ki Öcalan’ın açıklaması üzerinden yaratılmaya çalışılan heyecana rağmen, son bir yılda köprülerin altından çok sular akmıştı. Geçen yıl AKP’nin tasfiyeciyi oyunu konusunda toplumda büyük umutlar yaratılmış, tüm dünyada yankı uyandıran iyimser bir hava estirilmişti. PKK’nin önce esir askerleri serbest bırakması, ardından ateşkes ilanı ve en sonunda da silahlı güçlerini sınır dışına çekeceğini açıklamasıyla, “İmralı görüşmeleri” olarak başlayan süreç muazzam bir inandırıcılık kazanmıştı. “Çözüm sürecinin”, gerçekte AKP’nin 2014-15 seçim hedefleri doğrultusunda kaba bir aldatmaca olduğunu ileri sürmek bile çözüm ve barışa karşı olmakla, savaş ve kan istemekle damgalanmaya yetiyordu.

AKP iktidarı, oyalamayı sürdürebilmek için attığı göstermelik adımlar (Akil İnsanlar ve Meclis komisyonları) dışında hiçbir şey yapmadan, 2013’ün ilk yarısını tam olarak istediği koşullarda geride bıraktı. Kürt hareketini ve onun aracılığıyla da Kürt halkının politize kitlelerini pasifize etmenin rahatlığıyla toplumsal muhalefete saldırılarını tırmandırmaya başladı. Dişe diş mücadeleyle kazanılmış Taksim’i 1 Mayıs eylemini tekrar yasakladı. Mayıs ayı boyunca sol ve ilerici güçlerin eylemlerini azgın polis terörüyle bastırmaya çalıştı. Nihayet Gezi Parkı’na yönelik vahşi saldırıyla bardağı taşırdı ve 31 Mayıs patlamasından başlayarak tarihinin en yıkıcı sarsıntılıyla karşı karşıya geldi.

Böylece AKP’nin tasfiyeciyi “çözüm süreci” ilk sınanmasını Haziran Direnişi üzerinden yaşadı. Öncelikle terör demagojisi ve şovenizm zehri çatışmasızlık ortamında işlevlerini büyük oranda yitirince, sosyal mücadele öne çıkmaya başladı. 31 Mayıs patlamasında “çözüm süreci” ile oluşturulan atmosferin rolü elbette yadsınmaz. Tasfiyeciyi aldatmacaya kapılmış kesimler bunu “çözüm sürecinin” doğrulanması saymaktan öteye geçemiyorlar. Oysa bu olgu her şeyden çok, Türk sermaye devletiyle Kürt hareketi arasında sonuçsuzluğa mahkum bir savaşın tek seçenek olmadığını, Kürt halkına gerçek özgürlüğü, çözümünü ve kalıcı barışı da getirecek devrimci toplumsal mücadelenin güç ve olanaklarının epeyce gelişkin olduğunu göstermiştir. Bir başka deyimle Haziran Direnişi, Kürt halkının devrimci dinamizminin akması ve birleşmesi gereken gerçek çözüm adresini işaret etmiştir.

Yazık ki Kürt hareketi, aylar sonra en yetkili isimleri aracılığıyla özeleştiriyi vermek zorunda kaldığı üzere, bunu görmek yerine AKP iktidarıyla ipleri koparmamayı temel alan bir tutum takındı. Cumhuriyetin demokratikleştirilmesini bir program düzeyinde savunduğu halde, uzun on yılların ardından görkemli bir kitlesel patlama olarak sahneye çıkan demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine mesafeli davrandı. “Çözüm sürecinin” kimin işine yaradığı bir kez daha görüldü.

Haziran Direnişi’nin uyarıcı darbeleri

Bu arada “çözüm süreci”nin temel muhatap konumundaki AKP iktidarının, “demokratikleşme”, dolayısıyla Kürt sorununu çözmek gibi bir derdinin olmadığı, olamayacağı tüm dünyanın anlayacağı şekilde bir kez daha ortaya çıktı. Haziran Direnişi’nin yarattığı atmosferde sürekli kan kaybı yaşayan AKP, sonraki aylar boyunca “çözüm süreci” konusunda neredeyse tam bir suskunluğa gömüldü. Bu koşullarda Kürt hareketi Eylül 2013’te çekilmeyi durdurduğunu açıkladı. Aslında bu, “çözüm sürecinin” iflas ilanıydı. AKP’nin ise yalanı sürdürmeye ihtiyacı vardı, zira kritik bir önem atfettiği yerel seçim atmosferine girilmişti. Bu uğurda önce içi boş bir “demokratikleşme paketi” açıklandı. Ardından Diyarbakır’da Barzani ve Şivan Perwer’in katılımlarıyla bir şov örgütlendi. Bu arada Öcalan da “çözüm sürecine” dair umutlarını koruduğunu açıklayarak, AKP ile yola devam edilmesini sağladı.

Öte yandan dinci-gerici güçler arasındaki iktidar ve rant dalışması Haziran Direnişi’nin basıncı altında giderek su yüzüne vurmaya başladı. Dershaneler ve öğrenci evleri tartışmalarıyla süren kapışma, 17 Aralık operasyonlarıyla geri dönülmez bir aşamaya sıçradı ve sonraki aylara damgasını vuran bir gündeme dönüştü. “Çözüm süreci” ikinci kez bu gündem üzerinden sınıandı. Kürt hareketinin her türlü kötülüğü “paralel devlete” havale etmek ve “darbelere ateş taşımamak” yaklaşımı, bu dönem boyunca AKP iktidarı ile şefinin kolay kolay bulamayacakları bir dayanak oldu.

Kürt hareketinin AKP’ye yönelik hayırhah tutumu bu dönem boyunca süren seçim çalışmalarından da görülebilir. AKP’ye daha çok çözüm sürecine sahip çıkması gerektiği, yoksa kendi sonunu getireceği yönünde uyarı ve eleştiriler yöneltilirken, CHP-Cemaat ittifakı temel hedef durumundaydı. Haziran’dan bugüne bu tutum orta yerdeyken, AKP’nin hiçbir adım atmadığına yönelik eleştiriler yapıp bu sınırlarda durmak, tümüyle “çözüm sürecinin” muhatapsız kalmasından duyulan kaygının ürünü sayılır. AKP-Cemaat kavgası ortalığı dinci-gerici güçlerin pisliklerinden geçilmez hale getirdikçe, elbette AKP de daha fazla eleştirilir oldu.

Nihayet Mart ortasında, tam da Öcalan’ın son heyet görüşmesinden yaklaşık bir hafta sonra KCK, AKP’nin muhatap olmaktan çıktığını ilan etti. Açıklamanın esası buydu, özetinde ise AKP’nin “sürece” seçim yatırımı olarak yaklaştığı, bir yıllık fırsatı değerlendirmede, “çözüm” gibi bir derdinin ve planının olmadığı, oyalamadan öteye gitmediği, bir yıl boyunca hiçbir adım atmadığı yer alıyordu.

Öcalan'ın Newroz mesajı

Bu açıklama, Öcalan'ın önden yine tarihi olarak ilan edilen yeni Newroz mesajını büyük bir merak konusu haline getirdi. Fakat Diyarbakır Newroz alanında, 1 yıllık süreci ve dolayısıyla Öcalan'ın yaklaşımını bilenler için hiç de şaşırtıcı olmayan bir açıklama okundu. Selamlama, temenniler ve bir kez daha "müzakere sistematığı için yasal bir çerçeve" talebi dışında mesajın iki teması vardı. Birincisi "son 200 yıllık kapitalist moderniteye dayalı komplocu-darbeci rejim"e karşı "demokratik anayasal bir rejim"e yapılan vurguydu. İkincisi ve asıl önemlisi, KCK açıklamasından sonra sürecin muhatabı olan AKP üzerine söylenenlerdi. Bu konuda Öcalan; "Şu ana kadar yürütülen bir diyalog süreciydi ve önemliydi. Bu süreçte iki taraf da birbirlerinin iyi niyetini, gerçekçiliğini, yeterliliğini test etmiştir. Bu testten hükümetin ağırdan alma, tek taraflı yürütme, yasal temelden kaçınma ve uzatma tutumuna rağmen iki taraf da barış arayışından kararlılıkla çıkmıştır" diyerek, açık bir şekilde AKP'yle yola devam demiş oldu.

Bu açıklamanın ardından KCK'nin açıklaması salt bir taktik söylem değilse ve bu sınırlarda bir işlev oynamamışsa gerçek anlamda yok hükmündedir. Keza KCK yetkililerinin, esas muhatap demokrasi güçleridir, Öcalan'ın bir yıl önceki çağrısı da onlaraydı, bu açıdan biz de üzerimize düşeni yapamadık yönlü söylemleri de özel bir değer taşıyor. Şimdi her şey 30 Mart seçimlerinin ertesine bırakılmış durumda. KCK yöneticisi Murat Karayılan'ın açık ifadesiyle 1-2 hafta içinde bir adım atılmazsa süreç bitmiş olacak deniliyor ama AKP tam bir hezimet yaşamadığı sürece, dolayısıyla genel seçimlere kadar oyalamaya devam ihtiyacı duyacağı ölçüde, gerçek hiçbir adım atmasa bile "çözüm süreci" aldatmacasından kolay kolay vazgeçmeyecektir. Bu durumda kimin ne dediğine değil, Öcalan'ın ne yapacağını bakmak daha doğru olacaktır. Öcalan ise gerçek anlamda bir meşruiyet krizi yaşayan, Haziran'dan bu yana tepe taklak çöküşe doğru yuvarlanan, Kürt hareketinin hayırhah tutumuna daha çok muhtaç kalacak bir AKP ile köprüleri atmak yerine, onu belli adımlar atmaya zorlamayı deneyeceğini Newroz mesajıyla ortaya koymuş bulunuyor. Başka türlü bir yıl boyunca oyalamak-aldatmak dışında hiçbir şey yapmayan ya da Lice katliamı, Paris cinayetleri, KCK tutuklamaları, Kürt illerinde baraj ve karakol yapımları, Rojava'da kirli savaş yürüten, 17 Aralık'tan sonra bütün bunları "paralel devlete" havale etme pişkinliği gösteren AKP'nin "barış arayışından kararlılıkla" çıktığından bahsedemezdi. Şimdi Kürt halkında 2015'in özgürlükler yılı olacağı yanılısamasının yaratılmasının gerisinde de bu vardır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ile Kürt halkı için yol gerçekten çatallaşmış durumda. Ya bu yanılısamalarla oyalanıp düzene karşı öfkenin seçim hesaplarında yitip gitmesine katlanılacak ya da Haziran'ın dersleriyle devrimci-militan mücadelenin bayrağı yükseltilecek. Zira "İmralı görüşmelerinin" ilan edilmesinden bu yana geçen tüm sürecin gösterdiği üzere, Kürt halkı devrimci inisiyatifle öne atılmadan, işçi sınıfı ve emekçi kitleler mücadele sahnesine çıkmadan, "çözüm süreci" oyalaması son bulmayacaktır.

Yanıtımız "Yeni Greif'ler örgütlemek, yeni Ekimler yaratmak" olacak!

Yeni Greif'leri örgütlemek, yeni Ekimleri yaratmak! İşte bu cellatlara, uşaklara verilecek cevabımız olacaktır.

İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da yürüttüğümüz devrimci seçim çalışmamız işçi ve emekçilere seslenmeye, düzenin karşısında devrim ve sosyalizm alternatifini yükseltmeye devam ediyor. Aday bildirileriyle, afişleriyle, işçi toplantılarıyla devrime olan hazırlığını buldukları tüm alanlarda ilmek ilmek ören komünistler, devrimci baharın coşkusunu faaliyet alanlarına taşıyor, kızıl bayrağı dalgalandırıyor. İşte bu devrimci çalışmalarda elbette ki, birilerini rahatsız ediyor, edecek!

Bizler İzmir Buca'da AKP'lilerin polis destekli engelleme girişimleriyle karşı karşıya kaldığımız anlarda Ankara'da da yoldaşlarımızın devrimci seçim çalışmaları kapsamında yürüttükleri faaliyetleri AKP'li faşistlerin satırlı bıçaklı saldırısına uğradı. Aldığımız bilgiye göre bir yoldaşımızın durumu ağır!

Bugün Buca'da, Batıkent'te karşı karşıya geldiğimiz saldırı mekan değişse de zihniyet olarak tek ve aynı karanlık bataklığın pisliğidir. Saldırı bizler için AKP'nin aczini bir kez daha belgelemekten, polisin ise AKP'ye uşaklığını teyit etmekten başka bir anlam taşıyor. Dinci-gerici AKP'nin, katillerin ve hırsızların seçim sürecinde polis desteği ile yürütebildikleri çalışmanın kendisi bu siyasal akımın iflasını göstermektedir. Rüşvetle, işbirliği ile dini duyguların istismarı ile ve her şeyden önemlisi emperyalist şeflerin icazetiyle iktidar koltuğunda oturan AKP iktidarının sonu gelinen yerde değişen dengeler ve halkın öfkesiyle pek de uzak değildir. Şaşırmıyoruz! İbreti alem bu çırpınışları yarının iktidar koltuğuna aday temsilcilerinin de kaçınılmaz akıbeti olacağını biliyoruz. İktidarıyla muhalefetiyle, polisiyle, yargısıyla bir bütün olarak bu kokuşmuş düzenin rant kavgalarını midemiz bulanarak izliyor, izlemekle kalmıyor işçi ve emekçilere her an teşhir etmeyi ve kurtuluşun sosyalizmde olduğunu haykırmayı görev biliyoruz. İşte bundandır ki, devrimci seçim çalışmamız AKP'li çetelerin hedefi olmuştur. İzmir'de polisin gölgesinde esip gürleyenler, Ankara'da satırlarına güvenerek ve an itibarıyla de çevik kuvvetlerine baskıyı ve şiddeti devrederek son çırpınışlarını alçakça yaşamaktadırlar.

Bugün İzmir Buca'da AKP'li üç zattın yüreksizlik örneği sergileyerek afiş çalışması yapan bizleri uzaktan izleyerek uşaklarına haber vermeleri ardından ise polisin arkasına sığınarak hakaretlerde bulunmaları, polisin ise AKP'lileri salıvererek sınıf devrimcilerini saatlerce gözaltında tutarak "yasal şikayet" haklarını da keyfiyetle engellenmeleri, Ankara'da ise sınıf devrimcilerinin karşısında bir otobüs faşistin satırlarla düzenlediği alçak kanlı saldırı düzen partilerinin karakterini de ayrıca yansıttı. İzmir'de polisin arkasından bağımsız sosyalist adayımıza "şeytan" demiş olmaları ise dinci-gerici AKP'nin devrimcilere ve devrimci çalışmaya tahammülsüzlüğünü ironik bir biçimde gözler önüne seriyor.

Evet, bir "şeytan" varsa bugün işçi ve emekçilerin haklı mücadelesinin önüne set çeken, onları güvencesiz, kölece çalışma koşullarına mahkum eden,

kanını, canını sömürdüğü cehennemler yaratan sermaye devleti ve onun bugünkü sözcüsü AKP hükümetinin ta kendisidir. Bugün "cehennem" aramak isteyenler dönüp açlık ve sefalet çeken milyonlarca hanenin içine dönüp bakabilirler. "Şeytan"ı ise, yani aynı anlama gelmek üzere her gün bu hane sakinlerine TV ekranlarından seslenen ve ağızdan salyalar saçarak yalanlar söyleyen efendilerini de rahatlıkla görebilirler. Bugün bir "şeytan" varsa o da, milyonlarca insanın parasını evlerindeki ayakkabı kutularına saklayanlardır. Kadın cinayetlerini körükleyenler, Kürt halkına zulüm edenler, gençleri geleceksizliğe, uyuşturucu bataklığına itenlerdir. Şeytan bugün iş başındadır! Haziran Direnişi'nde 7 arkadaşımızı katleden ardından ise 15 yaşındaki Berkin'i katlederek "terörist" ilan edendir. Bugün yoğun bakımdaki 10 yaşındaki Mehmet'i vuran polisler emir verenlerdir şeytan! Şeytana ayakkabısını ters giydirecek denli "usta"dır bu zatlar. İcraatları ise "şeytan" ı kısındırır derecesine kanlı, vahşi ve acımasızdır! Yöntemleri ise onlara yakışırcaasına yüreksiz ve acizanedir aynı zamanda!

Haziran Direnişi'nde sokaklara dökülen milyonları "çapulcu", "zavallı kemirgenler" ve "marjinaler" ilan eden bir başbakanın hizmetçilerinin de devrimcilere "şeytan" demiş olması akla balık baştan kokar atasözünü getirmekte ve aslında devrimcilere yönelik olan korkularını da göstermektedir. Onlar da devrimcilerin, komünistlerin tarihsel rollerini çok iyi bilmektedirler, ki bu rol onları da tarihin çöp sepetine atacaktır. İşte bundandır itlerin acı ile ulumaları! Pervasız saldırıların arkasındaki gözü dönmüş ruh, bu korkudan beslenmektedir.

Ankara'da yaşanan ve hala kolluk güçlerince devralınarak devam ettirilen saldırı ise işte bu sıkışmışlığın, bu alçaklığın kaba bir tezahürüdür. Devrimcilerin kanını dökenler eninde sonunda tarih önünde hesap vereceklerdir.

AKP'nin hizmetçileri istedikleri kadar ulusunlar, kolluk güçlerine, satırlarına güvensinler; AKP'nin polisi istediği kadar kraldan çok kralcı kesilsin biz sınıf devrimleri devrimci seçim çalışmamızı her koşulda ısrarla, kararlılıkla sürdürmeye devam edeceğiz. Onlara en güzel yanıtımız yükselen sınıf çalışmamız olacaktır. Yeni Greif'leri örgütlemek, yeni Ekimleri yaratmak! İşte bu cellatlara, uşaklara verilecek cevabımız olacaktır.

Tüm yoldaşları Türkiye'nin işçi havzalarında yükselen devrimci sınıf çalışmamızın coşkusuyla İzmir'den selamlıyor, baskılara, faşist saldırılara karşı tüm işçi ve emekçileri ise bir kez daha düzen partilerinden hesap sormaya, sınıf mücadelesini yükseltmeye, devrim ve sosyalizm davasına omuz vermeye çağırıyoruz!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Batıkent'te sınıf devrimcilerine faşist saldırı!

Ankara'da düzenin seçim oyununa karşı devrim mücadelesini yükseltme çağrısı yapan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu çalışanlarına AKP'li faşistler tarafından planlı saldırı gerçekleştirildi.

Batıkent Metro çıkışında dağıtım yapan sınıf devrimcilerine bir otobüsle gelen AKP'liler satır ve sopalarla saldırdı. Sınıf devrimcileri karşılık verdi ancak saldırıda iki BDSP'li yaralandı. Durumu ağır olan sınıf devrimcisi Hasan Akman ve Ekim Geçliği okuru Utku Sapankıran hastaneye kaldırıldı.

Yenimahalle Devlet Hastanesi'ne götürülen yaralılarından durumu ağır olan Hasan Akman İbni Sina Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Hasan'ın elindeki kesik sinirleri parçaladığı için acil ameliyata alınması gerekti. Utku Sapankıran'ın beyin tomografisi çekildikten sonra durumu iyi olmasına karşın sabaha kadar müşahede altında tutulmasına karar verildi.

Saldırının ardından BDSP'liler Batıkent Metro İstasyonu'na çekilirken faşist çeteye araya çevik kuvvet polisleri girdi. Saldırganların metro önünde bekleyişi sürerken sınıf devrimcileri ablukaya karşı herkesi desteğe, Batıkent Metro'ya çağırıldı.

Faşist çete saldırının ardından bölgeden polis korumasında çıkarılırken yüzlerce işçi ve emekçi istasyon önünde toplandı.

Faşist saldırının hesabı soruldu

Faşist çetelerden hesap sorma kararlılığı ile kitle AKP seçim bürosuna yürüdü. Polis seçim bürosunu korumaya alırken BDSP'liler yoldaşlarına saldırının hesabını soracaklarını haykırdı. AKP'lilerin seçim bürosu ve ses araçları tahrip edildi. Polisler AKP seçim bürosuna girmek için yüklenen kitleye saldırdı. Yoğun gaz bombası kullanan polis karşısında kitle toplu halde kalmaya devam etti. Polislerle çatışma cadde üzerinde sürdü.

Eylem boyunca "Batıkent sokağa, hesap sormaya!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Yüzlerce kişi polisin gaz ve ses bombalı saldırısına rağmen çatışmayı sürdürdü. Çatışma Batıkent Metro önündeki meydana devam etti. Polis iki koldan yoğun gaz bombası kullanarak saldırdıktan sonra kitle sokaklara bölünmesine rağmen çatıştı. Meydana çıkan tüm sokaklarda kitle sloganlarla eyleme devam etti.

Polis saldırılarının ardından şehrin farklı noktalarından gelenler GİMSA önünde beklenildi. Öfkeli kitle sloganlar eşliğinde saldırının yaşandığı yere yolu kapatarak yürüdü. "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarıyla yürüyen kitlenin önünde BDSP'liler yaralanan yoldaşlarının kanlı önlüklerini taşıdılar.

Saldırının yapıldığı yerde açıklamayı Ankara Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Melek Altıntaş yaptı. Altıntaş, saldırının arka planına dikkat çekerek polis korumasındaki bu saldırıların devrimcileri yıldıramayacağını ifade etti.

Eylemde saldırıya uğrayan bir BDSP'li de yaşananları anlattı.

İbni Sina Hastanesi önünde sınıf devrimcilerinin bekleyişi sürerken destek ziyaretleri gerçekleşiyor.

İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kaldıraç, AKA-DER, Alinteri destek için hastane önüne geldi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Buca'da hesap sorma çağrısı

Şirinyer Seçim Bürosu'nda, Batıkent'teki saldırı haberini alarak biraraya gelen BDSP'liler Şirinyer Tansaş önünde "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" pankartı açtı. "Katillerden hesabı emekçiler soracak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları ile başlayan eylemde Bucalı işçi ve emekçilere seslenildi.

"Katiller iş başında! Eli kanlı AKP iş başında!" diyerek başlayan konuşmada Batıkent'te gerçekleşen saldırı teşhir edildi. Alkışlarla, zafer işaretleriyle karşılanan konuşmada AKP'nin kirli şeceresi de orataya serilerek "Evlerinden kasalarca paralar çıkanlar, çocuklarına gemicikler alanlar bizlerin çocuklarına ölümü reva görüyor. Ceylan'ı katlettiler, Berkin'i katlettiler. Mehmet dün gece başından gaz fişegi ile vuruldu. Ankara'da sınıf devrimcileri yoğun bakımda!" denildi. Öfkeli konuşma sıklıkla hesap sorma çağrısını yükselten sloganlarla kesildi.

Konuşmanın devamında Buca'da yine AKP'lilerin engelleme girişimleri anlatılarak devrimci çalışmanın devam edeceği vurgulandı. Bucalı işçi ve emekçiler AKP'ye, düzen partilerine kanmamaya hesap sormaya çağrıldı. Batıkent'teki çatışmanın bilgisinin de paylaşıldığı konuşmada "Ankaralı emekçiler hesap soruyor!" denilerek Ankara'ya selam gönderildi.

Son olarak "Dün olduğu gibi bugün de yarın da fabrika önlerinde, emekçi semtlerinde olmaya devam edeceğiz. Devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz. Baskılarına, saldırılarına karşı tüm işçi ve emekçileri hesap sormaya, örgütlenmeye çağırıyoruz!" denildi.

"Ne AKP, ne CHP çözüm devrim, kurtuluş sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganları ve alkışlarla açıklama son buldu.

Kızıl Bayrak / Buca

Faşist saldırıya karşı Esenyurt'ta yürüyüş

Batıkent'teki saldırı Esenyurt'ta protesto edildi. Saldırının ardından birkaç saat içinde toplanan BDSP'liler Depo Kapalı Caddede flamaları ve sloganlarıyla yürüyüş yaptı.

Burada yapılan açıklamada düzenin seçim oyunu teşhir edilirken devrimci faaliyeti hiçbir gücün engelleyemeyeceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

AKP: “Ustalık döneminde” bir çöküşün hikayesi

Verilen hizmet emperyalist-kapitalist sisteme ve onun sömürücü sınıfıdır. Ancak hepsinin bir vadesi vardır. Hiçbiri baki değildir, aksine örneklerine bakıldığında görülecektir ki trajiktir. Kalıcı olması için çalışılan ise bu sömürü düzenidir.

Türkiye’de sermaye sınıfının devlet aygıtı olağan dışı günler yaşamakta. AKP ve Erdoğan 3 Kasım 2002 seçimlerinden büyük bir fark ve oy oranıyla birinci çıkmıştı. Hükümetinin ilk yıllarını “çiraklık dönemi” olarak adlandıran Erdoğan’ın hedefleri büyüktü. “Kalfalık dönemi”ni de başarılarla atlatacak, yerel ve genel seçimleri de oy çoğunluğuyla birinci tamamlayacaktı. BOP’un eşbaşkanı Erdoğan için “ustalık dönemi” başlamıştı.

Hedefte 2023 vardı. Hatta daha da ötesi, 2071... Bu güveni bin yıl süreceği söylenen 28 Şubat müdahalesine, sonuçlarıyla birlikte son vermiş olmaktan kaynaklanıyordu. Gücünü, sırtını yasladığı ABD emperyalizminden ve sermaye sınıfından alıyordu. Sözüne rakiplerine karşı sakınmadan söyleyebilmesinin gerisindeki kimlik ve karakterini, hizmetlerinin karşısındaki dokunulmazlık biçimlendirmişti. Ancak bu düzende her yolun, bir çıkışı olduğu gibi inişi, yükselişi olduğu gibi de çöküşü vardı.

“Fetret devri”

İçinde tarikatların ve cemaatlerin olduğu gerici koalisyonda Gülen cemaatinin özel bir ağırlığı vardı. ‘Din kardeşleri’ arasında bugün yaşananlar çokça övünülen Osmanlı’nın “Fetret devrini” anımsatmaktadır. Bu iç kargaşanın nasıl çözüleceğinden bağımsız, Erdoğan’ın “ustalık dönemi” kendisi için bir çöküş dönemi olmuştur.

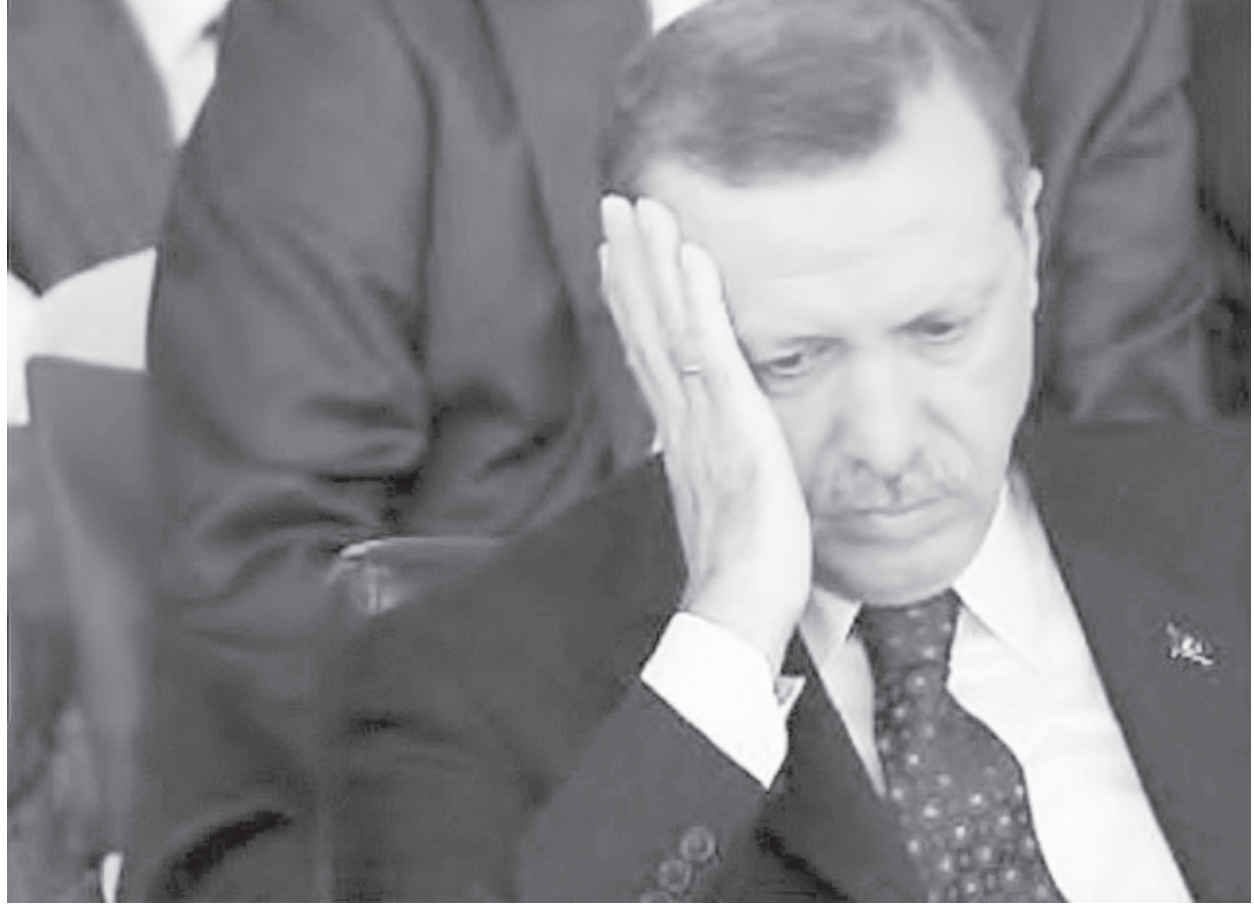
Erdoğan’ın bir “diktatör” olarak telaffuz edilmeye başlandığı süreci sadece onun kişisel hırsıyla açıklamak büyük resmi görememektir. Emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye sınıfının en keskin saldırılarının hayata geçirilebilmesi keskin bir bıçak sayesinde mümkün olabilirdi.

Erdoğan’ın bir korku imparatoruna dönüştürülmesi, toplumsal dinamikler üzerinde korku atmosferinin oluşturulması boşuna değildir. 3 Kasım’dan bu yana en çok duyduğumuz AKP’nin devletin tüm kurumlarını sırayla ele geçirdiğiydi. Polis, ordu, yargı vb. devletin tüm kurumları Erdoğan’ın hizmetindeydi.

İki tek parti, iki “diktatör”

Erdoğan’ın da sürekli Adnan Menderes’i hatırlatması boşuna değildir. Demokrat Parti hükümeti ve Adnan Menderes bugüne fazlasıyla benzemektedir. 14 Mayıs 1950 seçimlerine “Yeter, söz milletindir!” sloganıyla giren DP %53.3 oyla 420 milletvekili çıkarmıştır. Bu seçimlerde CHP ise %39.9 oyla ancak 69 milletvekili çıkarabilmiştir. DP’nin 1957 seçimlerinde oy oranı %47.91 ile ciddi bir düşüş yaşamıştır.

Menderes hükümeti kapitalist-emperyalist mali kuruluşlarla kendinden önce yapılan antlaşmaları arttırarak devam etmiştir. Bu dönemlerde Türkiye’nin ABD için değeri, Kore’deki “23 sentlik” Türk askeri

kadardır. Amerikan emperyalizmi için Kore’de ödenen diyet karşılığında Türkiye NATO’ya girebilmiştir. 1950-1960 arasında 867 gazetecinin mahkumiyetiyle sonuçlanan 2300 basın davası bulunmaktadır. Menderes’in 10 yıllık serüveni kendisi gibi işbirlikçi olan bir önceki hükümetle ciddi bir hesaplaşma dönemidir. Toplumsal muhalefete dönük sınırsız bir baskı mekanizması kurulmuştur. Kore savaşına karşı çıkmak tutuklanma nedenidir.

Bu baskılardan aydınlar, ilericiler, 6-7 Eylül’de olduğu gibi azınlıklar, sosyalistler fazlasıyla nasibini almıştır. 1960’da gazeteler basıldığı matbaalarla birlikte kapatılmıştır. DP’nin güçlü olduğu İzmir mitingi için yandaş basın Menderes’i 300 bin kişi karşıladı derken, *Akşam* gazetesi havadan çekilmiş bir fotoğraf yayınlamak katılımın daha az olduğunu gösterince aynı gün kapatılmıştır.

Bugün Erdoğan’a ithaf edilen diktatör yakıştırmaları o günlerde de sokaklarda atılan sloganlar arasındadır. 28 Nisan 1960’da Beyazıt Meydanı’ndaki öğrenci gösterileri sırasında öğrenciler, “Kahrolsun diktatörler!”, “Hürriyet isteriz!” sloganlarıyla eylem yapmaktadırlar. Polis kurşunuyla üniversite öğrencisi Turan Emeksiz bu eylemde, 30 Nisan’da da lise öğrencisi Nedim Özpölat bir tankın altında kalarak hayatını kaybetmiştir. Menderes için sonun habercisi üniversite öğrencilerinin kulaktan kulağa yaydıkları “555 K” şifresidir. 5. ayın, 5. günü, saat 5’te Kızılay’da toplananlar, bir ülkenin başbakanını, Menderes’i tartaklamışlardır.

Hepsinin bir vadesi var

Sermaye devletinin siyasal yaşamında büyük oy oranlarıyla hükümet olan sadece Erdoğan AKP’si olmadığı gibi, Menderes DP’si de değildir. Emperyalist sistemin Türkiye’ye 24 Ocak Kararları’nı uygulaması için gönderdiği memuru olan Turgut Özal’a 12 Eylül faşist darbesinin ardından kurdurduğu ANAP da bir başka örnektir. Rakiplerine büyük farklar atan ANAP da tek parti hükümetidir. Özal da bu hükümetin başıdır. Özal’ın da ANAP’ın da sonu malumdur.

DP’den ANAP’a ve AKP’ye tümü kapitalist sistemin devlet aygıtında, oy oranlarının dağılımından çıkan sonuçların ibretlik örnekleridir. Verilen hizmet emperyalist-kapitalist sisteme ve onun sömürücü sınıfıdır. Ancak hepsinin bir vadesi vardır. Hiçbiri baki değildir, aksine örneklerine bakıldığında görülecektir ki trajiktir. Kalıcı olması için çalışılan ise bu sömürü düzenidir.

Diktatör olarak adlandırılan, etrafına korku salan bir zat, “beni de dinlemişler, ailemi de dinlemişler” diye feryat etmektedir. Beyni paralel bir aleme göçmüştür. Ele geçirdiği söylenen kurumlara yönelik defalarca tasfiye hareketine girişmek zorunda kalmıştır.

Sermaye sınıfının devlet aygıtı içinde ve onun en ileri uç noktalarında işte bunlar yaşanmaktadır. Bu örnekler en çok da düzen sınırları içinde demokrasi oyunu oynayanlar, düzeni içerden değiştirme iddiasında bulunanlar için öğretici olmalıdır.

“Tweet miweet anlamaz o!”

Düşüncenin “suç” sayıldığı bu düzende, söz ve ifade özgürlüğüne dair yeni yasaklamalar şaşkıncı olmamalıdır. Son Twitter yasağı da bu yanıyla beklenebilir bir şeydir.

Türkiye, temel hak ve özgürlükler alanında son derece bozuk bir sicile sahip bir ülkedir. Faşist baskı ve yasaklamalar ülkesi olarak hemen her gün yeni örnekler yaşanmaktadır. Zaten düşüncenin “suç” sayıldığı bu düzende, söz ve ifade özgürlüğüne dair yeni yasaklamalar şaşkıncı olmamalıdır. Son Twitter yasağı da bu yanıyla beklenebilir bir şeydir. Zira düzen içine girdiği derin siyasi krizini işçi ve emekçilere daha çok baskı uygulayarak, sindirme politikalarını devreye sokarak, yeni yasaklar dayatarak atlatmaya çalışmaktadır. Özellikle Haziran Direnişi ile başlayan dönem itibarıyla kitlelerin eylemli öfkesi düzenin efendilerini epeyce korkutmuştur. Bu direnişte sosyal medya üzerinden gelişmelerin hızlıca yayılması ve örgütlenme ağlarının oluşması sosyal medyayı hedef tahtasına oturtmuştu. Daha o zamanlardan Erdoğan bunları yasaklama isteğini dile getirmekteydi. Benzer nedenlerle Mısır’da ve Tunus’ta meydana gelen halk hareketlenmeleri sırasında da, hükümetler Facebook ve Twitter erişimini engellemişti.

Bu ülkede söz ve ifade özgürlüğü hiç olmadı ki!

İşçi ve emekçilerin internet kullanımının yaygınlaşması böylesi düzenlemeleri egemenlerce zorunlu kılıyor. Twitter yasağı milyonlarca kişinin doğrudan bu yasaklamalarla tanışmasına vesile oldu. Ama zaten devrimci ve ilerici yayınların internet sitelerinin geniş kitlelere ulaşmasını engellemek için bu yasaklamalar hep vardı. Dün gazeteler toplatılıyordu, kitaplar yasaklanıyordu. Bugün de bunlara ek olarak internet kullanımı artınca internet yasakları eklendi. Devamı da gelebilir zira Erdoğan konuşmalarında hedefine facebook ve youtube da koyduğunu gizlemeye gerek bile görmüyor.

Türkiye’deki internet yayınlarına ilişkin yasaklamalar 2007 yılında “5651 Sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun”la tanımlandı. 5 Şubat’ ta ise, bu kanunda değişiklik yapan yasa, torba yasa içinde TBMM Genel Kurulu’ndan geçirilerek yasaklamaların alanı daha da genişletildi. O zaman da sansür tartışmaları gündeme gelmişti. Bu düzenlemelerdeki keyfiyet tepki çekmişti. Buna göre hükümet üyelerinin de adının karıştığı yolsuzluk iddialarına ilişkin telefon konuşmalarının dökümlerini içeren haberler “kişilik hakları” ve “özel hayat” ihlali gerekçe gösterilerek idare ve/veya mahkemeler tarafından haber sitelerinden kaldırılabilirdi. “Gazetecilik görevi ve kamunun bilgi alma hakkı” olarak değerlendirilerek benzer haberleri yayınlamaya devam eden siteler “ihlalin başka türlü önlenemeyeceği kanaati” gerekçe gösterilerek kapatılabilirdi.

“Twitter miwitter kökünü kazıyacağız”

Tayyip Erdoğan’ın Bursa’daki “Twitter miwitter kökünü kazıyacağız” sözlerinden hemen sonra,

Twitter’ın kapatılması ise çoğu kimsede “bu kadar da olmaz” dedirtti. Yine de olası tepkileri de hesaba katmak için bu kapatmaya bir kılıf bulmuşlardı. Türkiye’den Twitter’ a girilmek istendiğinde, “Samsun ve İstanbul’daki şikâyetler üzerine alınan mahkeme kararları doğrultusunda Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı’nın siteye koruma tedbiri konulduğu” mesajı çıkıyor. Böylece doğrudan sansür yapmadıklarını söyleyerek durumu kurtarmaya çalışıyorlar. (Bunların ön yoklama niteliğindeki hamleler olduğu unutulmamalıdır. Eğer tepkiler gelişirse, daha doğrudan başka yasaklamalarla sansürün dozunu artıracaklardır.)

Tabii ki çoğu kimse bu yasaklama “kılıfına” inanmamaktadır. Çoğu yorum bu yasaklamanın gerisinde Erdoğan şahsında AKP’nin ses kayıtları ile başına gelecek yeni skandalların paniği olduğu yönündedir. Çünkü sosyal medya sayesinde yolsuzluk ve diğer çirkinlikler çok kişiye bir anda ulaşabiliyor. Örneğin mecliste okutulmayan fezlekelerde ne yazdığını zaten emekçiler sosyal medya ile öğrenebilmişlerdi. İktidarın asıl korkusu da zaten emekçilerin bilmesi ve onların öfkesinin hedefinde olmasıdır. Emekçiler bilmeseydi ya da eskisi gibi bilse de sokağa çıkmaya korksaydı işleri ne çok kolay olacaktı! O yüzden bu kadar öfkeli, Twitter’ ın kökünü kazıyandan bahsetmekte. Çünkü zor durumdadır.

Erdoğan konuşmalarının satır aralarında niyetini açıkça ifade de etmektedir. Kendi güvenliğini ülke güvenliğine kodlamış ve şöyle konuşuyor: “*Malum medya bize saldırıyor. Neymiş? Özgürlüklere tahammülsüzlükmüş. Kim olursa olsun dinlemiyorum. Dünya karşımıza dikilse, ülkemizin güvenliğini tehdit eden her saldırıya karşı tedbir almak durumundayım. Bu Twitter denilen kuruluş bu Youtube bu Facebook. Bunlar aileleri kökünden sarstılar. Bunlarda montaj var. Her yol var. Ben akli selim sahiplerinin nasıl savunduğunu anlamıyorum. Her tür yalan var buralarda. Kalkıp da yapılmamış şeyleri yapılmış gibi anlatanlara tavır almayacak mıyız? Siz bize bu ehliyeti vermediniz mi? Ülkemizi karıştıracaklar. Gezi olaylarında ne yaptıklarını biliyorsunuz, 17 Aralık’ta neler yaptığını biliyorsunuz. Eee? Duralım mı? Hala seyir mi edelim?”* Bu alıntı zaten Twitter yasağının ne amaçla yapıldığını özetliyor.

Hak ve özgürlükler için örgütlü mücadele!

Sermaye iktidarının dümeninde kim olursa olsun “kırmızı çizgiler” hep olmuştur. Bugün bu kırmızı çizgiler “özel hayatın” korunması denilerek daha da genişletilmiş oldu. Bu ülkede devrimciler, ilericiler bu kırmızı çizgiler nedeniyle zindanlara atılmış, her türden yasaklamaların ve sansürün hedefinde olmuştur. Dün bunu “terör”, “yıkıcı”, “bölücü” faaliyet kılıfıyla geniş kitlelerin tepkisini almadan yapıyorlardı. Bilinçleri bulandırılmış kitleler buna inanıyor, “ülke güvenliği” denildiğinde yasaklamaları meşru görebiliyordu. Şimdi ise “ülke güvenliği” Erdoğan’ın “özel hayatı” ile birlikte anılınca, yıpranan imajı ile birlikte bu yöntem pek tutmadı. Ortaya çıkan, üzeri örtülmesi zor çirkinlikler karşısında bu sefer emekçilerin tepkileri gelişti.

Önemli olan Twitter yasağının gerisindeki burjuva sınıf egemenliği ve çıkarlarını görmektir. Kuruluşundan beri bu düzende işçi ve emekçilerin gerçek sınıf kimliklerinin ve çıkarlarının farkına varmamaları için bu baskı ve yasaklamaların yapıldığı kavranmalıdır. Her dönem egemenlerin ihtiyacına göre bu baskı ve yasaklamalar yapılmış, ne zaman ki toplumsal muhalefet buna karşı çıkmış o zaman kimi demokratik adımlar atılabilmektedir.

Özetle bu düzende gerçek anlamda özgürlükten bahsedilemez. Olduğu kadarıyla da geçicidir. Sermaye sınıfın çıkarlarına göre fırsatını bulduklarında geri alınabilir. Sermaye devleti, mevcut düzenin devamı için işçi ve emekçi halklara karşı her türlü sindirme, korkutma ve yıldırma yöntemini uygulamaktan vazgeçmeyecektir. Polis ve yargı terörü ile muhalif her sesi, gazla, copla, kurşunla, anti-demokratik yasalarla susturmaya devam edeceklerdir. Buna karşı başta “Sınırsız söz, basın, örgütlenme gösteri ve toplanma özgürlüğü!” olmak üzere yaşamın her alanında uygulanan baskılara karşı taleplerimizi örgütlü bir şekilde yükseltmek gerekmektedir. Bu örgütlü mücadele ve tepki sayesinde, bu düzen içinde de haklar ve özgürlükler elde edilebilir. Ancak bu yetmez. Gerçek ve kalıcı haklar için, özgür bir yaşam için sosyalizm mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir.

“İlk hedef biber gazının yasaklanması!”

Biber Gazı Yasaklansın İnisyatifi’nden Selin Top ile polis şiddetinin değişmez aracı olan biber gazına karşı yürütülen mücadele üzerine konuştuk...

- Biber gazı polis şiddetinin değişmez unsuru haline geldi. Siz de buna karşı Biber Gazı Yasaklansın İnisyatifi olarak yan yana geldiniz. İnisyatifin kuruluş sürecini anlatabilir misiniz?

- Biber gazı, cop, TOMA, ters kelepçe, plastik mermi vs. bunların hepsi kolluğun sokaklarda üzerimizde kullandıkları işkence araçları aslında. Şu anda kampanyamız biber gazının yasaklanması üzerinden sürmekte, ama temelinde biz kolluğun tüm bu işkence araçlarının yasaklanmasını istiyoruz.

Biber gazı bir kimyasal silah. Buna ek olarak son dönemlerde de özellikle ateşli silah şeklinde de kullanılıyor. Yani bedenimizde yarattığı/yaratacağı akut/kronik etkilerin yanısıra artık ateşli silah olarak kullanılarak da ölümlere yaralanmalara sebep oluyor. Ne yazık ki yaşadığımız coğrafya bu silaha oldukça aşikar. Egemenler, gücünü sarsabilecek hareketlere karşı kolluk güçlerini hunharca kitlelerin üzerine salmakta. Bu kimyasal silah yıllarca Kürtler, devrimciler, demokratik hak talepleriyle sokaklara çıkanlara karşı azgınca kullanılmıştır. Geçtiğimiz yıl Haziran Direnişi ile bu işkence toplumsallaşmış, adeta buna maruz kalmayan kimse kalmamıştır. Evde, okulda, işte, hastanede, sokaklarda, parklarda... Nerede, kim, ne yapıyor olduğunuzdan bağımsız olarak bu gaza bir şekilde maruz kalıyorsunuz. Ne yazık ki bu direniş süresince birçok sokak hayvanı ölmüş, onlarca arkadaşımız gözünü kaybetmiş, buna maruz kalan hemen herkes psikolojik travmaya uğramış, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Berkin Elvan hayatlarını kaybetmiştir. Buna bir de iş cinayetlerini ekleyebiliriz: Serdar Kadakal, İrfan Tuna çalıştıkları işyerlerinde, öyle ki geçtiğimiz günlerde de Dersim’de bir polisin biber gazının tetikleme ile kalp krizi geçirmiş ve hayatlarını kaybetmişlerdir. Şu anda da aklımız Silvan’da, 10 yaşında başından gaz kapsülü ile yaralanan Mehmet Ezer’de. Umuyoruz ki iyi haberlerini alırız.

Biber Gazı Yasaklansın İnisyatifi bu ölümlere, yaralanmalara, travmalara “artık yeter” demek için bir araya geldi. En temel insan hakkı olan kendini ifade edebilme özgürlüğünün ihlalini durdurabilmek için bir araya geldi.

Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi olarak bu konuda çok değerli uzmanlara ve çok değerli çalışmalar yapan, alanda sürekli emek veren dostlara bir çağrı yaptık. İlk çağrı ile Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacı Odası, İnsan Hakları Derneği, Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Toplumsal Dayanışma için Psikologlar Derneği bir araya geldi ve ilk etapta biber gazı başta olmak üzere polisin zor kullanım araçları ile ilgili dezenformasyonu ortadan kaldırmak ve konuyla ilgili bilimsel, toplumsal veriyi buna maruz kalan tüm toplumla paylaşmak, sonrasında da bu konuya herkesle birlikte kafa yormak için bir sempozyum forum düzenledik. Bu sempozyumdaki sunumların hepsi internet sitemizde paylaşılacak.

Sempozyum forumdan çıkan deklarasyon ile tüm kurumlara, demokratik kitle örgütlerine, emek ve

meslek örgütlerine, partilere bir çağrı daha yaptık ve bu çağrıya birçok örgüt cevap verdi. “Biber gazı yasaklansın” diyen tüm örgütlerden hala imzalar aldığımızı ve beklediğimizi de ayrıca belirtmek isterim.

- Biber gazının tehlikesi ortada. Fakat yine de yapılan açıklamalarla bu inkar ediliyor. Bu konuda kitlelerin yeterince bilgilendirilmediği de ortada. İnisyatif bu konuda ne yapmayı düşünüyor?

- Devlet erkanından “biber gazı organik” diyen oldu, “biber gazı zararsızdır” diyen oldu. Biz de bilimsel gerçekliklere ve tarihsel yaşanmışlıklara dayanarak diyoruz ki “biber gazı ölümcüldür”! Kimyasal bir silahtır, bir işkence yöntemidir.

Biber gazı kullanımının kitlelerce normal karşılanmasına dur demek istiyoruz. Başlı başına kolluğun “müdahale” etmesi, ne kendi yarattıkları burjuva hukuka uygun ne de evrensel olarak kabul edilmiş insan haklarına. Öncelikle bunun bu kadar azgınca kullanılmasının, topluma dönük bir tehdit olduğunu belirtmek istiyoruz. Biber gazı kullanımının işkence olduğunun altını çizmek çok önemli. Bu konuda panel, forumlar planlanacak. Park, mahalle forumlarında da konu tekrar anlatılacak. Sosyal medyadan, internet sayfamızdan paylaşımlarla toplumsal hafızayı diri tutmak için yitirdiklerimiz, yaşananlar ve konu üzerine bilgiler paylaşılacak. Her ay rapor açıklayacağız. Basından derleyebildiğimiz kadarıyla kolluk güçleri o ay içerisinde kaç müdahalede bulunmuş, bu kimyasal silaha ne sıklıkla maruz kalmışız, nasıl etkilenmişiz. Ve bu açıklamayı takiben her ay bir bileşenimizle biber gazı neden yasaklanmalıdır sorusunun cevabını vereceğiz. Mesela bu ay İstanbul Veteriner Hekimler Odası ve Gezi Şehitleri ve Gazileri Platformu yaptı bu açıklamayı. Biber gazının yasaklanmasına dönük videolar çekip bunları paylaşacağız. Etkinlikler düzenleyeceğiz. Ve yeni bileşenlerimizle her ay düzenli yapacağımız toplantılardan ne kararlar çıkarsa bu şekilde bir mücadele hattı öreceğiz.

İLETİŞİM:
<https://www.facebook.com/bibergaziysklnsn?fref=ts>
<https://twitter.com/bibergaziinsytf>
<http://bibergaziyasaklansin.net/index.html>
[http://bibergaziinisiatifi@gmail.com](mailto:bibergaziinisiatifi@gmail.com)

- İnisyatif olarak kampanya da başlattınız. Kampanyayı biraz açabilir misiniz? Hedefleri nelerdir, nasıl bir çalışma yürütülecek vb...

- İlk hedef biber gazının yasaklanması. Bununla beraber bunun dünyada örnekleri de var. İspanya’da gözünü kaybedenlerin mücadelesi sonucu plastik mermi yasaklandı mesela. Bahreyn’de uluslararası bir kampanya ile Bahreyn’e biber gazı satışı yapan Güney Kore’ye baskı yapıldı ve şu anda satışlar bir süre durdurulmuş durumda. Bunun devamında da daha geniş çerçevede kolluğun tüm zor kullanım araçlarının yasaklanması, toplumsal olaylarda görevli kolluk güçlerinin gerçek mermi taşıyan silahlar kullanmaması, bugüne değin işlenen suçların failleri ve azmettiricilerinin yargılanması. Toplum olarak yitirdiğimiz (yitirilen) adalet duygusunu ancak bu şekilde yeniden kazanmak mümkün olacak.

Kampanyanın bir ayağı bir yandan kitleleri bu konuda sürekli diri tutmak. Bununla ilgili yapılacakları sıraladık. Her ay açıklanacak raporu önemsiyoruz bu anlamda. Buna ek olarak da konunun tüm paydaşlarını, örgütleri, kişileri, buna maruz kalan herkesi bir araya getirecek bir birleşik mücadele hattı örmek. Bir imza kampanyası da başlatacağız, bunlar meclise gidecek. Bir yandan da etkinlikler, eylemliliklerle güçlendirilecek. Hak sokakta kazanılır.

Diğer yandan uluslararası bir kampanya için inisiyatif bileşenleri bağlantılarını bilgilendirecek.

Biz bu işi buna maruz kalan, kalmış, kalacak olan herkesle sürdürmek istiyoruz. Bu toplumsal bir sorun ve dur demediğimiz sürece, bir işkence yöntemi olduğunu unutup normalleştirdiğimiz sürece can yakmaya devam edecek. Kolektif bir akılla, omuz omuza bir mücadele ile bu işkenceye dur diyebiliriz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Düzen solunun seçim rezaleti sürüyor

Düzen solu seçimi kazanmak için her yolu mübah gördüğünü kanıtlayan bir dizi yaklaşım sergiledi. Ankara'da kendisini "olgunlaşmış" olarak tanımlayan bir faşist olan Mansur Yavaş'ı aday gösterdi. CHP lideri aynı anda zafer işareti yapanlara zafer işareti yaparak ya da Kurt işareti yapanlara Kurt işareti yaparak selamlama icraatlarının altına imza attı.

Kemal Kılıçdaroğlu bir yandan Tayyip Erdoğan'ın artık izin vermeyeceğini söylediği Fethullah Gülen'in rejisörü olduğu Türkçe Olimpiyatları'na sahip çıktı. Böylece Cemaat'in gözüne girmeye çalıştı. CHP lideri, bir yandan da faşistlerin gönlünü hoş tutmak için çabalarını yoğunlaştırdı. Kısacası oportünizmi rehber edindi.

CHP politik omurgasızlıkta sınır tanımadı. Eski Üsküdar Müftüsü'nü aday yapıp "yaparsa Üsküdar Müftüsü İhsan Özkes'i yapar. Yoksulun sorununu çözerse müftü çözer" diyebildi. Yoksulun sorununu müftünün çözmesi yaklaşımının tek bir nedeni vardı. O da oy avcılığıydı. Dahası CHP ve liderinin takiyeci yaklaşımdan medet uman rezil tutumunun ifadesiydi.

CHP ve lideri önce Okyanus ötesiyle uzlaşmaya çalıştı. Bu noktada belli bir mesafe de aldı. Cemaat'ın oyları önemli! Bunun için CHP ve lideri, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül yoğun bir çaba gösterdi. Fethullah Gülen bir anda "ilim önderi" mertebesine yükseltildi. Devrimcilere, devrime ait olan tüm değerlere ağızdan köpükler saçarak küfreden Mansur Yavaş'ı içine sindiren CHP, Ankara'da seçim kazanmayı umdu.

Fethullah Gülen ve ekibi uzun süre AKP içinden bir kopuş gerçekleştirip Abdullah Gül başkanlığında bir parti kurdurma hevesi peşinde koştu. Ancak bu plan tutmadı. Zira Abdullah Gül siyasi geleceğini riske etmek istemedi. Bunun üzerine Fethullah Gülen ve ekibi CHP'ye yatırım yapmak istedi. Zira ancak böylesi bir birliktelik cemaatin AKP'den hesap sormasının önünü açabilir, AKP'yi güçten düşürebilir. CHP de, cemaatin desteğiyle AKP'yi İstanbul, Ankara vb. yerlerde düşürmeyi planlıyor. CHP tıpkı Gülen cemaati gibi "kazan-kazan" stratejisine yatırım yapıyor.

Burjuva cumhuriyetinin tarihsel mirasının tüm aşamalarında özel rolü olan CHP sömürü ve açlığın kaynağı sermaye düzenin has partisidir. Kemal Kılıçdaroğlu'nun yaptığı bozkurt işareti, ya da zafer işareti CHP'nin bilindik omurgasız seçim politikasının göstergesidir.

CHP'nin tarihi de bu türden olaylarla doludur. Faşist partinin sembolü olan kurt figürü CHP'nin tarihsel serüveninin en iyi özetidir. Faşist katliamlarla kana bulanmış bu ülke topraklarında, işçiler, emekçiler, Aleviler, Kürt halkı katledilirken katillerin işareti, kurt işaretiydi. Tüm bu katliamlar, Maraş, Sivas, Dersim vb. faşist katliamlar gerçekleşirken CHP işbaşındaydı.

Fatih'te CHP'nin ve liderinin işareti başparmaktır. Yani CHP ve lideri Fatih'te dincidir. Ankara'da faşizmin sembolü CHP'nin sembolüdür. Kemal Kılıçdaroğlu, faşist sembolü sahiplenerek, faşist partinin, MHP'nin dümenine su taşıyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu işareti MHP'nin seçim reklamı oldu. Bu gelişmeler CHP ve

liderinin niyetinin tümüyle açığa çıkmasına yol açtı. Niyet çıplak hale geldi. Yani CHP faşist bir parti olduğunu açıkça ortaya koydu.

Kemal Kılıçdaroğlu Mansur Yavaş faşistini sadece seçimi kazanmak için aday yaptı. O, Mansur Yavaş ki, Deniz Gezmiş'e terörist, Yılmaz Güney'e katil diyen ve her platformda ülkücü faşistleri savunan, Kürt halkına düşman bir ırkçıdır. 1990'lı yıllarda söylediği sözler için görüntüyü kurtarmak amacıyla bile özür dilemeyen bir faşisttir. Sadece oy için CHP, düzen solu kurmayları Mansur Yavaş'ı CHP tabanına hazmettirmek için tüm güçleriyle çalışıyorlar.

CHP yerel seçim politikasıyla anti faşist, laik hassasiyetleri olan tabanına açıkça ihanet etme yolunu seçti. Tıpkı DSP'nin işbirliği yaparak faşist parti MHP'yi hükümete taşıdığı gibi, CHP ve lideri faşistleri ve Cemaati yerel yönetimlerde söz sahibi yapmak için kollarını sıvadı. Tüm bu tercihler CHP'nin ve liderinin genel yaklaşımından bağımsız değildir.

O CHP ve lideri ki, İsrail'le Türk devletinin stratejik işbirliğini onayladı. İsrail'le stratejik işbirliğine doğrudan ya da dolaylı olarak destek verdi. ABD emperyalizmine yönelik her tepkiden uzak durmaya özen gösterdi. Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olmaktan kaçındı. Kısacası düzenin selameti için elinden geleni yaptı, yapıyor.

CHP düzen sağının yükselişinde özel bir rol oynadı. Tarihe çıktığı andan itibaren statükoya dört elle sarıldı. Kürt halkını yok sayan politikalara destek verdi. Sünni inancın gelişmesi için çaba gösterirken Alevi katliamlarında doğrudan rol oynadı. Sermayenin korunduğu düzenin kurucu siyasal partisi olarak öne çıktı.

CHP'nin tarihi düzenin tarihi ile yaşıttır. CHP burjuvazinin en deneyimli ve has partisidir. Düzenin tüm geleneksel özellikleriyle düzenin tüm kirliliklerini içeren bir partidir. Burjuva cumhuriyetinin tarihi boyunca yönetime gelmiş tüm düzen partilerinin ebesi CHP'dir. CHP tekçi anlayışı, ulus devlet dayatmasını egemen hale getirmek için Kürt halkına yönelik katliamlarda sınır tanımamıştır. Alevileri yok sayan yaklaşımını Dersim katliamı ile perçinlemiştir.

Sermaye sınıfının ana muhalefet partisi CHP genelde AKP'yi zorlayacak muhalefet yapmadı. Hala da ne emekçilerin gerçek sorunlarına değiniyor, ne de sorunların çözümüne dair tek bir vaatte bulunuyor. Bütün mesaisini faşist adaylar ve dinci cemaatin desteğini almak için harcıyor.

"ÇHD susmadı, susmayacak!"

Bir yılı aşkın bir süredir düzmece gerekçelerle hapisanelerde tutsak edilen ve 21 Mart'ta serbest bırakılan avukatlar tarafından İstanbul Barosu Orhan Adli Apaydın toplantı salonunda basın toplantısı yapıldı.

Toplantıda ilk sözü alan Av. Münip Ermiş, Tutsak edilen arkadaşlarının devrimci mahpusluğun nasıl olması, siyasal savunmanın nasıl yapılması gerektiğini gösterdiklerini belirterek onlarla gurur duyduklarını ifade etti. Ermiş, "ÇHD 1974'ten beri susmadı, susmayacak" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Selçuk Kozagaçlı yaptığı konuşmada, tutuklandıktan sonra çıkarıldıkları yerin mahkeme olmadığını düşündüklerini ifade etti. KCK davasından tutsak olan avukatlar, politik, devrimci tutsakların içerde olduğunu hatırlatarak; "Son politik tutsak, avukat, devrimci serbest bırakılana kadar kendimizi özgür hissetmiyoruz" dedi. Hepsinin bırakılacağına inandıklarını, Haziran Direnişi'nin bunu gösterdiğini ifade etti.

Ebru Timtik ise "Serbest bırakılmamız asla siyasi bir pazarlığın, uzlaşmanın değil; mücadelenin ve dayanışmanın sonucudur" diyerek kendilerini yalnız bırakmayanlara teşekkür etti.

Günay Dağ da yaptığı konuşmaya 14 aydır tutsak olduklarını hatırlatarak başladı. "Tutsak edilirken yalnız olmayacağımızı biliyorduk, öyle de oldu" şeklinde duygularını ifade etti. Daha kalabalık olarak dışarı çıktıklarını, güçlendiklerini belirtti.

Ardından söz alan Barkın Timtik de Haziran şehitlerini anarak konuşmasına başladı. Öfkeli olduklarını ve hesap sorma bilincini taşıdıklarını ifade etti.

Son olarak Taylan Tanay söz aldı. Haziran Direnişi ve kendilerinde yarattığı coşkudan bahseden Tanay, "Haziran'da yeni bir Bastil yaşanır mı diye bekledik" diyerek hapisanede hissettiklerini anlattı ve "Bu ülkede devrimciler, sosyalistler, Kürtler, muhalifler her dönem katledildi, tutsak edildi. Serbest bırakılmamız faşizmin bittiği anlamına gelmiyor" dedi.

Feniş işçilerinden Ankara'daki görüşmelere dair açıklama

Ankara'dan dönen işçiler, Çelik-İş Genel Merkezi ile yaptıkları görüşmeleri alınan kararları yazılı olarak duyurdular. Direnişçi işçiler görüşme ve kararlara dair açıklama yaptılar.

Çelik-İş'in Ankara'daki genel merkezinden dönen Feniş işçileri 25 Mart günü fabrikada bir bilgilendirme toplantısı gerçekleştirdi. Fabrikada biraraya gelen işçiler, öğle yemeğinden sonra, Ankara'da gerçekleşen görüşmeler ve alınan kararlar üzerine değerlendirme yaptı. Gebze şube başkanının aktarılanları dinlemek için toplantıya gelmesi ve konuşmaya başlaması üzerine gerilim yaşandı. Bunun üzerine toplantı sona erdi. İşçiler gün boyunca değerlendirmeler yaptılar.

Ankara'dan dönen işçiler, Çelik-İş Genel Merkezi ile yaptıkları görüşmeleri alınan kararları yazılı olarak duyurdular. Direnişçi işçiler görüşme ve kararlara dair şu açıklamayı yaptılar:

Arkadaşlar,

Bizler 6 gün boyunca üyesi olduğumuz sendikamızın Çelik-İş'in genel merkezinde nöbetteydik. Sendikamızın 30 Mart'tan sonra direnişten desteğini çekeceği Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç tarafından bizlere ifade edilmişti. Bizler de direniş devam ettiği sürece sendikamızın direnişin yanında olması gerektiğini, maddi desteğini sunmaya devam etmesini, özellikle işsizlik maaşı sonlandıktan sonra maddi desteğin daha yakıcı hale geleceğini belirtmiştik. Bu noktada olumlu bir cevap dönmeyince genel merkez ile görüşmeye gideceğimizi söyledik. Bu da haftalarca ötelendi, hatta gidemeyeceğimiz söylendi. Son gideceğimiz gün biz işçiler arasında gerilim çıkartarak sorun başka boyutlara getirilmeye çalışıldı. Bizler kararlılığımızı gösterdik, bu sorunun çözülmesi için Ankara'ya gittik. Görüşmeye topluca giden arkadaşlar adına 25 arkadaş nöbete kaldık. Ve altı gün boyunca taleplerimizi ileterek görüşmeler gerçekleştirdik.

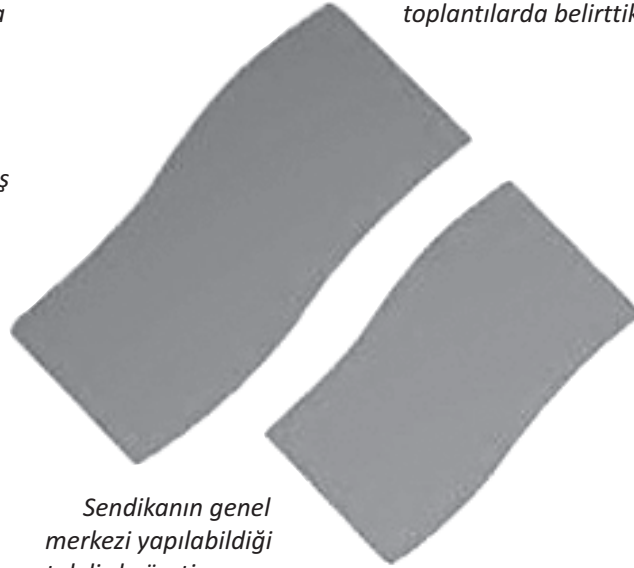
Gittiğimiz ilk gün sendikamızın bir işyeri olduğu ifade edilerek bizler çıkartılmak istendik. Görüşmeler sonuçlanana kadar sendikamızda kalacağımızı söyledik ve kararlı bir duruş sergiledik. Sendikamızın 24 saat açık tutulmasını ve ihtiyaçlarımızın karşılanmasını kabul ettirdik. Aylardır Feniş'te direnen işçiler olarak toplantılarda konuştuğumuz taleplerimizi sendikanın genel merkezine ilettik ve görüşmelerimiz başladı. Yapılan toplantılarda taleplerimiz görüşüldüğü gibi direniş sürecinde yaşanan aksamlar ve alınan kararları boş düşüren engelleyici tutumlar üzerine de konuştuk. Yapılan görüşmeleri sonuçlarıyla birlikte aktarıyoruz:

1- Kazanana kadar devam etmek istediğimizi, direniş devam ettiği sürece sendikanın eylemlerimizde yanımızda olması gerektiğini ve maddi destek sunmayı sürdürmesini, işsizlik maaşı bittikten sonra direniş devam edenlere maaş bağlanmasını talep ettik. Çelik-İş Genel Merkezi direniş devam ettiği sürece yanımızda olacağını, maddi desteğini sürdüreceğini açıkladı. Bu yönlü bir açıklama internet sitesinde yer aldı ve direnişteki arkadaşlara mesaj çekildi. Direniş sürdüğü sürece direnişin ihtiyaçlarının giderlerine göre ek katkı sunulacağı karara bağlandı. Direnişte olanlara maaş, yardım vb. isimle maddi destek verilmesi ile ilgili sürecin ilerleyen seyrine göre bir cevap verileceği söylendi. Sorunun en kısa zamanda çözülmesi için de

yapılacakları hızlandırmanın çabasında olacakları eklendi.

2- Alacaklarımız konusunda çalışma yapan Çalışma Bakanlığı, Hak-İş, Çelik-İş ve TBB'den oluşan komisyonun çalışmalarının ne durumda olduğunu inceledik. Bu kurumların her biri ile görüşme gerçekleştirdik. 3 Mart'ta bir rapor hazırlanmış olmasına rağmen 2 haftayı aşkın bir süre hiç kimsenin imzalamadığını ve yakın bir tarihte sendikanın gündeminde olmadığını fark ettik. Kaldığımız ilk günü bunun peşine koşturduk. Birkaç saat içinde bütün imzalar atıldı, hatta kurumlar kısmen yan yana gelip görüşmüş oldu. Yaptığımız görüşmelerde bu raporların tek başına işsiz olduğu anlamış olduk. Görüşmeler var denilerek aylardır bizi bekletmekten, sonuç almamızı geciktirmekten başka bir işe yaramamıştır. Bir kez daha görülmüştür ki bizlerin direnişini bugüne kadar getiren, yapılan görüşmeler değil, yaptığımız etkili eylemlerdir.

3- Bundan sonraki planımızın Feniş'in çalıştırılması olduğunu sendikanın genel merkezine söyledik. Yapılan görüşme ve toplantılarımızın bir gündemi de Feniş'in çalıştırılmasıydı. Gebze şube tarafından bunun çok defa engellendiğini de toplantılarda belirttik.

Sendikanın genel merkezi yapılabildiği takdirde üretime

başlamanın görünen en iyi çözüm olacağını ifade etti. Bizler de üretimi gerçekleştirebileceğimizi söyledik. Üretime başlamanın zeminlerini oluşturacak ön çalışmayı başlatmak yönlü karar alındı. En kısa zamanda üretime başlamanın planını oluşturacağız.

4- Çelik-İş Gebze Şube'nin ve genel merkezin örgütlü olduğu fabrikalarda Feniş ile dayanışma fonu oluşturmak veya destek ziyaretleri ve eylemleri gerçekleştirmek yönlü herhangi bir çabası olmamasını eleştirdik. Bunun için Gebze şubeyi beklemeden direnişteki işçiler adına Gebze'deki fabrikaları dolaşacağımızı, diğer iller için de genel merkezin çaba içerisinde olması gerektiğini söyledik.

5- Görüşmeler sırasında bir şey daha ortaya çıkmıştır. İlk başta sendika üyesi işçilerin dava masraflarının işçilerden alınmayacağı, sendikanın

üstlendiği belirtilmişti. Sendika üyesi olmayanlardan alınacaktı. Geçtiğimiz haftalarda sendika avukatı Jan Aras Arslan, Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç ile gelerek alınacak işsizlik maaşından %10 para talep ettiğini söyledi, hatta daha sonrasında gerekirse icra yoluyla da olsa alacağını söylemiştir. Gebze şube başkanı da avukatın bu talebinin karşılanması gerektiğini ifade etmiştir. Sendikanın genel merkezi haberdar olmadığını söyledi. Görüşmelerimiz sırasında avukata herhangi bir para ödenmeyeceği, bu konuda avukatın aranarak bilgilendirme yapıldığı sendika genel merkezi tarafından ifade edildi.

6- Direniş sürecinde birçok kez olduğu gibi Ankara'daki sendikada tuttuğumuz nöbet eylemi sırasında da Gebze şubenin birçok şeyi teşhir olmuştur. Bizler sendika genel merkezine giderken bizlerin önüne geçen ve bizleri birçok kez tehdit eden Gebze şube başkanını tanımadığımızı söyledik. Bundan sonra Feniş direnişi adına direniş komitesinin sendikanın genel merkezi ile doğrudan muhatap olacağını söyledik. Direnen Feniş Alüminyum işçileri adına direniş komitesinden belirlenecek arkadaşlar sendika genel merkezi ile görüşmeleri sürdürecektir.

7- Son olarak kararlarımızın hayata geçmediği ve taleplerimizle ilgilenilmediği görüldüğü takdirde sesimizi ve gücümüzü daha da büyüterek genel merkeze yeniden geleceğimizi ifade ettik.

Arkadaşlar,

Direnişimizde 200 günü geride bıraktık. Direnişimizin kazanması için mücadelemizi ve sınıf dayanışmasını büyütmeliyiz. Direnen Feniş Alüminyum işçileri daha da kenetlenmeli ve kararlılığını ortaya koymalıdır.

Türk Metal Erdemir'de AKP'ye çalışıyor

İşçilerin AKP'nin yerel seçim mitinglerine katılmasını sağlamakla meşgul olan sendika patronları, fabrikayı AKP'nin oy deposu haline getirmeye çalışıyor.

Geçen yıl dünyada çelik iş kolundaki daralmaya rağmen Erdemir kâr etti. Satış miktarını bir önceki yıla göre yüzde 3 artıran Erdemir'in 2013 yılı toplam nihai ürün satışı 7.7 milyon ton.

Dünyanın sayılı karlı çelik fabrikalarından biri olan Erdemir, 2013 yılında net dönem kârını, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 92 arttırarak 484 milyon dolara çıkardı. 2013 yılı net satış gelirleri 5.1 milyar dolara ulaştı.

Erdemir'deki bu artışın sebebinin Erdemir işçisi olduğu açıktır. Ancak bu rekor artış Erdemir işçisinin ücret ve sosyal haklarına yansımıyor. 1 Eylül 2013-1 Eylül 2015 dönemini kapsayan TİS imzalanırken, Türk Metal tarafından yapılan açıklamaya göre ilk yıl için saat ücretlerine 2 lira 25 kuruş ve sosyal haklarda da yüzde 15'lik zam yapılacak.

Türk Metal AKP'ye çalışıyor

İşçinin hakları söz konusu olduğunda 8 aydır süründürülen TİS'i bu şekilde sonuçlandıran Türk Metal, öte yandan ise Ereğli'de AKP için yoğun bir seçim çalışması yürütüyor.

Hesaplarını AKP'nin kazanmasına göre yapan Türk Metal, Erdemir işçilerini AKP mitinglerine taşımayı kendine görev edinmiş durumda. Erdemir işçilerinin aileleriyle birlikte AKP'nin yerel seçim mitinglerine katılmasını sağlamakla meşgul olan bu sendika patronları, fabrikayı AKP'nin oy deposu haline getirmeye çalışıyor.

Gülüç Beldesi'nde kurulu bulunan Türk Metal'e ait Büyük Anadolu Otel'inde, AKP'nin Ereğli belediye başkan adayı için destek yemeği düzenlenerek, sendika üyesi işçilerden AKP adayına oy isteniyor. Türk Metal'in AKP yandaşlığı bu kadar da sınırlı değil.

Karadeniz Ereğli Şube yöneticilerinin Erdemir işçilerine, AKP'ye oy attıkları pusulaların fotoğrafını çekip getirmeleri yönünde baskı yaptığı konuşuluyor.

İşçilerin sorunlarından başka her şeye ilgililer

Bölgede yöre halkı termik santrallere karşı, maden işçileri ise hakları için eylemler yaparken Türk Metal bunları görmezden geliyor.

Erdemir işçisini taşeronlaştırma tehlikesi bekliyor. Taşeron saldırısı durulmuş gibi görünse de sinsi bir şekilde devreye sokulmaya başlandı. Erdemir'de asıl işin bir bölümü "teknolojik nedenlerle uzmanlık" gerektirdiği gerekçesiyle taşeronu verildi. Fakat tehlikeyi görmezden gelen Türk Metal sesini çıkarmıyor. Taşeron sorununu çözüm adı altında katmerli hale getirecek olan yeni yasa geçtiğinde Erdemir işçisi en büyük tehlikeyi o zaman yaşayacak. Son imzalanan TİS hakkında işçilere bilgi verilirken taşeron sorununa dair, "taşeron işçiler için de bir komisyon kurulacak" demekten öteye gidilmiyor.

Ayrıca kıdem tazminatı hakkı şartlar uygun olduğunda sermaye tarafından gasp edilecek ve Erdemir işçisi bu temel haktan da mahrum kalacak.

Türk Metal'in sendikadan öte her şey olduğunu kendi tarihi fazlasıyla göstermiştir. Metal işçilerini şovenizm ile zehirleyen Türk Metal yönetimi işçileri, başta MHP olmak üzere çıkarları nasıl gerektirse o düzen partisine yönlendirdi. Bugün de anlaşılın bu listeye AKP eklendi.

Ancak sermayenin işçi sınıfı içindeki taşeronu Türk Metal hangi düzen partisine yandaş olursa olsun, Erdemir işçisi sermayeye de Türk Metal'e de köle kalmayacaktır.

Luna işçileri patronun evinin önündeydi!

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Luna sayaç işçileri 25 Şubat gününden itibaren direnişterler.

Fabrika önünde beklemeye devam eden işçiler 21 Mart'ta eylemlerini Alsancak'a taşıdılar. Sevinç Pastanesi önünde toplanan işçiler buradan Alsancak'ta bulunan ve Lemn Kültür Merkezi üzerinde olan konutlarda yaşayan Luna patronu Mustafa Karabağlı'nın evinin önüne yürüdüler.

Önde "DİSK" ve ardından "Sendika anayasal hakkımızdır! Atılan işçiler geri alınsın!", "Sendika hakkımız engellenemez!" pankartları taşıyan işçiler ayrıca taleplerin olduğu dövizler taşıdı.

Sloganlarla devam eden yürüyüş boyunca sendikali olmanın anayasal hak olduğu, Luna patronunun saldırgan tavırlarına karşı eylemlerinin süreceğine dair konuşmalar yapıldı. Yürüyüş başlamadan önce Grup Emeğe Ezgi kısa bir müzik dinletisi sundu. Lemn Kültür Merkezi önüne gelindiğinde ilk önce DİSK Genel Başkanı Kani Beko konuştu. Beko konuşmasında sendikali olmanın anayasal bir hak olduğunu söyleyerek sözlerine başladı. Luna işçisinin de Anayasa'nın 51. maddesi olan sendikali olma hakkını kullandığı için işten atılmasının hukuk dışı olduğunu belirterek Luna patronun suç işlediğini vurguladı. Anayasa'yı çiğneyen Luna patronu Mustafa Karabağlı'nın tutuklanması gerektiğini belirtti.

Ayrıca patronun işçileri hırsızlıkla suçlamasını protesto ederek "İşten atılan 106 işçiyi geri alana kadar eylemlerimiz sürecektir" dedi

Daha sonra Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek basın metnini okudu. Çeltek, açıklamaya Luna direnişini özetleyerek başladı. 25 Şubat günü başlayan direnişin sürdüğünü belirten Çeltek, patronun bu süre içerisinde sendikalaşmalarını engellemek için yaptığı saldırılarından bahsetti. Patronun hukuksuz davranışlarını bırakıp sendikayı tanımamasını, atılan işçilerin geri alınmasını istedi. Çeltek, açıklamayı mücadelelerinin süreceğini söyleyerek ve İzmir kamuoyundan direnişlerine destek olunmasını isteyerek bitirdi.

DİSK üyesi sendikaların şubeleri ile içerisinde BDSP'nin de olduğu birçok kurum eyleme destek verdi.

Sendikalı olmak işten çıkarılma nedeni

Hakan Plastik'te direniş coşkuyla sürüyor!

GF-Hakan Plastik'te işçiler, direnişin 23. gününde patronun tüm baskılarına ve zoruna rağmen direnişlerine ve örgütlenme çalışmalarına kararlılıkla devam ediyor.

Son atılan işçilerle beraber atılan işçi sayısı 32'yi bulmuş durumda. Patron işçileri baskılarla ve zorla direnişten yıldırıma çalışıyor. Sendikaya üye olan öncü işçileri işten atmaya devam ediyor. Başka işçilerin işten atılacağı söyleniyor.

Tüm olumsuz koşullara rağmen işçiler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyor. Örgütlenme çalışmalarında yeni bir aşamaya geldiği ifade ediliyor. 25 Mart'ta %51 çoğunluk aşılarak yetki başvurusunda bulunuldu. Çoğunluk sağlanmasını işçiler fabrika önünde biraraya gelerek halaylarla, meşale ve konfetilerle kutladılar.

DİSK Lastik-İş İstanbul Şube Başkanı Ali Öztürk burada bir basın açıklaması yaparak şunları söyledi: "Onlar sandılar ki Hakan Plastik işçilerini uydurma gerekçelerle işten atarak bizi engelleyecekler. Onlar sandılar ki işçiler üzerinde baskı uygulayarak önümüzü kesecekler. Onlar sandılar ki işyerini işçilere cehennem çevirerek işçileri sendikamızdan koparacaklar. Onlar yanıldılar kardeşlerim. Bir kez daha yanıldılar. Herkese gösterdik ve sendikal haklarımız için büyük bir adım attık."

Basın açıklaması yapıldığı esnada gece vardiyasının işçileri arabalarla fabrikaya giriş yapıyordu. İşçiler servislerin önünü ve fabrikanın bulunduğu caddeyi trafiğe kapatarak sloganlarıyla halayla diğer işçi arkadaşlarını da sendikada örgütlenmeye çağırıldılar. Direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini söylediler.

Şube başkanı servislere binen diğer işçilere seslenerek örgütlenmeye, direnişçi işçilere destek olmaya çağırdı. Birçok işçi servislere hemen binmeyerek burada arkadaşlarının coşkuyla kutlamalarına ortak oldular. Servislerin çıkışında halaylarına devam eden işçiler çıkan servislerin de önünü keserek tüm servislere sendika flamlarını astılar. Servisteki işçiler de arkadaşlarını selamlayarak alkışlayarak desteklediler.

Basın açıklamasına Lastik-İş'te örgütlü diğer işçiler destek verdi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklaması ve kutlama oldukça coşkuyla bir havada gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / Trakya

İzmir Kemalpaşa'da kurulu Ege Doğaltaş ve Mermer Sanayi Şirketi'nde çalışırken geçtiğimiz haftalarda Türk-İş'e bağlı Genel Maden-İş'e üye olan 35 işçi e-devlet şifrelerini patrona vermedikleri için işten çıkarıldılar. Sendika üyesi işçilerin işten atılmalarını protesto etmek amacıyla 24 Mart 2014 tarihinde eylem yapıldı.

Ege Doğaltaş ve Mermer Sanayi Şirketi'nin, İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde kurulu bulunan Kemalpaşa Organize Sanayi Sitesi'ndeki fabrikası önündeki eyleme işçiler, aileleri, Genel Maden-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Satılmış Uludağ'ın yanı sıra sendikanın diğer yöneticileri ve Türk-İş'e bağlı diğer sendikaların yöneticileri katıldı.

Eylemde "Sendika hakkımız söke söke alırız", "Emek hırsız Ege Doğaltaş", "Sendikalı olmak yasal haktır", "Direne direne, direnişten zafere", "İş ekmek yoksa barış da yok" yazılı dövizler taşınırken işçiler sloganlarla işten çıkarılmalarını protesto ettiler.

Burada bir açıklama yapan Türk-İş Bölge Temsilcisi Hüseyin Karakoç tarafından "Türk-İş, işçilerin bu haklı mücadelelerinde her an yanında olacaktır. Örgütlenme anayasal bir hak. Bu hakkı hiç kimse yok sayamaz. Bugün burada verdiğiniz mücadele de hiç kuşkunuz olmasın ki başarıyla sonuçlanacaktır" denildi.

Eylemde ayrıca Genel Maden-İş Sendikası'nın Genel Teşkilatlandırma ve Eğitim Sekreteri Osman Tutkun ile Genel Başkan Yardımcısı Satılmış Uludağ da açıklamalar yaptılar. İşçilerin mücadelesinin kararlılık içinde başarıyla sonuçlanacağını söylediler.

Sendika yöneticilerinin yaptığı konuşmalarda, Ege Doğaltaş ve Mermer Sanayi kapitalistine Genel Maden-İş Sendikası'nın ne kadar zararsız olduğunu

anlatıldığı anlaşılıyor. Aşağı yukarı benzer vurguların yapıldığı konuşmaları eğitim sekreteri olan Tutkun şu cümlelerle özetlemiş oldu: "Yurt dışına ihracat yapan şirketin kaybı, sadece şirketin değil, aslında ülkemizin de kaybı demektir. Biz kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Sendikalı olmak, işyerinde sosyal barışın sağlanması demektir, işçinin huzurlu çalışması demektir. Sendikalı olmak, işinin, işini ve işyerini sahiplenmesi, verimliliğin artması demektir. Verimliliğin artması, şirketin karının artması demektir. Bizim Sendikalar olarak amacımız işverenleri batırmak değildir. Sendikalar işçilerin, işinin ve işyerinin de güvencesidir."

Eylemde "bundan sonraki süreçte neler yapacağımıza birlikte karar vereceğiz" denilerek, sendikanın işçilerle sürekli iletişim içinde olacağı ve bilgilendireceği ifade edildi.

Eylemin ardından bir değerlendirme toplantısı yapıldı.

Çalışma şartları ağır, ücretler düşük

Ege Doğaltaş'ta çalışan işçiler günde 9-10 saat durmaksızın çalışırken yemek molası sadece yarım saat olmakta. Ağır çalışma koşulları altında çalışan işçiler asgari ücret almaktalar. İki işçinin yapması gereken işi tek işçi yapmak zorunda kalıyor. İşçiler 90-100 kiloluk taşları iki kişi kaldırmak zorunda kalıyorlar.

İşçiler bir yandan işten atılmakla tehdit edilirken, öte yandan çalışan işçilerin maaşlarına zam yapılarak işçilerin sendikaya üye olması engellenmeye çalışılıyor.

"Topbaş elini cebimizden çek"

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı (İBB) Kadir Topbaş'ın aile şirketi olan Saray Muhallebisi adlı işyerinde çalışan işçiler verilmeyen fazla çalışma ücretlerini isteyince işten atıldılar.

Haklarını istedikleri için işten atılan 14 işçi, bu yüzden 23 Mart'ta eylem yaptı. DİSK Genel Merkezi önünde toplanan işçiler, Saray Muhallebisi'nin Osmanbey'de bulunan şubesine yürüdü. "Topbaş elini cebimizden çek!", "Saray işçisi yalnız değildir!" ve "Hak yiyenin muhallebisi yenmez!" sloganlarıyla yürüdüler.

İşçiler Saray Muhallebisi önüne geldiğinde Devrimci Turizm-İş İstanbul Bölge Temsilcisi Ali Karabulut tarafından açıklama okundu. Açıklamada, Saray işçisinin insanlık dışı çalışma koşulları anlatıldı.

Dünden bugüne kadın işçiler direniyor...

Direnış özgürleştiriyor!

Örgütlü bir mücadelenin içinde, düzenin yarattığı “kadın” kimliği değişir, dönüşür ve yenilenir. Toplumsal pratik içinde kadın, ataerkil düzen kültürünün engelleriyle karşılaşır ve bunların aşılma süreci kadının özgürleşme sürecini de başlatır.

İşçi kadınlar, kapitalist sömürü çarklarının içinde yoğun emek sömürsünün yanında, cinsiyetlerinden dolayı da ayrıca ezilmişliğe ve ayrımcılığa maruz kalır. Evden başlayarak iş yaşamında da devam eden, toplumsal yaşamın her alanında hissedilen, çok yönlü baskı ve tacizler kadınları toplum içinde edilgen, güvensiz bir kişilik olarak şekillendirme işlevi görür. Ataerkil düzenin kültürü, kadına ve de erkeğe, bu durumun ‘doğal’ olduğunu kabullendirmek, böyle şekillendirmek ister. “Binyıllık” gelenek bu şekilde sürdürülür. Böylelikle kadın işçilerden sömürüye ve baskıya uysalca boyun eğmeleri beklenir.

“Hareket eden zincirlerini fark eder!”*

Ancak tarihsel örnekler göstermektedir ki, kadınlar örgütlü mücadele içinde kendilerini bu düzene bağlayan “binyıllık” prangaları daha kolay parçalamaktadır. Çünkü kadınlar, örgütlü bir mücadelenin içindeyse, düzenin yarattığı “kadın” kimliği değişir, dönüşür ve yenilenir. Toplumsal pratik içinde bulunan kadın, ataerkil düzen kültürünün çok çeşitli engelleriyle karşılaşır ve bunların aşılma süreci kadının özgürleşme sürecini de başlatır.

Haziran Direniş’inde, işçi ve emekçi kadınların mücadelenin ön saflarında bu değişimi hızlı bir şekilde gerçekleştirdiklerini gördük. Benzer şekilde hakları ve gelecekleri için grev yapan, direnişe geçen işçi kadınların değişimi ve dönüşümüne dair de pek çok örnek vardır. Kadınlar kendilerine biçilen kölelik zincirlerini mücadele içinde parçalarken, mücadelenin gücüyle geleneksel kadın ve erkek tanımları değişmektedir. Sınıf ve kitle hareketinin yükselişe geçtiği dönemlerde bu değişim süreçleri daha kolay ve hızlı olacaktır.

Dünden bugüne işçi kadınlar direniş içinde!

Kadınların mücadele içinde değiştiği ve kendilerine biçilen edilgen konumdan çıkarak hakları ve geleceği için mücadeleye katıldığı pek çok örnek vardır. Dünya genelinde olduğu gibi, yaşadığımız coğrafyadan da pek çok örnek sıralayabiliriz.

Osmanlı’dan günümüze her dönemde işçi kadınlar, gerek bizzat kendileri için gerekse işçi eşleri olarak mücadelenin bir parçası olmuşlardır. Toplumsal planda hep geriye itilen, ağır baskı altında horlanan ve sessiz /itaatkâr rol biçilen kadınlar, emeklerine sahip çıkmak için seslerini yükseltmeye daha o yıllardan başlamışlardır.

İşçilerin ilk tepkisel örneği olan, makine kırıclık, Osmanlı döneminde de görülmüş, dokuma işkolunda ağırlıklı olarak çalışan kadın işçileri etkilemiştir. Dokuma işkolunda makineleşmenin başlamasıyla işçi kadınların işlerini kaybetme korkusuyla giriştikleri ilk eylem 1851’de Samakov’da yaşanmıştır. Kadın işçiler mekanik bir tekstil tarağına karşı çıkararak kürek, balta

ve sopalarla dokuma atölyesine hücum etmişlerdir. Bu tarağın bir daha kullanılmayacağı sözü verilmesinden sonra, tarağı kırmaktan ve atölyeyi tahrip etmekten vazgeçmişlerdir. 1908 yılında çoğu kadın olan Uşaklı halı dokumacılarının isyanı yine makine tahrip olayıdır.

1873’teki tersane grevinde de, kadınlar babalarının, eşlerinin ya da çocuklarının yanında greve destek vermiştir. Yine 1876 yılının Mayıs ayında yaşanan başka bir tersane grevine ilişkin *La Turquie* gazetesinde şu haber dikkat çekicidir:

“Bu işçiler (grev kırıcı) işten çıktıklarında grevcilerin saldırısına uğramışlar ve pek çok işçi yaralanmıştır. Silahlı birlikler tarafları dağıtmıştır. Grevci işçilerin eşlerinin de en az kendileri kadar saldırgan oldukları ve sopalarla silahlanmış ‘hanım’ birliklerinin tersanenin kapısında durarak çalışmak isteyenlere sopa yağdırdıkları söylenmektedir.”

Grevci eşleri yine aynı yıllarda tramvayların sefere çıkmasını engellemek amacıyla sık sık ‘rayların üzerine yatma’ eylemi yapmaktaydılar.

Bir başka önemli örnek 1876 Ağustos ayında yaşanan Feshane Grevi’dir. 50 kadın işçi, grevin örgütleyicisi ve yürütücüsü olmuş, Babialı’ye (başbakanlık) yürüyüş düzenlemiş, sadrazamdan ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istemişlerdir.

Sonraki yıllarda da uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve işçi sağlığı ile ilgili talepler için grevler yaşanmıştır. Ki bunların çoğu kadın işçilerin ağırlıklı olduğu gıda, tütün, kumaş, deri gibi işkollarında gerçekleşmiştir. Bu grevlerde kadınlar grev komitelerinde yer alıyor, öne çıkıyordu. Bir başka örnekte ise, 1908’deki belgelerde Kavala ve Drama’daki 14 bin tütün işçisinin katıldığı grevin önderi olarak Vera adlı bir kadın işçi öne çıkmaktadır.

Kadın işçilerin 1908 yılında gösterdiği direniş

örneklerinden bir diğeri de Sivas’ta yaşanmıştır. O dönemin çalışma koşulları o kadar kötüdür ki, 16 saate varan iş günü sonunda alınan günlük ücret bir ekmeğe almaya dahi yetmez. Bu koşullara isyan eden kadın işçiler Sivas Belediyesi’ne doğru yürüyüşe geçmişler, belediye başkanının evini taşıyarak buğday depolarına el koymuşlardır.

1908’de yaşanan bir diğer grevse, 1908 İzmir-Aydın demiryolu grevidir. Bu grevde, grevcilerle, güvenlik güçleri arasındaki çatışmaya kadınlar da katılmıştır. 1 Ekim 1910 yılında ise, Bursa’da greve giden 30 bin işçiden çoğu kadındır.

Osmanlı döneminde 1882’ye dek nüfus istatistiklerinde bile yer almayan kadınlar, sanayi istatistiklerinde de ilk defa 1913 yılında yer almaya başlamışlardır. Bu açılardan düşünüldüğünde kadın işçilerin geri-feodal kültürü, sınıf kimliğinin farkına vardığında çok kolay aşabildiğini görmekteyiz.

*

Cumhuriyet döneminde de kadın işçiler emeklerini korumaya yönelik çeşitli talepler ileri sürmüşler, grevler içinde yer almışlardır. Kadın emeğinin yaygın kullanıldığı tekstil işkolunda örneğin 1923 yılında İzmir Mensucat adlı tekstilde grev yapılmıştır. 1931 ve 1936 yıllarında da tekstil işçilerinin grevlerinde de kadınlar yer almıştır.

Sınıf hareketini inişli-çıkışlı seyrine göre gelişen süreç içinde kadınlar bizzat işin yürütücüsü ya da destekçisi olmuşlardır. ‘60’lı yıllarda da durum böyledir. 1963’te, grev ve toplu sözleşme hakkını kazandıran Kavel Grevi’nde direniş sürerken fabrika dışına çıkarılmak istenen kablo yüklü kamyonların önünde kadınların bedenleriyle barikat oldukları bilinmektedir.

1963-71 arasında en çok grev, kadınların yoğun

çalıştığı gıda işkolunda görülmüştür. O döneme ait kayıtlarda bu sayının 200 olduğu belirtilmektedir. Yine kadınların yoğun çalıştığı dokuma sanayisinde bu sürede 30 grev yapılmıştır. Kadınlar 15-16 Haziran Direnişi'ne de etkin bir biçimde katılmışlardır.

İşçi hareketinin hızlandığı, mücadelenin sertleştiği dönemlerde kadın işçiler diğer sınıf kardeşleriyle birlikte böylesi süreçlerde yer almaktan kaçınmamışlardır. Gazetelere yansıyan aşağıdaki haberlere benzeri olaylar sık yaşanmaktadır:

"1966'da Adana'da Akdeniz Nebati Yağ Fabrikası'nda grev nedeniyle çıkan çatışmada bir bayan işçi yaralandı" ya da "1975'te İstanbul'da Beko Teknik Fabrikası'nda işçilerin üye olmadıkları sendikaya üye imiş gibi gösterilmeleri olayı mahkemeye yansıdı; tanıklık için mahkemeye topluca giden işçilere açılan ateş sonucu 5 bayan işçi yaralandı" vb.

Türkiye sınıf hareketi tarihi içinde önemli bir deneyim olan 1991 yılında Zonguldak büyük maden direnişinde de kadınlar, Mengen barikatına kadar eşleriyle birlikte yürümüşlerdir.

*
Yakın tarihimizde de yine pek çok örnekten bahsedilebilir: 2001 Ayman'da sendikal mücadele için direnen kadın işçiler, özelleştirme karşıtı mücadelesinde Sümerbank direnişinde ön saflardaki kadın işçiler ya da 2005'te Coca-Cola direnişinde eşlerine destek veren kadınlar gibi.

Novamed grevi ise ayrıca değinilmesi gereken grevlere dendir. Zira öncelikli talep olarak kadın işçilerin kadın cinsine yönelik yaşadıkları sorunların giderilmesi olmuştur. Novamed İlaç Fabrikası'nda hamile kalabilmek için sıraya girmeleri istenen, istedikleri zaman tuvalete bile gidemeyen, tacize uğrayan kadınlar Petrol-İş Sendikası'na üye olmuşlardır. 80'i kadın 83 işçi, sendika ve toplu sözleşme hakkı için grevlerini 447 gün sürdürmüşlerdir.

2008'de Düzce DESA Fabrikası'nda, hamile işçilerin sık gittikleri gerekçesiyle tuvaletlerin kapılarını kilitleyen patrona karşı başlayan direniş ise bir başka örnektir. Sendikal haklarını savunduğu için işten çıkarılan ve direnişe geçerek kazanan DESA işçisi

Emine Arslan ise 175 gün DESA'nın Sefaköy'deki fabrikası önünde tek başına direndi ve kazandı.

78 gün Ankara'yı "işgal eden" TEKEL direnişinde yine kadınları ön saflarda görürken, "Krizin bedeli patronlara" diyerek başladığı direnişi boyunca kararlılığını koruyan Entes direnişçisi Gülistan Kobatan 9 ay direniş bayrağını tek başına taşıyan bir başka örnek oldu.

Onteks'te ise direnişçiler, 6 ayı aşkın süre sürdürdükleri direnişi patrona ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele içinde yürüttüler. Onteks direnişçilerinden Gamze Kayhan şahsında yine kadın işçiler direniş içinde en öndeydiler. THY direnişinde de grev yasaklarına ve saldırılara karşı direnen, sendikada ısrar eden kadınlar bir başka örnektir.

Örnekler çoğaltılabilir. Kadın işçileri, tıpkı İstanbul Tıp Fakültesi'nde taşeronlaştırmaya karşı mücadelede olduğu gibi Meha Tekstil'de hakları ve gelecekleri için, Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Farabi Hastanesi işçileri olarak işten atılmaları karşı direnişe geçerken görebiliriz. Ya da Şişecam işçileri, Roseteks, Kazova işçilerinin direnişlerinde olduğu gibi çeşitli eylem biçimleriyle haklarına sahip çıkarken görebiliriz.

Bugün de Greif işçisi kadınlar bu örneklere, hem de ileri bir noktada, fabrika işgal eylemiyle katılmışlardır. Yeni örnekler ise çoğalmaktadır. LUNA Savaş işçilerinin direnişinde kadınlar, direnişin yükünü erkek sınıf kardeşleriyle birlikte paylaşmaktadır.

Kendilerini saran çifte sömürünün prangalarından kurtulan kadınlar direniş süreçlerinde en ön saflarda yer almakta, direnişin yükünü göğüslemekte ve direnişle beraber değişip dönüşmektedir. Grev ve direniş deneyimlerinde bulunan işçi kadınlar sömürü ve kölelik koşullarına eskisi gibi boyun eğmeyecek, hakları ve gelecekleri hakkında kendileri söz söyleyecektir. Bu nedenle kadın sorunun çözümünün yolu da buradan geçmektedir. Bugünden yapılması gereken, devrimci sınıf mücadelesini büyütme, daha fazla Greifler yaratmaktır.

* Rosa Lüksemburg

Merhabalar,

Özgürlüklerin kapı dışı edildiği, hangi ırktan- ulustan-cinsten olursak olalım, yaşamlarımızın tutsak edildiği bu ülkede sayısı on binlere varan siyasi tutsaklar arasından Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nden sesleniyoruz sizlere. En temel hak ve özgürlüklerin devlet eliyle kısıtlandığı koşullarda, hepimizin yaşamında varlığı pekişen 'tecrit' hapishanelerde bulunanlar için çok daha ağırlaştırılmış durumda. Tecrit içerisinde tecrit bizimkisi.

Hak gasplarına yönelik en küçük insani-viddani- hukuki tepkinin karşılığı, iletişim cezaları, görüş yasakları, hücre cezaları, süngerli oda, onursuz çıplak arama, hücrelere takılan kameralar, cam fanus avukat görüş yerleri, ölüme terk edilen hasta tutsaklar...Tüm hapishanelerde yaşanan hasta tutsaklar sorunu, Şakran Hapishanesi'nde de yaşanmakta, sağlık durumları ciddi derecede tehlikede olan ve hapishanede tedavisi mümkün olmayan tutsaklar hukuksuz biçimde hapishanede alıkonulmaktadır.

Hapishanelerdeki uygulamaları kısa bir mektup sayfasına sığdırmak mümkün değil. Onlarca sorun içerisinden en önemli olana "sohbet hakkımızın" gasp edilmesine değinerek sizin aracılığınızla sesimizi duyurmak istiyoruz.

45/1 sayılı genelgede; "Tutsaklar 10 kişi ile haftada 10 saat görüşebilir" deniliyor. Fakat bu tam olarak hiçbir hapishanede uygulanmıyor. Bazı yerlerde hiç uygulanmazken bazı yerlerde birkaç saatle sınırlandırılıyor.

Şakran Hapishanesi'nde ise açıldığı tarihten bugüne hiç uygulanmadı. Yıllardır hapishane idaresiyle ve savcısıyla bu konuda yürütülen görüşmeler sonuçsuz kalmıştır.

Hapishane idaresinin "sohbet hakkı"na itiraz gerekçelerinden biri; "sohbet hakkının sadece F Tipi hapishanelerde geçerli olduğu ve Şakran Hapishanesi'nde 11 kişilik odalar sistemi olduğu" şeklindedir. Oysa koşullar/odalarda 11 kişinin altında kadın tutsak bulunmaktadır,4-5-6 kişi gibi. Bundan önemlisi, sohbet hakkı sadece F tipleri için değil tüm Yüksek Güvenlikli Hapishaneler için geçerlidir. Tıpkı Uşak E Tipi, Gebze M Tipi, Samsun T Tipi hapishanelerinde olduğu gibi.

İdarenin 2. bahanesi de sadece bir kısım kadın tutsağın katıldığı çeşitli kurslardır. Tutsakların sohbet hakkı ile kurslar birbirinden farklı içeriktedir ancak idare, sohbet hakkımızı gasp ederek kursları dayatmaktadır. Öte yandan dayatılan kurslar idarenin tutsaklara ceza yağdırma aracı olarak kullanılmaktadır.

Hapishane idaresi ve savcı ile bir sonuca varılmadığından, konuyu İnfaz Hakimliği'ne taşıdık ve Karşıyaka İnfaz Hakimliği "sohbet hakkının uygulanması yönünde" karar verdi. Hapishane idaresi ve savcının itirazı sonucu, Karşıyaka 6.Ağır Ceza Mahkemesi mevcut kararı bozarak, idarenin itirazını kabul etmiştir. Göz göre göre hakkımız gasp edilmektedir.

Bizleri susturmaya, tecrit içerisinde tecrit koşulları dayatarak sindirmeye çalışanlara karşı sesimizi yükseltmeye, mücadelemizi aralıksız sürdürmeye devam edeceğiz. Sizleri de bu mücadelede sesimize ses olmaya çağırıyoruz.

Bizler devrimci tutsaklar olarak bir kez daha yineliyoruz: Koşullarımız ne kadar zorlaştırılırsa zorlaştırılınsın, zemheride karı delen kardelen inadıyla mücadelemizi ve yarına olan umudumuzu yeşertmeye devam edeceğiz!

Şakran'dan Siyasi Kadın Tutsaklar

Gençliğin devrimci politik-örgütlenme ihtiyacı

“Dev-Genç kitle mücadelesinden doğmuştur. Hareketin önündeki barikatların aşıldığı bir örgütlenmedir. Kitleleşen gençlik mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verme hedefinin ürünü olmuştur.” (Gençlik Hareketinin Sorunları, Ekim, Sayı: 239, Ekim 2004, Başyazı).

Bu alıntı gençliğin mücadelede tuttuğu yerin önemini ortaya koyarken aynı zamanda bu yazımıza esas konu başlığı olan politik gençlik örgütlenmesi tartışmaları ekseninde politika-örgüt tartışmasına da ışık tutmaktadır. Bu açıdan Dev-Genç’in niteliğini ortaya koymakta, bir öz örgütlülük olmasının yanı sıra her örgütlenmede olduğu gibi *“gençlik mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verme hedefinin ürünü”* olduğu gerçeğini de ortaya koymaktadır. Birçok sol siyasal öznenin öykündüğü Dev-Genç’in, hatta bugün her biri Dev-Genç olma iddiasındaki bir dizi siyasal öznenin anlayamadığı temel yaklaşım buradadır: *Dev-Genç’in “kitle mücadelesinden doğmuş”* olmasıdır. Bu gerçek devrimci gençlik birliğinin sağlanmasında bize ışık tutacaktır.

Elbette bizim için bugün tartışılması gereken yeni bir Dev-Genç kurulması tartışması değildir. Bizim için tartışma gençlik hareketinin bugünkü ihtiyaçlarına yanıt verecek politik ve örgütsel hattın tartışılmasıdır. Bu tartışma gençlik hareketine karşı sorumluluk hisseden her siyasal öznenin ve her bireyin tartışması olmalıdır.

Gençlik hareketinin ihtiyaçları toplumsal-tarihsel süreçlerden bağımsız olamaz...

Her dönem gençlik hareketinin ihtiyaçlarını karşılayacak politik ve örgütsel hedefleri ortaya koymak ve bunları hayata geçirmek için çaba sarf etmek biz genç komünistlerin görevi olduğu kadar, aynı anlama gelmek üzere gençlik hareketindeki devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasıdır da.

Gençlik hareketinin ihtiyaçlarının tanımlanması güncel gelişmelerin tarihsel bir bakışla ele alınmasını gerektirir. Gençlik toplumsal bir katman olarak, toplumsal mücadelelerde her zaman dinamizmi, militanlığı ve enerjisi ile yer edinmiştir. Özellikle henüz üretim sürecinde bulunmayışının verdiği gelecek kaygısı ve geleceğini inşa etme arzusu, kapitalist düzenin ona verebileceği hiçbir şeyin olmayışı ile gençlik, gelişen sınıf ve kitle mücadelelerinin her zaman bir parçası olagelmıştır. Elbette üretim sürecinde belirleyici bir yeri olmamasından kaynaklı, yeri her zaman mevcut sınıf ilişkileriyle belirlenmekte ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerine göre mücadelede yerini almaktadır. Ancak bu, gençliğin, özellikle de emekçi sınıflara mensup gençliğin önemli bir dinamik olduğu gerçeğini değiştirmez. Biz bunu ’60’lar Türkiye’sinde gençliğin mücadelede tuttuğu yerden, Dev-Genç’i yaratan koşullardan, Dev-Genç’in içerisinden

yeşeren ve ’71 devrimci kopuşunu yaratan devrimci iradede de çok net bir şekilde görebiliyoruz.

Bütün dünyada emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı bunalımların, krizlerin bölgesel ve iç savaşlara dönüştüğü bir tarihsel dönemde kitle ve halk hareketlerinin yükselişine tanıklık ediyoruz. Tüm bu gelişmeler dolaysız olarak Türkiye’yi de bağlamakta, tüm bu gelişmeler içerisinde gençlik kendisine yer bulmaktadır.

31 Mayıs Patlaması ve ardından gelişen Haziran Direnişi içerisinde gençliğin taşıdığı devrimci potansiyel ve dinamizm kitlesel bir şekilde açığa çıkmıştır. Ki biz bu potansiyele Haziran Direnişi’nden aylar önce vurgu yapmış, gençlik hareketinin Dolmabahçe eylemleri, “Başkaldırıyoruz” eylemleri ve ODTÜ üzerinden gelişen olaylar üzerinden devrimci potansiyeline dikkat çekmiştik.

Bu tespitler genç komünistlerin temennisi olmaktan öte kapitalizmin yaşadığı bunalımların ve gençliğe hiçbir gelecek vaatmeyen gerçekliğinin, mevcut baskıcı uygulamalarıyla birleştiğinde karşımıza çıkardığı tabloydu.

Gençliğin örgütlenme ihtiyacına yanıt verebilmek...

Bu tablo içerisinde kendiliğinden gelişen ve kendiliğindenliğin tüm yalpalamalarına ve tutarsızlıklarına sahip olan bu hareketin en büyük eksikliği politik hedeflere ve bu politik hedeflerin sonucu olarak ortaya çıkacak olan örgütsel zeminlere sahip olmamasıydı. Bu gençlik güçleri barikat başında ölümü beklerken bile böyleydi. Mevcut iddia, kararlılık, dinamizm geniş gençlik kesimlerindeki bu politik hedefsizliğe ve örgütsüzlüğe rağmen varlığını bir süre korudu. Geleceğe kalıcı politik ve örgütsel zeminler bırakmadı. Potansiyeli içinde barındırmakla beraber saman alevi gibi parladı-söndü, parladı-söndü.

Ancak bugün için gençlik alanında sol adına politika üreten reformist hareketler de dahil olmak üzere hiçbir siyasal özne gençlik hareketini bir politik taraflaşma içerisine sokabilmiş ve örgütleyebilmiş değildir. Keza reformist solun gençliğin bu dinamizmini ne kucaklayabilecek, ne de örgütleyebilecek, ne bir bakışı ne de iddiası-iradesi vardır. Haziran Direnişi’nde kendiliğinden ve örgütsüz olmalarına rağmen gençlik kitleleri reformizmin sınırlarını aşmıştır.

“Haziran Direnişi, sınıflar mücadelesi bakımından bu önemli toplumsal dinamiğin, yani toplumun genç unsurlarının örgütsüzlüğüne, olduğu kadarıyla ise reformizmin denetiminde olduğuna bir kez daha ayna tuttu. Tam da bu nedenle, içerisinden geçmekte olduğumuz mücadele döneminin görev ve sorumluluklarının başında gençliğin örgütlenme ihtiyacına yanıt vermek yer almaktadır. Dönem başından

beri genç komünistlerin gerçekleştirdiği tartışmalara bu sorun yön vermekte, gençlik hareketi içerisinde şekillenen mücadele dinamiklerini kucaklayacak bir devrimci gençlik örgütlenmesi ihtiyacı, tartışmanın ana eksenini oluşturmaktadır.” (Gençlik hareketi ve gençlik çalışmalarımızın gündemleri, EKİM, Aralık 2013, sayı:292)

Bugün için gençlik hareketinin bu potansiyelini, dinamizmini, enerjisini kucaklayabilecek politik bir hat ortaya koyabilmek, bu potansiyeli devrimci politik bir hatta oturtmak günün görevidir. En son Berkin Elvan’ın ölüm haberiyle sokağa dökülen, boykotlar örgütleyen, günlerce ve saatlerce polisle çatışan gençlik, içinde barındırdığı potansiyeli ortaya koymuştur.

Aynı gençlik üniversitelerde kendisini çevreleyen sorunlar yumağına karşı da ayağa kalkacaktır. ODTÜ’de rantın yoluna karşı ayağa kalktığı gibi, birçok üniversitede faşist saldırılara karşı ayağa kalktığı gibi... Ancak burada esas belirleyici olan gençliği harekete geçirebilecek politik hattın belirlenebilmesi, gençliğin bu hatta kazanılabilmesidir. Bugün için gençliğin barındırdığı potansiyeli açığa çıkaracak devrimci politik hattın doğru araçlarla ortaya konması, bu konuda irade ortaya konabilmesi önemlidir.

Öncelikli görev devrimci politik odaklaşmayı yaratabilmek

Bugün genç komünistlerin önündeki öncelikli görev devrimci politik bir odaklaşma yaratmaktır. Devrimci gençlik birliğinin sağlanması tartışmalarımızın karşılık bulması, devrimci odaklaşmanın yaratılması çabasıyla beraber olacaktır. Gençliğin devrimci potansiyelinin politik ve örgütsel olarak kucaklanması ancak bu şekilde mümkün kılınacaktır.

Yıllardır ortaya koyduğumuz politika tartışmasının esası değişmemiştir. *“Gençlik hareketinin politikleştirilmesinde mesafe alınmadıkça onun örgütlenmesinde de mesafe alınmayacaktır. Bu nedenle hareketin ihtiyaçlarına göre oluşturulmayan, onun nitel ve nicel planda gelişmesini ve politikleşmesini önüne hedef olarak koymayan her örgütlenme, gençlik hareketine dışarıdan dayatılan bir “şablon” olmanın ötesine gidemeyecektir.*

“Kitle örgütleri hem kitle hareketinin gelişme dinamizminin bir ürünü ve hem de gerisin geri bu hareketi daha da geliştirmenin, biçimlendirmenin ve kalıcı mevzilere kavuşturmanın bir aracıdır.” (Gençlik içinde proletarya sosyalizminin bayrağını yükseltmek için!)

Bugün yürüttüğümüz devrimci gençlik birliğini yaratma tartışması yeni bir örgüt kurma, kendimize örgüt oluşturma, kendi dar çevremizi örgütsel bir zemine kavuşturma veya yukarıdaki alıntıdaki gibi bir “şablon” önerme çabası değildir. Bugün yürüttüğümüz bu tartışma kendi sınırlılıklarımız veya kendi örgütsel

Devrimci birliğini yaratmanın Örgütsel koşulları

İhtiyaçlarımız üzerinden değil, gençlik hareketinin ihtiyaçları üzerinden ortaya koyduğumuz ve başlattığımız bir tartışmadır. Biz bu politikayı “...kitle hareketinin gelişme dinamiklerinin bir ürünü ve hem de gerisin geri bu hareketi daha da geliştirmenin, biçimlendirmenin ve kalıcı mevzilere kavuşturmanın bir aracı” olarak tartışmaktayız. Zira hangi siyasal özne kendi dar örgütsel ihtiyaçları üzerinden bir örgütlenme tartışması açıyorsa; bırakalım kitleleri örgütlemeyi, kendi çevresini örgütlemekten öteye geçemez.

Biz, gençlik alanında çalışma yürüten devrimci siyasal bir özne olarak, gençliği ortaya koyduğumuz devrimci politikaya kazanma, örgütlenme ve gençlik hareketine yön verme iddiasına sahibiz. Bu iddia geniş gençlik kitlelerini harekete geçirme iddiasıdır. Bu iddia milyonları devrime kazanma, politik ve örgütsel ihtiyaçlarını karşılama iddiasıdır. Bugünkü darlığımız, politik ve örgütsel eksikliklerimiz, politika üretme ve hayata geçirme kapasitemiz bu iddiamızdan vazgeçmemiz veya ertelememiz anlamına gelemez. Bizler bugünden bu iddianın gereklerini hayata geçirmekle sorumluyuz.

“Politika yapılarak güç olunur”

Politika yapmak bir güç sorunu değil, politik bakış sorunudur. Gençlik hareketine önderlik etme iddiasına sahip olup olmama sorunudur. Bu vesileyle Ümit Altıntaş'ın “Gençlik çalışması deneyimleri ışığında kitle çalışması üzerine notlar” adlı makalesine dönüp bakmak önemlidir.

“...zaman zaman karşımıza çıkan çarpık bir bakıştan bahsetmek istiyoruz. Bu, politika yapmayı, yani kitle hareketine müdahale ve ona önderlik etme çabasını, güç olduktan sonraki sürece ertelemektir. Gerçekte bu, politikadan uzaklığın ifadesidir. Politika yapmak için fiilen güç olmayı beklemek, devrimci mücadeleden uzak durmak demektir. Her gerçek devrimci önderlik, kendi güçlerini ancak böyle bir çaba içerisinde bulabilir. Harekete müdahale çabası içinde güçlerini toplar, kadrolarını bulur ve dönüştürür, kurumsallaşmasını tamamlar. Devrimci bir örgüt kadro kazanmak için faaliyet örgütlemeyi; kitleleri harekete geçirmek, mevcut hareketi geliştirmek için uğraşır. Kadrolar ancak böyle bir faaliyet içinde kazanılıp dönüştürülebilir. Kısacası, güç olunduktan sonra politika yapılmaz, tersine politika yapılarak güç olunur.” (EKİM, Ekim 1999, sayı 209)

Bugün örgütsel zayıflığımızdan bahsettiğimiz yerde, politik zayıflığımızdan da bahsetmemiz gerekmektedir. Bu ikisi birbiriyle bir bütündür. Herhangi birindeki zayıflık ötekisini de beslemektedir. Ancak devrimci politikaya insan kazanmaktan bahsettiğimiz noktada, gençlik hareketine politik müdahale içerisinde gerçek devrimci güçleri kazanacağımız açıktır.

“Bir politika saptarsınız ve kitleleri harekete geçirmeye ya da mevcut hareketi geliştirmeye

çalışırsınız. Bu çaba, şu ya da bu güçlerle temas/buluşma olanakları yakaladığı oranda, kendisine araç ister. Eğer var olan mücadeleye hâlihazırda önderlik edebilecek bir örgüt varsa, zaten bu örgütlülük önderliği gerçekleştirir, müdahalenizi onun üzerinden yaparsınız...”

Ama böyle bir örgütlenme yoksa bunu yaratmakla sorumlusunuzdur. Böyle bir aracı oluşturduğunuz ölçüde kitle hareketine daha güçlü müdahale edebilirsiniz. Hareketin önünü açmanın çok daha geniş olanaklarına sahip olursunuz. Sizin alana müdahale için ürettiğiniz politikaları hayata geçirme çabanız, bu örgütlülüğü doğurur; örgütlülük ise, daha yukarıdan politikalar üretmenizin önünü açar. Bunlar karşılıklı olarak birbirini besler.” (Gençlik çalışması deneyimleri ışığında kitle çalışması üzerine notlar-2, Ümit Altıntaş, EKİM, Aralık 1999, sayı 211)

Bu yüzden yaptığımız örgütlenme tartışması gençlik hareketine devrimci politik müdahale ve gençliği devrime kazanma tartışmasından bağımsız değildir. Devrimci gençlik birliğinin yaratılması bugünden bu politik müdahaleyi yapabilmeyi öngerektirmektedir. Örgütlülük her zaman bir araçtır. Politikaya hizmet edecek bir araç. Politik müdahalenizin karşılık bulmasını kolaylaştıracak ve onu geliştirecek bir araçtır.

Eksikliklerimizin üzerine gitmeliyiz, mücadele içinde aşmalıyız...

Gençlik hareketine politik müdahale noktasında genç komünistler olarak bir dizi eksikliğimiz olduğu açıktır. Çalışmanın önünü açamayan, rutinleşen mevcut çalışma tarzını terk edebilmeliyiz. Siyasal faaliyeti materyal kullanımına indirgemeyen, her türlü aracı devreye sokan, kitlelerle yüz yüze gelen bir çalışma tarzını hayata geçirmeliyiz. Bizim başarı kıstasımız kaç afiş asıldığı, kaç bildiri dağıtıldığı değil, kaç insanla konuşulduğu, tartışıldığı, devrimci politikaya kazanıldığıdır. Elbette devrimci politikaya kazanmak tek bir anın işi olamaz. Bir ısrarın, bir sürekliliğin ve bir kuşatmanın sonucunda kitleleri ve hatta bireyleri politikamıza kazanabiliriz. Elimize aldığımız her materyal bitirmek için değil, kitlelere ulaştırılmak içindir. Her bir materyalin amacına ulaştığının takipçisi olabilmeliyiz.

Kitlelerle yüz yüze gelmek, her türlü siyasal faaliyeti bu şekilde ele almak önemlidir. Kitlelerle yüz yüze gelmek öncelikle kendimize güvenimizi arttıracaktır, kitleye güven verecektir. Eksikliklerimizi görmemizi sağlayacak, kitlelerin nasıl harekete geçirileceğini, kitlelerin kafasındaki soru işaretlerinin neler olduğunu anlamamızı sağlayacaktır. Devrimci önderlik misyonunu yerine getirmek demek, öncelikle gençlik hareketinin ihtiyaçlarının tanımlanması demektir. Bu da alana hakimiyeti ve onun bir parçası olmayı gerektirir. Bizler dışarıdan müdahale eden “marjinaler” değil, gençlik hareketiyle birlikte nefes alıp veren, onun bir parçası

olanlar olmalıyız. Kendimize gettolar yaratmak, bu gettolar içinde devrimcilik oyunu oynamak bizim harcımız olamaz. Bu ancak küçük-burjuvazinin işi olabilir. Fizik Kantini'ne/çimlerine, Hukuk Kantini'ne, Botanik'e, Çardak'a, Yıldız Amfi'ye, Hergele'ye, Tonoz'a, R1'e ve diğer tüm üniversitelerdeki “solcu” gettolarına sıkışmayalım. Elbette buralara hiç gitmeyelim demiyoruz. Ancak buralara sıkışmaktan vazgeçelim diyoruz. Buralarda kaldıkça geniş gençlik kitlelerine ulaşmak yerine kendi “mezheplerimizi” yaratacağımız açıktır. Sonra da gençlik hareketinin ihtiyaçlarını değil, kendi mezhepsel ihtiyaçlarımızı tartışmaya başlarız. Bu ise devrimciliği bitirir.

Kitlelere güven verebilmek, öncelikle kendi politikana ve örgütlülüğüne güvenmekten geçer. Her birimiz devrimci politikanın kitlelere ulaştırıcısı olarak özgüvene sahip olmalıyız. Bizler tarihsel bir iş yapmaktayız. Kitleleri devrime kazanmak iddiasında olan devrimcileriz. Bu amaç doğrultusunda tüm düşünsel ve pratik çabamızı ortaya koyan, bedel ödemekten geri durmayanlarız. Her alanda gösterdiğimiz iradeyi ve iddiayı kitleleri devrimci politikaya kazanma noktasında da göstermeliyiz.

Bütün bunlar öncelikle ideolojik ve politik bir kavrayışı gerektirir. Bu kavrayışın hayat bulacağı, somutlanacağı canlı, işleyen örgütsel mekanizmaları gerektirir. Bu noktalarda da kendimizi geliştirmek önümüzde ivedi görev olarak durmaktadır.

Kaybedecek tek bir saniyemiz yok!

Bizler, gençlik hareketinin ihtiyaçlarını tartışıyoruz. Gençlik hareketinin devrimci potansiyelinin varlığından ancak bu potansiyelin ya kendiliğinden bir hareket olarak örgütsüzlüğe mahkum bırakıldığından ya da dar bir kesiminin reformizmin politik etki alanında heba edildiğinden bahsediyoruz. Bu bizler için kabul edilemez. Bu tablonun değiştirilmesi biz genç komünistlere düşüyor. Gençlik hareketinin taşıdığı bu potansiyel daha fazla heba edilmeden veya geri çekilmeden devrimci politik ve örgütsel müdahaleyi yapmaktan başka şansımız yok. Yoksa devrimci siyasal özne olarak gençlik hareketi içindeki tarihsel misyonumuzu yerine getiremeyiz.

Hızla eksikliklerimizi aşmalı, politika yapma kapasitemizi arttırmalıyız. Mücadele içinde kendimizi geliştirmeli, politika yaparak güç olacağımızı unutmamalıyız. Bugün açtığımız politik gençlik örgütlenmesi tartışmasının da bu politik müdahale içinde şekilleneceğini görmeliyiz. Ancak bu yılları bulan bir süreç meselesi değil elbette. Bu kadar vaktimizin olmadığı çok açık. Tartışmaya açtığımız örgütlenme tartışması, gençliğin devrimci birliğini yaratma tartışması bugünün işidir. Yarına bırakıldığında çok geç olacaktır.

**(Ekim Gençliği'nin Mart 2014 tarihli
150. sayısından alınmıştır...)**

Budak ve ortaklarının ihanet dosyası-2

Beybi Çuval deneyimi

Rıdvan Budak ve Kazım Doğan ikilisi, Beybi Çuval işçilerine ihanet ettiler. İşçileri mücadeleden uzak tutmaya çalıştılar, en sonunda da öncü işçilerin işten atılmasıyla başlayan sendikasızsızlaştırma saldırısında rol oynadılar.

Benzer yöntemlerle sayısız ihanete imza atan DİSK/Tekstil Sendikası yöneticilerinin suç dosyasına devam ediyoruz. Bu kez 17 yıl öncesine yani 1997 yılına gidiyoruz. Bu kez sahne Beybi Çuval fabrikası, oyuncular aynı.

Rıdvan Budak ve Kazım Doğan ikilisi, tümüyle kendi emekleriyle örgütlenen Beybi Çuval işçilerine ihanet ettiler. İşçileri mücadeleden uzak tutmaya çalıştılar, en sonunda da öncü işçilerin işten atılmasıyla başlayan sendikasızsızlaştırma saldırısında rol oynadılar.

İşçiler emek verdi bürokratlar hazır kondu

Ümraniye Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Beybi Çuval fabrikasında yaklaşık 250 işçi çalışıyordu. Fabrikadaki öncü işçiler 1996 yılı içerisinde ağır çalışma koşullarına karşı örgütlenme çalışmasına başladılar. Bu çalışma işçilerin korkuları ve kaygıları nedeniyle ağır aksak ilerlerken Aralık ayı içerisinde işyerinin isminin değiştirilmesi ve işçilerin tümüne girdi-çıkıtı yapılarak tazminatların iç edilmesi durumu değiştirir. Tepkiler yoğunlaşırken öncü iki işçinin girişimleriyle bir toplantı yapılarak örgütlenme çalışmaları hızlandırılır. İşçiler arasındaki güvensizlikler zaman içerisinde yok olurken iki aylık bir süre içerisinde sendikaya üyelik aşamasına gelinir.

İşçiler bu aşamada fabrikanın eldiven bölümünde DİSK/Lastik-İş Sendikası olduğu için bu sendika ile birlikte DİSK/Tekstil'e de başvuruda bulunurlar. Lastik-İş üyelerinin de katkılarıyla süreç başarıyla tamamlanır. Fabrika yönetimi bu aşamada sendikalaşma faaliyetini öğrenir. Gevşetme amaçlı kısa süren bir manevradan sonra satın almalarla işçilerin birliğini bozmaya ve istifa ettirmeye başlar. Ancak öncü işçilerin önderliğinde bu saldırı girişimi ustaca boşa çıkarılır ve zayıf davranan işçiler yeniden sendikaya kazanılır.

Oyunları boşa çıkan fabrika yönetimi durumu kabulleneceğini ancak Tekstil Sendikası'nı tercih ettiğini açıklar. Böylelikle süreçte hiçbir emeği olmayan Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın başında bulunduğu Tekstil-İş bürokratları hazır konmuş olurlar.

İlk satış denemesi işçilerin iradesine çarpıyor

Ancak kısa sürede bu bürokratların neden tercih edildiği de anlaşılır. Bunlar işçileri sürekli olarak oyalarken öte yandan patronun öncü işçilerin işten atma planına seyirci kalırlar. Patron ilk önce iki işçiyi işten atar. Bu girişimi önden fark eden işçiler iş yavaşlatma eylemine başlarlar, işi durdurmaya da hazırdırlar. Ancak sendika yöneticileri konuyu Rıdvan Budak'ın dört gün sonra fabrika yönetimiyle yapacağı görüşmeye havale ederek işçilere boyun eğdirirler. Ama bu durumdan cesaret alan yönetim birkaç gün sonra üç öncü işçinin işine daha son verir.

İşçiler bunun üzerine sendika bürokratlarına güvenmekle hata yaptıklarını, patronun onlarla işbirliği yaparak öncü işçileri fabrikadan temizlediğini anlarlar.

Bu düşüncelerle bir toplantı alıp sendika yöneticilerini de çağırırlar. Toplantıya İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan ile birlikte bazı yöneticiler ve akademisyenler katılır.

Hafta sonu gerçekleşen toplantıda işçiler, arkadaşlarının işe geri alınması için Pazartesi günü işi durduracaklarını iletirler. Bunun üzerine sendika bürokratları ile onlara eşlik edenler işçileri vazgeçirmeye çalışırlar. Bolca demagoji yaparlar, yetmeyince bağırıp çağırmaya başlarlar. İşçiler kararlılığı sürdürünce direnişin yasal olmadığını ve hiçbir destek vermeyeceklerini söylerler. Polis ve jandarma saldırısıyla korkutmaya çalışırlar. Ama işçiler karardır ve bu oyuna son verip toplantıyı terk ederler.

Pazartesi günü ise topluca işi durdururlar. Gün boyunca Kazım Doğan ve diğer yöneticilerden hiçbiri ortalıkta yoktur. İşçiler kısa sürede sonuç alırlar ve en son işten atılan üç işçinin işe geri alındığı açıklanır. Bu arada devreye Rıdvan Budak girerek işçilere diğer iki işçinin TİS döneminde kesin olarak işe geri alınacağı üzerine namus sözü verir. İşçiler bunun üzerine iş başı yaparlar ve akşam da mesaiye kalmayarak fabrikadan toplu olarak çıkıp yürürler.

Bir yıl sonra satış tamam!

Ancak bu ilk rauntta kaybeden patron ve sendika bürokratları, emellerinden vazgeçmezler. Hep yaptıkları gibi belli bir sürenin ardından öncü işçileri temizlemek üzere yeniden harekete geçerler. İş bırakma eyleminin üzerinden bir yıl geçtikten sonra öncü işçilerden seçilen bir grup işçi işten atılır. İşçiler yaptıkları açıklamada bu işten atmanın sendika yöneticileri ve patronun birlikte gerçekleştirdiğini anlatırlar. Sendika yöneticilerini teşhir ederler ve sendikada bir basın açıklaması yapmak isterler, ama bu aynı yöneticiler basını arayarak toplantıyı engellerler.

İşte böylelikle bir önemli fabrikada daha mücadele etmek üzere sendikanın yolunu tutan işçilere ihanet eden bu bürokratlar böylelikle fabrikadaki sendikal örgütlülüğün dağılmasını sağlarlar. DİSK/Tekstil bir fabrikada daha silinirken geriye bu her devrin sendika bürokratlarına ilişkin satış iddiaları kalır. Bu arada Rıdvan Budak meclisin yolunu tutarken, DİSK/Tekstil bu yıllarda bir dizi fabrikada daha benzer biçimde örgütlülüğünü kaybederken giderek dibe vurur.

Beybi Çuval'da işten atılan işçilerin yaptığı basın açıklaması...

“Patronla bir olup ekmeğimizle oynadılar”

Çalıştığımız Beybi Çuval Fabrikası bir senedir DİSK Tekstil 1 No'lu Şube'ye örgütlü. Bizler sözleşmemizden başlayarak bugüne kadar sendika mafyası tarafından işverene satılıyor. Bunun en açık kanıtı sözleşmemiz ve bizim işten atılmamızdır.

Biz duyarlı işçiler bunun bilincinde olduğumuz ve müdahale ettiğimizde hep karşımızda şube başkanı ve ona benzer sendikacıları bulduk. Devlet ve patronlar gibi sendikacılar da bizlere sürekli kırıntıyla yetinmemiz, halimize şükretmemiz gerektiğini söylediler.

Konuşmak istedik susturulduk. Bilinçlenmek istedik, bunun için toplantılar yapmaya başladık, şube başkanı tarafından nazikçe tehdit edildik. Bizlere bir işçi atıldığında yanımızda olacağını söyleyen ve namusu şerefi üzerine yemin eden şube başkanı, işçilerin atılmasını bizzat kendi sağladı. Eylem yapan arkadaşlarımızın yanında olmak yerine patronun tarafını tuttu.

Bizler bunların gerçek yüzünü anlayıp görevleri başına çağırdık. Bir senedir yapılmayan temsilci seçimini yapmaları gerektiğini, kendi sendikamızda eğitim istediğimizi söylediğimiz için sendikacının çabaları ve işverenin desteği sayesinde işimizden ve ekmeğimizden edildik.

Önceleri bu bize yapılanlar Brandi Tekstil'de, Reslan'da, Albayrak'ta, Tıbset'te direk burjuvazi tarafından yapılırken, ne acıdır ki aynı şeyler Beybi Çuval'da bizim sendikamızda oturan, bizim ekmeğimizle geçinen sendikacılar tarafından yapılıyor. Bizler sendikalarımıza sahip çıkmazsak, sendikalarımızda örgütlenip görev almazsak, bunların devamı gelecektir. Ali Yılmaz ve eylem yaptığımız için işten atılmamız gerektiğini söyleyen Zeki Türkmenoğlu gibi adamlar, daha çok arkadaşımızı işinden ve ekmeğinden edecektir. Bizler elele verip birlik olmalıyız ve yönetimlerde görev alıp sendika mafyasını altetmeliyiz.

**Sendika mafyası defol, sendikalar bizimdir!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Beybi Çuval'dan atılan bir grup işçi
15 Nisan '98

Not: 14 Nisan 1998 Salı günü bu basın açıklamasını yapmak üzere sendikaya gittiğimizde, sendikacıların basının katılımını engellediklerini gördük. Basından gelen telefonlara, böyle bir açıklama olmayacağını, polisi sendikaya yığmaya mı çalıştıklarını söylemişlerdir. Basın açıklamamız bu şekilde bürokratlar tarafından engellenmiştir.

(SY Kızıl Bayrak, sayı: 51, 18 Nisan '98)

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu Budak!

Burjuva siyasetinin oyunlarını iyi bilen Budak'ın her bakımdan ikiyüzlülük örneği olan, ama aynı zamanda da Greif'le ilgili bilinçaltındakileri de yansıtan paylaşımlarından bir özet yaptık.

Greif'te fabrika işgali gerçekleşikten sonra ortalıkta görünmeyen, ama hep patronla işbirliği halinde olan Rıdvan Budak bu aynı dönemde sosyal medyada da boy gösterdi. Facebook'ta kendi adına bir sayfada yazdığı görülen Budak, bu zaman diliminde, karakterini ve kimliğini yansıtan ve "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" deyimini akla getiren paylaşımlar yaptı.

Burjuva siyasetinin oyunlarını iyi bilen Budak'ın her bakımdan ikiyüzlülük örneği olan, ama aynı zamanda da Greif'le ilgili bilinçaltındakileri de yansıtan paylaşımlarından bir özet yaptık.

"Şimdiden rezil oldular"

Son paylaşımını 7 Şubat'ta yapan, Greif'te işgalin başladığı 11 Şubat tarihinden sonra da uzun süre sessizliğini koruyan Budak'ın ilk paylaşımı, 19 Şubat tarihine ait. Bu tarihte yaptığı paylaşımında Ali İsmail'den bahseden Budak, Ali İsmail'in Denizler gibi ölümsüzleştiğini yazmış. Ali İsmail'i "yok etme emrini verenlerin ne olacağını hep beraber göreceğiz" dedikten sonra "Ama bir şey var, şimdiden rezil oldular" sözleriyle noktayı koymuş. Böylelikle de aynı türden sermaye uşaklarının hep yaptığı gibi sınıfa karşı işlediği suçları keskin solculukla gizlemeye çalışmış.

Geçmeden belirtelim ki, bilinçaltı mıdır bilinmez ama Budak, Greif söz konusu olduğunda daha o zamandan rezil olduğunu söyleyebiliriz.

Budak aynı gün yaptığı bir paylaşım da ise Başbakan'ın başörtüsü istismarına değinerek duyduğu öfkeyi anlatmış. Dinleyince dişlerini sıkıp dudaklarını ısırıldığını söylediği Başbakan'ı edep ve hayaya çağırması.

Bu arada belirtelim Budak'ın bu paylaşımları yaptığı gün Greif işgalinde önemli anlardan biri yaşanıyor, DİSK yönetimi günler sonra işgal fabrikasını ziyaret ediyordu.

Omurgasızlıktan şikayetçi!

Budak'ın bu paylaşımların ardından uzunca bir süre sessizliğe gömüldüğü görülüyor. Bundan sonra 3 Mart'ta kısa, ancak oldukça manidar bir "vecize" yazmış ve "Bel kemiği olmayınca siyaset yapmak çok kolaylaşıyor" cümlesini paylaşmış.

Bilinç altının cilvesi sayılması gereken bu ifade Budak'ın da tüm bir kişiliğini ele veriyor. Tüm bir sendikacılık tarihinde, omurgasızlığın en berbat biçimi olan patron işbirlikçiliği konusunda usta olan Budak, bu satırları yazdığı sırada Greif'te bunun parlak bir örneğini veriyordu.

Budak sonraki gün de bu kez "bel kemiği" konusunda yapılan yorumlardan hareketle omurgasızlıktan yakınmayı sürdürmüştü. "Omurgası olmayan adam için her türlü işi yapmak kolay" diyen Budak şu ifadeleri kullanmış: "Dün AK dediğine bugün KARA diyen, dünkü yandaşını bugün karalayan her meslekten o kadar çok adam türedi ki, insan bu ülkede yaşadığına bazen pişman oluyor."

Budak 5 Mart günü ise bu kez de insanları etnik durumlarına göre ötekileştirenleri eleştirmiş ve

kendisinin genç yaştan beri yaptığı iş olan sendikacılıkta asla böyle bir şey yapmadığını iddia ederek sendikacılık tarihini temize çekmiş.

Greif işçilerini polise şikayet etmeden önce Tayyip'i suçlamış!

Bir süre suskunluğun ardından yaklaşık bir hafta sonra Budak, Berkin'le ilgili yazmış. Berkin'le ilgili olarak "Hayatını kaybeden çocuklarımızın hepsi tarihe birer kahraman olarak geçecekler" ifadelerini kullanan Budak şu ifadelerle ikiyüzlülüğün zirvesine çıkmış:

"Emniyet güçlerine cesaret verip gencecik çocukların hayatıyla oynayanlar, tarih önünde bunun hesabını elbette ki vermelidir."

Budak bu sözleri söylediğinde patron-taşeron-polis ile işbirliği yaparak işgal fabrikasına karşı provokasyona başvurduğu güne 3, bizzat sendikada nöbet tutan Greif işçilerini zorla dışarı çıkarmak için polise başvurduğu güne de daha 9 gün vardı.

DİSK'ten Greif açıklaması!

Greif'te 20 Mart'ta yaşanan gelişmelerin ardından DİSK Yönetim Kurulu bir açıklama yayınladı.

Açıklamada DİSK Tekstil sendikasının üyesi Greif işçilerinin, taşeron sistemine ve sefalet ücretlerine son verecek bir toplu iş sözleşmesi için 39 gündür hak mücadelesi verdiği hatırlatıldı.

Greif yönetiminin işten çıkarma ve fabrikayı kapatma yönündeki eylem ve söylemleriyle süreci kilitlediğini belirten Yönetim Kurulu, konfederasyon ve bağlı sendikaların gerçekleştirmiş olduğunu iddia ettiği ziyaret ve dayanışmanın devamlılığının önemli olduğunu bildirdi.

Yönetim Kurulu, konfederasyon düzeyinde sürecin takipçisi olacağını ve gerekli girişimlerde bulunacağını da duyurdu.

Budak böylelikle ne denli ikiyüzlü ve samimiyetten yoksun olduğunu belgelemiştir.

Herkesin hırsızı kendine!

Budak'ın son paylaşımları 13 Mart tarihine, yani işgal fabrikasına yönelik provokatif saldırıdan bir gün öncesine ait. Bu tarihte yaptığı ilk paylaşımında Budak, AKP'nin şeflerine yönelik olarak "Bunların en önemli özelliği hırsızlarını ve katillerini ele vermiyorlar. Verirlerse sıranın kendilerine geleceğini biliyorlar" sözlerini kullanıyor. Bu sözler bir gün sonra hırsızlarla yaptığı işbirliği düşünülürse pek anlamlı hale geliyor doğrusu. Çünkü bu ifadeler Budak'ın Greif'in emek hırsızlarıyla kurduğu ilişkiye de cukka oturuyor.

İkinci paylaşımında ise Berkin hakkında ahkam kesen Budak, Bilal'in babası Tayyip Erdoğan ile Berkin'in babası Sami Elvan arasında bir karşılaştırma yapıyor.

Bu satırları yazdıktan sonra sessizliğe gömülen Budak, aradan 12 gün geçmesine rağmen tek bir satır yazmadı.

DİSK Yönetim Kurulu'nun açıklaması şöyle: "Konfederasyonumuza bağlı DİSK Tekstil sendikamızın üyesi Greif işçileri, taşeron sistemine ve sefalet ücretlerine son verecek bir toplu iş sözleşmesi için 39 gündür bir hak alma mücadelesi yürütmektedir.

İşverenin direnişçi işçileri işten çıkarma ve fabrikayı kapatma yönündeki eylemleri ve söylemleri süreci kilitlemektedir. Bu nedenle Konfederasyonumuz ve konfederasyonumuza bağlı sendikaların gerçekleştirmiş olduğu direniş ziyaretlerinin ve dayanışmanın devamlılığı önemlidir.

Greif'te DİSK Tekstil üyesi işçilerin iradesini ve taleplerini yansıtacak bir toplu sözleşme için konfederasyon düzeyinde de sürecin takipçisi olunacak, gerekli girişimlerde bulunulacaktır. Kamuoyuna saygıyla duyurulur."

“Birileri gidecekse, o da Amerikan sermayedarıdır!”

Fabrika Baştemsilcisi Orhan Purhan’la Greif yönetiminin işten çıkarma adımı üzerine konuştuk...

- Yakın bir zamanda Greif-Sunjut yönetimi işçilere fesih bildirimi yollamış oldu. Direnişin başından itibaren belli saldırılarla yüzyüzesiniz. Son saldırı hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Direnişin 40. gününde işçilerin hesabına aylıkları yatırılarak, iş akitlerinin tek taraflı olarak fesih edildiği haberini aldık. *HaberTürk* gibi bazı gazetelerden, patronun yaptığı açıklamaya göre 135 işçinin işten çıkarıldığını okuduk. Ama biz henüz net sayıyı tespit etmiş değiliz, ne kadar işçinin çıkarılıp çıkarılmadığını... Şu kesin ki, işten çıkarılmayan, fesih tebligatı gönderilmeyen ve henüz maaşları yatırılmayan işçiler de var bölümlerde. Özellikle taşeronların toplamına henüz hiçbir tebligat gönderilmedi. Ve hiçbirinin de fesih nedeni ile maaşları ödenmiş değil. Kadroluların bir kısmında bu var, ama bir kısmına gönderilmiş değil. Gazetede belirtildiği gibi sayı 135 mi, bunu henüz bilmiyoruz.

Biz aslında bu saldırının daha önce gelmesini bekliyorduk. Bir işgal ve direniş eylemi ortaya koyduğunuz sürece, bu tür saldırının olmasının muhtemel olduğunu biliyorduk. Ciddi bir hazırlık yapmıştık. İlk haftalar bekliyorduk bu saldırıları. Çünkü burada ciddi bir karalama kampanyası başlatmıştı patron. Ama patron bu tercihi şimdiye kadar kullanmadı. Şimdiye kadar başka yöntemlerle, başka ayak oyunları ile boyun eğdirmek istedi. En son geçtiğimiz cuma günü fabrikaya yönelik taşeron patronlarıyla girişmiş olduğu provokasyon vardı. Biz bu yapılan eylemle patronun nasıl sıkıştığını görmüş olduk. Ve bu eylemden sonra da patronun artık bu noktada, bu işi daha da zora sokacak adımlar atacağı bekliyorduk açıkçası. Bugün için söylenen 135 arkadaşımızın iş akdinin feshedilmesi, patronun bu süreci nasıl çetrefilli hale soktuğunun, ne kadar ayak direttiğinin göstergesidir.

İşçilerin nezdinde bu 135 işçinin işten çıkarılmasının hiçbir hükmü yok. Çünkü değil 135 kişi, işçiler bir kişi dahi çıkarılsa asla ve asla buna müsamaha göstermeyeceğini daha önce beyan etmişti. Kaldı ki burada taleplerin gelip sıkıştığı nokta, özellikle taşeronda çalışan 80 tane konfeksiyon işçisinin üye olup kadroya alınması olmuştu. Bize bu arkadaşlarımızın süreç içerisinde kadroya alınacağı belirtilmişti. Bunu kabul etmediğimiz için aslında bu direnişin bu kadar uzun sürmesine sebep olmuştu. Dolayısıyla buradaki kadrolu işçilerin 80 işçiyi kadroya alınmasını kabul etmediği bir yerde, 135 işçinin çıkarılmasını kabullenmesi, ona göre yeni bir tutum ortaya koyması söz konusu değil. Bu iş akdinin feshini, maaşlarımızın da yatırılmasıyla sevinçle karşıladık açıkçası. Çünkü bir takım ekonomik sıkıntılar çekmeye başlamıştık işçiler olarak. 40 gündür maaş alamıyorduk, bir takım borçlar, kredilerle ilgili sıkıntılarımız vardı. Bunların yatırılması, bu sıkıntılarımızın giderilmesine yardımcı olacak. Belki bu direnişe üç-beş aylık daha ömür katmış olacak. Şunu da açıkça belirtmek gerekir ki, bu saldırı ile karşı

karşıya olduğumuzu biliyorduk, beklediğimiz bu saldırıyı komitede değerlendirdik. Komitemiz, beklenmedik bir hareket ya da bu mücadeleyi etkileyecek saldırı olarak görmedi ve görmeyecek de. İlk gün söylediğimiz gibi bu mücadelenin sonucu şöyle olacak dedik: “Taleplerimizi kabul edecekler. Ya da bu fabrikadan gitmesi gereken birileri varsa bu kesinlikle bizler değiliz, o sermayedarlardır!” Şimdi de aynı şeyi söylüyoruz.

İşçi arkadaşlarımız da kesinlikle tazminatımız yatırılсын, yatırılmasını meselesinde değiller. İş akitlerinin mücadelesini yine verecekler. Ve buradaki sonuç, ilk gün söylediğimiz gibi olmak zorunda. Tazminatlarımız yatırılmış olsa dahi, fabrikayı ve bu mücadeleyi terk etmek gibi bir niyetimiz yok. Biz burada hem iş akdimizi, hem diğer haklarımızı ve hem de taşeron köleliğine karşı verdiğimiz mücadeleyi sonuna kadar, zafere kadar sürdüreceğiz. Bu noktada Amerikan sermayesi bu işi burada yapmak istemiyorsa, buradan gidecek kişiler bu işçiler değil, bu sermaye grubunun kendisidir. Onlar gidecek, biz direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Bütün işçilerde de aynı kararlılık ilk günkü gibi var.

Bu işten çıkarma saldırısı, ilk yaptıkları gibi buradaki mücadeleyi bitirmek, örgütlülüğü bitirmek adına yapılmış bir saldırı. O yüzden de bu saldırıya asla boyun eğmeyeceğiz. Ve kesinlikle onların istediği tarzda bir sonuç bırakmayacak.

“Eylemliliklerle cevap vereceğiz!”

- Bu saldırı karşısında tutumunuz ne olacak?

- Bu saldırı bizim için yok hükmündedir.

Beklediğimiz bir saldırıydı. Arkadaşlarımızla birlikte nasıl bir eylemlilikle karşılık vereceğimize oturup karar vereceğiz. Eylemliliklerle bu saldırılara karşılık vereceğiz, cevap vereceğiz. Bunun yanında DİSK’le oluşturulan komisyonda da bu konu gündemdedi. Bu artık toplu sözleşme sürecinde aşılacak bir konu olarak önümüzde duruyor. DİSK’teki toplantıda bu yönde bir karar çıktı.

Son olarak, buradaki mücadelemiz, ilk günkü gibi, aynı kararlılıkta. Patronun diğer fabrikalarına da daha önce yaptığımız gibi eylemlerimizi taşıyarak mücadelemizde pes etmediğimizi göstereceğiz. Taleplerimiz kabul edilene kadar hiçbir baskı ve tehdide boyun eğmeden, mutlaka kazanacağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Burjuva medyadan Greif’e karşı sınıf tavrı

Türkiye’de fabrika işgal eylemleri pek sık yaşanmıyor. Üretimin sürdüğü ve yüzlerce işçinin çalışmakta olduğu bir fabrikada ise uzun yıllardır böyle bir deneyim yaşanmadı. Diğer kıtaları bir yana bırakırsak Avrupa’da bildiğimiz kadarıyla yakın zamanda Goodyear işçilerinin Greif’e benzer bir işgal eylemi oldu. Fabrikayı işgal edip müdürleri rehlin alan işçilerin eylemi Türkiye’de medyanın gündemiydi. *Hürriyet*’inden *Cumhuriyet*’ine kadar bir dizi basın-yayın organı neredeyse an an buradaki gelişmeleri haberleştirdiler. Peki aynı basın-yayın organları Greif gibi bir işgal eylemi varken neden susuyor?

Hürriyet’i, *Milliyet*’i, *Sabah*’ı bir yana bırakalım sokak muhalefetini yansıtmak iddiasındaki *Cumhuriyet*, *Yurt*, *Odatv* gibi yayın organları neden direniş görmezden geliyorlar? *El-Cezire* muhabirleri dahi gelip işçilerle röportaj yapma ihtiyacı duyarken bu gazeteler neden sanki bu ülkede Greif eylemi, sıradan günlük olaylardanmış gibi kayıtsız davranıyor? Yoksa Hadımköy mü çok uzak bunlara ya da haberleri mi yok?

Keza haberleri var ki Greif yönetiminin işgal fabrikasındaki işçileri işten çıkarma kararına ilişkin açıklaması vakit kaybedilmeksizin aynı yayınlarda yer buluyor. Ya da Greif’in zararı üzerinden yıllık cirodaki kaybindan yola çıkarak konuyu işliyorlar.

Tüm bu soruların yanıtı basit. Ortada net bir sınıf tutumu var. Pek “solcu” ve “demokrat” geçinen bu gazeteler ve yazarları, konu sermayenin çıkarları söz konusu olduğunda susmayı tercih ediyorlar. Çünkü sermaye ile güçlü çıkar bağları var, bu düzenden besleniyorlar. Emek sömürsünden nemalanıyorlar. Bunun için ne kapitalizmle ne emperyalizmle ne taşeronlukla esasta bir sorunları yok. Özel mülkiyete dokunmayan ve yasal sınırları aşmayan, burjuvaziye esaslı bir biçimde zora sokmayan eylemleri vermekte bir sakınca görmüyorlar. Ama iş bunun ötesine geçmişse bu durumda onların solculuğunun da sınırlarına gelmiş oluyor. Çünkü onlar burjuvazinin safında duruyorlar. Dolayısıyla tutumlarının gerisinde bilinçli bir sınıf kimliği ve tutumu var. Solculukları da burjuvazinin sınıf çıkarı ve dünya görüşü ile sakat.

Greif söz konusu olduğunda durum tümüyle böyle olduğu gibi daha somut ve organik ilişkilerin olması ihtimali de güçlüdür. Örneğin Greif Genel Müdürü de dahil Greif yöneticilerinin bir kısmı Kemalisttir ve hatta solcu geçinir. Bazıları da sosyal medyadaki adresleri incelendiğinde de görüldüğü üzere Haziran Direnişi’ne dahi destek verir. (Ayrıca belirtelim okurlarımızdan bu konuda varsa bilgilerini bizimle paylaşmalarını istiyoruz.)

Saflar netleşiyor

Greif direnişi bu pek demokrat geçinenlerin maskesini indirirken gerçekte Gezi’deki şekilsiz toplumsal muhalefeti de sınıfsal bir ayrışmaya tabi tutuyor. İyi de yapıyor. Çünkü bu halde hem AKP ve rakiplerinin kendi burjuva amaçlar ve ideolojik-siyasal söylemlerle emekçileri bölmesine müdahale ediliyor, hem de toplumdaki ayrışmaların sınıfsal bir temelde yeniden şekillenmesine katkı sağlanıyor. Bu halde de olması gereken oluyor, genel-geçer burjuva demokratları kendi sınıfsal konumlarına göre tutum alıyorlar. Aynılar aynı safta birleşiyor. Böylelikle de “solculuk” gerçek toplumsal-sınıfsal özüne kavuşuyor.

Greif işçileri: “İşten atma kararı yok hükmünde”

135 arkadaşlarına ilişkin yönetimin işten atma kararını “yok hükmünde” sayan Greif işçileri, “kurtuluş yok tek başına” diyerek kararlılıklarını sürdürüyorlar.

Greif yönetimi, direniş ateşinin söndürmek ve diğer fabrikalara yayılmasını engellemek için işsizlik sopasını sallıyor. Fakat unuttuğu bir şey var, bir yumruk gibi kenetlenmiş olan Greif işçilerinin bir kısmını koparıp almak mümkün değildir.

Greif yönetimi Ali Cengiz oyunlarıyla sonuç almaya çalışıyor. Fabrikayı kapatma kararı aldığını ilan ettikten sonra şimdi de kapatılan fabrikadan işçi attığını açıkladı. Ama işçiler bu oyunlara ve tehditlere prim vermiyor. Tek bir yumruk gibi direnişlerini sürdürüyorlar.

Kapatılan fabrikadan işçi atmak mı?

Greif yönetimi geçtiğimiz günlerde fabrikanın kapatıldığına dair bir açıklama yayınladı. Böylelikle taşeron saldırısının öncesinde salladığı “Kapatırım ha!” tehdidinin ciddiyetini gösteriyordu güya.

Ancak bu “kapatma” duyurusunda dikkat çekici ayrıntılar vardı. Örneğin duyurunun yayımlandığı “sunjut.com” adlı sitede, duyuru metninden başka Greif’e ait hiçbir şey görünmüyordu. Öte yandan da bu aynı duyuruda “fabrikayı kapattım” diyen yönetim, işçilere kendisiyle irtibat kuran çalışanlara kayıpları hakkında bilgi vereceğini, dahası başka fabrikalarda da iş imkanı yaratacağı vaadinde bulunuyordu. İşte tüm bunlar kapatma kararının tezgahlanmış bir oyun olduğu kanısını güçlendiriyordu. Bu arada başka bir gelişme daha oldu.

Kapatma manevrası direnişçi işçilerde en küçük bir sarsıntıya dahi yol açmayan Greif yönetimi, bunun üzerine kapattığını iddia ettiği fabrikada bir grup işçiyi işten attığını açıkladı. İşten atma önce *Sabah* gibi bazı gazetelerin internet sitelerinde yayımlandı, ardından da 135 işçiye gönderilen tebligatla bildirildi.

Greif patronu böylelikle 600 işçinin çalıştığı kapanmış fabrikada sadece 135 işçinin işine son

vererek “kapatmanın” bir oyun olarak oynandığını göstermiş oldu.

135 kişilik küçük bir grup öyle mi?

Ama bu duyuruyla bir başka yalan da deşifre edilmiş oldu. Öyle ya Greif yönetimi ve taşeronları işgal eyleminin sadece bir avuç ‘radikal’ insan tarafından yapıldığını iddia etmekteydiler. Eğer 135 kişi bir avuç değilse o halde Greif yönetiminin yalancılığı da kanıtlandı.

Öte yandan eyleme sadece bu kadar işçinin katıldığı iddia ediliyorsa fena halde yanılıyor. Çünkü sadece işgal fabrikasından çekilen son günlere ait videolar bile yüzlerce işçinin eyleme katıldığını ve tok bir şekilde eylemi sürdürme iradesi gösterdiğini kanıtıyor.

Anlaşıyor ki Greif yönetimi işçilerin son derece haklı ve insani taleplerini karşılamak yerine işi yokuşa sürüyor. Direniş ateşini söndürmek ve diğer fabrikalara yayılmasını engellemek için işsizlik sopasını sallıyor.

İşten atma kararı “yok hükmünde”

Fakat unuttuğu bir şey var, bir yumruk gibi kenetlenmiş olan Greif işçilerinin bir kısmını koparıp almak mümkün değildir. Öyle ya Greif işçileri arkadaşlarını satacak kadar düşkün mü sandınız? Unuttunuz mu, onlar bu büyük eylemi taşeron işçisi arkadaşları için yapıyorlar. Böylelikle de arkadaşlarını bir tas çorba için satmayacak bir ahlaka sahip olduklarını bir çok kez gösterdiler.

Onun için 135 arkadaşlarına ilişkin yönetimin işten atma kararını “yok hükmünde” sayan Greif işçileri, “kurtuluş yok tek başına” diyerek kararlılıklarını sürdürüyorlar.

Greif fabrikayı mı kapatıyor?

25 Mart günü medyada Greif yönetiminin Hadımköy fabrikasını kapattığı yönünde haberler yayımlandı. Bu haberlere göre işçilerin yaptığı işgal eyleminden dolayı Greif yönetiminin önce 135 işçinin iş akitlerini feshettiği, ardından da fabrikayı kapatma kararı aldığı iddia ediliyor.

Medyada yayılan habere göre, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu’nun başında bulunduğu bir heyet şirket yetkilileri ile görüştü. Görüşmede Greif yöneticileri ABD’deki yöneticilerle görüşeceklerini aktardıkları bildirildi. Bu görüşmenin ardından ise akşam saatlerinde şirket yönetimi tarafından bir açıklama yayınlanarak fabrikada üretimin kademeli olarak sonlandırılacağı iddia edildi.

Habere göre görüşü alınan DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ise, üretimin devam etmesi için yoğun çaba sarf ettiklerini ancak sonuç alamadıklarını iddia etti. Subaşı ayrıca direnişi kırdıkları Dudullu’da bir ‘sorun olmadığını’ da sözlerine eklemeyi ihmal etmedi.

Fabrika kapanıyor mu?

Öte yandan şirket yönetiminin fabrikayı kapatma kararı aldığı iddiasına karşı direnişçi işçiler, bu kararın direnişten çok önce alınan ve şirketin yeniden yapılandırılmasıyla ilgili bir hukuksal işlem olduğunu ifade ettiler.

Buna göre, Greif yönetimi, şu an Sunjüt ve Ünsa Çuval olarak iki ayrı şirket olarak faaliyetlerini sürdüren fabrikalarını Greif şirketi çatısı altında birleştirme kararı aldı. Henüz yılın başında bu yöndeki bilgiler fabrikada konuşulurken birleştirme işleminin zamanı olarak da Mart ayı gösteriliyordu.

Direnişçi işçiler, yönetimin işten atmalar ve kapatma hamlesiyle, hem direnişin diğer fabrikalara yayılmasına engel olmaya hem de kendisine yeni bir pazarlık marjı yaratmaya çalıştığını vurguluyorlar. Ama ne olursa olsun sonuna kadar direnmeye kararlı olduklarını da özellikle belirtiyorlar.

Hadımköy fabrikasının eşi yok

Öte yandan üretimi diğer fabrikalarda sürdüreceği yönünde ifadeler bulunmakla birlikte, bu fabrikaların Hadımköy fabrikalarının yaptığı üretimi karşılaması mümkün görünmüyor. Zira Greif’in Türkiye’deki çuval fabrikaları içerisinde teknik donanım, üretim kapasitesi ve ürün kalitesi bakımından Hadımköy fabrikasının bir eşi yok.

Tüm bunlar kapatma kararının işçilerin direnme kararlılığını kırmak ve pazarlığı en geri noktaya çekmek için gündeme getirildiği ihtimalini güçlendirirken, Greif işçileri ise işten atma kararında olduğu gibi kapatma kararını da yok hükmünde sayarak direnişlerini sürdürüyorlar.

Öte yandan Greif yönetimi işçilerin son derece makul ve haklı taleplerini kabul etmek yerine gerçekten fabrikayı kapatacaksa doğrusu bu onun Türkiye’deki varlık nedeninin ucuz işgücü olduğunu kanıtlayacak, taşeronluk düzenindeki ısrarını da gösterecektir.

Ankara'da coşkulu "İşgal, grev, direniş!" forumu!

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) "İşçiler seçimini yaptı! İşgal, grev, direniş!" şiarlı işçi forumu 23 Mart'ta Yılmaz Güney Sahnesi'nde gerçekleştirildi.

Güvenç'in konuşmasının ardından salonda "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganı atıldı.

Ankara'da taşeron belediye işçisi direniyor!

Çankaya Belediyesi'nde taşeron işçisiyken işten atılan ve direnişe başlayan Ömür Tekin ise konuşmasında güvenliklerin öğrencilere ve işçilere saldırgan tutumlarda bulunmaması ve taşeronda güvencesiz çalışmanın ortadan kalkması için uğraştığı için işten atıldığını anlattı. Forumda yan yana gelmenin önemini belirterek sözlerine son verdi.

Direnişçi işçilerin ardından kürsü "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarını yükselten komünistlere bırakıldı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisi kürsüye çıktı. BDSP temsilcisi özel mülkiyete karşı işgal eylemleri gerçekleştiren Feniş ve Greif işçilerini selamlayarak konuşmasına başladı. Hem düzen güçlerinin hem düzene soldan destek veren reformistlerin sandığı gösterdiği bir dönemde işçi forumu düzenlemenin özel bir tercih olduğunu, direnişçi işçilerin yol gösterdiğini ifade etti. BDSP temsilcisi, Mısır, Tunus, Haziran Direnişi ve Greif işgalinin yeni bir dönemi işaret ettiğini belirtti. Türkiye'nin içinden geçtiği döneme bakıldığında düzenin sandığı işaret ettiğini fakat işçi sınıfının, tüm dünya halklarının, ezilenlerin kurtuluş yolunun düzenden değil devrimden geçtiğini vurguladı. Sömürü, yolsuzluk ve yoksulluk düzeni yıkılana kadar, sermayenin burçlarına kızıl bayrak dikene kadar mücadelenin devam edeceği sözünü verdi.

BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından etkinliğe kısa bir ara verildi. Aranın ardından serbest kürsü ile söz katılımcılara verildi. İlk olarak Bağımsız Sosyalist Ankara Belediye Başkan Adayı Melek Altıntaş söz aldı.

Seçim düzen ve devrim arasında!

Altıntaş, seçimin adaylar arasında değil kapitalizm ile sosyalizm arasında olacağını ifade etti. Haziran Direnişi'yle yükselen çağrının Berkin Elvan'ın cenazesinde, direnen işçilerle sürdürdüğünü vurgulayan Altıntaş, "hep birlikte sınıfsız sömürsüz bir dünya mücadelesini güçlendirmek için örgütlenelim" dedi.

Seçim döneminde sandıkları işaret edenlerin karşısına "Sandıklarından güçlüyüz" diyerek çıkan Altıntaş, seçim aldatmacasına karşılık salonun dört bir yanına asılan afişlerle anımsatılan fiili-meşru mücadele tarihini bugüne taşımak gerektiğini vurguladı. "Greif işçilerinin yolundan ileri!" diyerek Altıntaş sözlerine son verdi.

Güvencesizliğe karşı taşeron işçiler örgütleniyor

Numune Hastanesi'nde taşeron sistemine karşı örgütlenme mücadelesi yürüten bir işçi kürsüye

Düzenin seçim oyunu öncesi Tekel, Feniş, Greif başta olmak üzere işçilerin mücadele deneyimlerinin paylaşıldığı ve hakların sokakta kazanıldığının örneklerle ortaya konduğu forum canlı bir atmosferde geçti.

Sincan İşçi Birliği foruma "Greif işçisi yol gösteriyor! İşgal, grev, direniş!" şiarlı ozaliti ile sloganlar eşliğinde geldi.

Forum açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada düzenin seçim aldatmacası teşhir edilirken işçilerin talepleri ve gelecekleri için direnişi seçtikleri söylendi. Greif direnişine vurgu yapıldı. Konuşma mücadelede şehit düşenler için saygı duruşuna çağrı yapılarak sonlandırıldı.

"Tekel işçisi direnişin simgesi!"

Saygı duruşunun ardından sözü ilk olarak Tekel direnişçisi aldı. 4/C saldırısıyla karşı karşıya kaldıktan sonra Ankara'ya eyleme gelişi ve 78 gün süren direniş sürecine vurgu yapan Tekel işçisi direnişin kendilerine kattığı bilince ve mücadelede örgütlü hareket etmenin önemine değindi. Tekel Direnişi'nin sendika bürokratları nedeniyle sonlandığını belirten işçi, Greif ve Feniş direnişlerini selamlayarak konuşmasını sonlandırdı.

Feniş: 200'lü günlere dayanan direniş

Tekel işçisi sözü Feniş işçisine bıraktı. Direnişçi Feniş işçileri topluca sahneye çıktı. Feniş işçileri adına

konuşma yapan Mehmet Doğan 200 gündür fabrikalarında süren işgali ve 5 gündür Çelik-İş Genel Merkezi'nde bürokratlara karşı tuttıkları nöbeti anlattı. Yıllardır ücretlerini düzenli alamadıklarını, birçok defa yaptıkları iş durdurma eylemlerini anlatan Doğan, sendika bürokratlarının gerçekleştirilen eylemleri engelleme girişimlerini aktardı. Direniş sürecinde yürüttükleri mücadeleyi anlatırken çalışmak zorunda olan bir arkadaşlarının iş kazasında yaşamını yitirdiğini belirtti. Feniş direnişçileri süren Punto Deri, Greif, Çankaya Belediyesi direnişlerini selamlayarak kürsüden indi. Salondan "Direnişçi işçiler yol gösteriyor!" sloganı haykırıldı.

Greif'in direniş iradesi: Ya kazanacağız ya kazanacağız!

Greif işçileri sloganlarla kürsüye çağrıldı. Greif işçilerinden Coşkun Alsaç sendikalaşma sürecini aktararak daha üyeliklere başlamadan her türlü soruna karşı hazırlandıklarını, üretimden gelen gücün önemini, taban örgütlenmesini, sendikal bürokrasinin ihanetlerini bilerek bu mücadeleye girdiklerini ifade etti. Alsaç, Greif'teki mücadelenin artık tek başına sendika ve TİS mücadelesi olmadığını, Türkiye işçi sınıfının mücadelesi haline geldiğini vurguladı. Bu mücadelenin desteklenmesinin gerektiğini ifade etti. "Ya kazanacağız ya kazanacağız!" diyerek sözlerini bitiren Alsaç'ın ardından direnişçi Greif işçilerinden Hüseyin Güvenç sözü aldı. Güvenç, DİSK'in kuruluşundaki ilkelerine ihanet ettiğini belirtti.

çağrıldı. SES bünyesinde güvencesiz işçilerin örgütlenmesi mücadelesi verdiklerini ifade etti.

Çankaya Belediyesi'nde taşeron şirkette çalışan bir temizlik işçisi söz aldı. Sendikalaşma süreçlerini ve çalışma koşullarını anlatan işçi, sendika yönetimlerindeki bürokrasiye dikkat çekti ve temsilcilerin işçiler tarafından seçilmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Yaşamın da, kavganın da yarısı olan kadınlar adına bir Feniş işçisinin eşi söz aldı. Direnişin yarattığı zorluklara rağmen haklarını savunmak için direnişin sürdürülmesi gerektiğini belirtti. Ailelerin bu direnişlere destek vermesi gerektiğini, ailenin desteğinin direnişleri daha da güçlü kılacağını ifade etti.

Gençlik direnen işçilerden öğreniyor

Devrimci Liseliler Birliği adına kürsüye çıkan bir meslek liseli "Berkin Elvan'ı buradan tekrar anıyoruz" dedi. DLB'yi salon "Berkin Elvan ölümsüzdür!" sloganıyla karşıladı. "Biliyoruz ki düşmanımız ortak" diyen meslek liseli genç, ortaokulda Tekel'e, lisede Feniş'e, Greif'e şahit olduklarını söyledi. "Buzu kıran işçi sınıfına selam olsun" diyen DLB'li sözlerini gençliğin işçi sınıfının yanında olacağı sözünü vererek bitirdi.

Sincan İşçi Birliği adına bir işçi kürsüye çağrıldı. Fabrika fabrika direnen işçilerin seçimini mecliste değil sokakta yaptığını ifade etti.

"İşçi sınıfının zaferi kazanacak kudreti var!"

Devrimci Yapı İşçileri Sendikası İç Anadolu Örgütlenme Uzmanı Haydar Baran haramilerin saltanatının hep böyle sürmeyeceğinin Greif işçileriyle görüldüğünü ifade etti. Baran, DİSK'in devrimci ruhunun Greif'leri büyüterek ve çoğaltarak tekrar açığa çıkacağını vurguladı.

Greif işçilerinin taban örgütlülüğünün ne kadar önemli olduğunu gösterdiğini belirten Baran, işçilerin birliği sağlandığı takdirde bürokrasiyle en gerici sendikalardan biri olan Çelik-İş'te dahi işçilerin iş yaptırabildiğini ifade etti.

Baran "Birleşen işçiler yenilmezdir!" diyerek işçilerin kendi iktidarını kuracak gücün ellerinde olduğunu söyledi ve konuşmasını sonlandırdı.

Forumun sonunda bir kez daha "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarına vurgu yapıldı.

Ardından Yılmaz Güney Sahnesi'nin bahçesinde Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği devrimci marş ve türkülerle etkinlik sonlandırıldı.

Etkinlikten notlar:

*Etkinlik boyunca açık tutulan Greif işçileriyle dayanışma standı ile direnişe destek toplandı. Ayrıca dayanışma kutuları salonda gezdirildi.

*Etkinliğe katılan tüm katılımcılara *Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye* verildi. Ayrıca *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* standı açıldı.

*Salon Türkiye ve dünyada sınıf mücadelesinde önemli yer tutan direnişlerin anlatıldığı ozaltilerle donatılırken salonda BDSP'nin seçim afişleri de kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Greif işçilerinden Ankara'da basın toplantısı!

Haklı ve onurlu direnişlerinin 44. gününde (25 Mart) Greif işçileri, oluşturdukları komisyonla Ankara'da kimi temaslarda bulundular. Sendika ve odaları ziyaret ederek direnişlerini anlatarak dayanışma çağrısı yaptılar. Genel-İş Genel Merkezi ile tekrar görüşen işçi temsilcileri ardından mecliste CHP Ankara Milletvekili Levent Gök ile bir görüşme gerçekleştirerek hazırlanmış oldukları direniş dosyasını ilettiler.

Meclis görüşmesinin ardından Greif işçileri ve KESK Ankara Şubeler Platformu'nun çağrısını yaptığı bir bilgilendirme toplantısı gerçekleştirdiler.

BES Ankara 1 No'lu Şube'de gerçekleştirilen basın toplantısına Greif işçilerinin yanısıra, KESK Ankara Şubeler Platformu adına BES Ankara 1 No'lu Şube Başkanı İsmet Meydan, Ankara Dayanışması temsilcisi, Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi temsilcisi katılım sağladı. Ayrıca Yazar Temel Demire de toplantıya katılarak Greif işçilerine destek verdi.

Basın toplantısı KESK Ankara Şubeler Platformu adına Greif işçilerinin selamlanmasıyla başladı. Ardından söz Greif işçi temsilcisi Coşkun Alsaç'a bırakıldı. Alsaç, örgütlenme sürecinden başlayarak bugüne kadar gelen süreci özetledi. Direnişlerinin kararlılıkla sürdürdüğünü aktaran Alsaç taleplerin kabul edilene kadar işgalin sürecini belirterek emek dostlarını her türlü dayanışmayı yükseltmeye çağırdı.

Coşkun Alsaç'ın konuşmasının ardından KESK

Ankara Şubeler Platformu adına hazırlanan basın metni okundu. Metinde Greif işçilerinin 10 Şubat'ta haklı ve meşru talepleri için başlattıkları eylemlerinin desteklendiği ifade edilerek, süren diğer işçi direnişlerine de selam gönderildi.

"Biz biliyoruz ki; Greif işçisi kazanırsa Türkiye işçi sınıfı kazanacak, bu ülkenin emekçi halkları kazanacak, kamu emekçileri kazanacak" denilen açıklamada Türkiye'nin son süreçte açığa çıkan çürümüş yapısı ifade edildi.

Açıklamada şunlar ifade edildi: "İktidar ve temsilcisi olduğu semaye işçi ve emekçilere aşıktan ölümü ya da köleliği dayatmaktadır. Ama Greif işçilerinin yaptığı gibi bu ülkenin işçi ve emekçileri mücadeleyi ve kazanmayı seçmektedir. KESK Ankara Şubeler Platformu olarak Greif işçileri ile her türlü dayanışmayı yükselteceğimizi kamuoyuna ilan ediyoruz. İşçilerin son derece haklı ve meşru taleplerinin derhal kabul edilmesini, Greif işçilerine yönelik her türlü saldırı ve provakasyon girişimine son verilemesini istiyor, tüm basını ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Açıklamanın ardından Greif İşçileriyle Danışma Komitesi Sözcüsü de işçileri selamlayan ve dayanışmayı yükselteceklerini ifade eden bir konuşma gerçekleştirdi. Kamuoyuna dayanışma çağrısıyla birlikte basın toplantısı bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Greif işçileri ile söyleşi

İşçi forumu için Ankara'ya gelen ve Greif direnişi ile dayanışma çağrısını yaygınlaştırmak amacıyla Ankara'da kalan Greif işçileri ile 24 Mart akşamı Mamak İşçi Kültür Evi'nde söyleşi gerçekleştirildi.

Greif işçileri adına konuşan Coşkun Alsaç, örgütlenme ve direniş sürecini kapsamlı bir şekilde anlattı. Greif patronunun saldırganlığını teşhir eden, bu süreçte sendikal bürokrasinin tutumlarını eleştiren Alsaç, taban örgütlülüğünün önemini ve Greif işçilerinin kararlılığını vurguladı. Alsaç, konuşmasını "Ya savaşarak yenileceğiz, ya da savaşarak kazanacağız!" sözleriyle noktaladı.

Ardından Greif işçilerine direniş sürecine dair sorular soruldu. Bu bölümde ise, direnişin işçilerde değiştirici dönüştürücü etkisi, kadın işçilerin direniş içindeki yeri, Greif işçilerin siyasal gündem ve gelişmeler karşısındaki tutumu, fiili-meşru mücadelenin önemi, direnişin kazanımı için yapılması gerekenler vb. üzerine düşünceler ifade edildi.

Canlı geçen söyleşi, Greif'le dayanışmayı yükseltme çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Direnişimizin ruhunu Ankara’ya taşıdık”

23 Mart’ta düzenlenen işçi forumuna katılmak için Ankara’ya giden ve burada direnişe desteğin büyütülmesi için çeşitli temaslarda bulunan Greif İşçileri Ankara Bilgilendirme ve Ziyaret Komisyonu faaliyetlerini anlattı.

“Direnişimizin geldiği süreci anlatan ve acil ihtiyaçlarımızı da içeren “GREIF İŞGAL GREV DİRENİŞ” adı ile hazırladığımız dosyamızı Ankara’daki emek örgütlerine ulaştırdık. Direnişimize maddi, manevi ve eylemli destekte bulunmaları çağrısında bulunduk.

İlk olarak üyesi olduğumuz DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası Genel Merkezi’ni ziyaret ettik.

Görüşmelerde Genel-İş yöneticileri direnişimizi desteklediklerini ve taşeron meselesinin genel bir mesele olduğunu belirterek sahipleneceklerini ifade ettiler.

Sonrasında KESK MYK ile bir toplantı gerçekleştirdik. Direnişimizi desteklediklerini ve KESK Genel Merkezi olarak destek açıklaması yapacaklarını söylediler. Ayrıca KESK İstanbul Şubeler Platformu ile birlikte işgal fabrikamızı ziyaret edeceklerini söylediler.

KESK’e bağlı sendikaların genel merkezi ve şubelerini ziyaret ettik. Direnişimize destek çağrısında bulunduk. İlgiyle karşıladılar ve direnişimizin yanında olacaklarını ifade ettiler.

KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Yürütmesi, yaptığımız görüşmede yanımızda olacaklarını ifade ettiler.

Yarın (25 Mart) Ankara’daki sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla yapacağımız basın toplantısına yerlerini açtılar. Aynı zamanda katılım çağrısı da yaparak destek vereceklerini söylediler.

Ayrıca direnişimize destekte bulunmaları için Ankara Dayanışması sözcüsüyle görüştük. Görüşmede

direnişimizle dayanışmayı yükseltmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler.

Eğitim-Sen 5 No’lu Üniversiteler Şubesi Temsilciler Kurulu toplantısına katıldık. Oradaki dostlarımıza da direnişimizle maddi ve manevi dayanışmayı yükseltmeleri çağrısında bulunduk.

Son olarak Mamak İşçi Kültür Evi’nde dostlarımızın hazırlamış olduğu yemeğin ardından direnişimizle ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yarın (25 Mart) direnişimizi anlatmak ve

dayanışmayı yükseltmek için çabalarımız sürecektir. Aynı zamanda yarın saat 16.00’da BES Ankara 1 No’lu Şubesi Salonu’nda basın toplantısı gerçekleştireceğiz.

Ankara’da son olarak bir süredir girişimleri devam eden Greif İşçileri ile Dayanışma Komitesi’nin toplantısına da katılacağız. Toplantıdan sonra direnişimizin kalesine dönmek için yola çıkacağız.

DİSK Tekstil Sendikası üyesi işgalci Greif İşçileri
Ankara Bilgilendirme ve Ziyaret Komisyonu

24 Mart - Pazartesi

Ankara Dayanışması’ndan Greif direnişine destek

Ankara Dayanışması, 20 Mart’ta yazılı bir açıklama yaparak Greif işçilerinin direnişini selamladı. Direnişin yanında olduğunu belirtti. Ankara Dayanışması’nın açıklaması...

Greif işçilerinin mücadelesini selamlıyoruz!

Greif işçileri 10 Şubat’tan bu yana İstanbul’da azimle ve kararlılıkla büyük bir mücadele veriyorlar. Sınıf mücadelesinin en ileri biçimlerinden biri olan fabrika işgalini kahramanca sürdürüyorlar. Temel talepleri işçi sınıfının başındaki en büyük belanın, yani taşeron çalışmanın fabrikalarından defedilmesi. Bu uğurda verdikleri mücadelede büyük bir dayanışmaya ihtiyaçları var. Ankara Dayanışması olarak hem patronun işyerlerini kapatma tehdidinde, hem taşeron provokasyonuna hem de polis baskısına karşı verdikleri mücadelede Greif işçilerinin yanında olduğumuzu ilan ediyoruz. Greif patronunu, taşeronları, hükümeti ve kolluk kuvvetlerini de uyarıyoruz: Sakın ola onurunu ve ekmeğini savunan Greif işçilerine o kirli ellerinizi uzatmaya kalkışmayın!

Biraraya gelen sendikalar, meslek odaları, demokratik kitle örgütleri, siyasi parti ve gruplar olarak, Greif işçilerinin karşısına dikilen her türlü

engeli aşarak, her türlü ayak oyununu boşa düşürerek, mücadelelerini başarıya ulaştıracaklarına büyük bir inanç duymaktayız. Tıpkı Gezi ile başlayan büyük halk hareketinin taleplerinin kovalayıcıları olarak halkımızın zaferine inanç duyduğumuz gibi!

Greif işçilerinin işgal eylemi, taşeron sistemi ile köleliğe mahkûm edilmek istenen milyonlarca emekçinin sesidir. Bu düzenin değişeceğine dair umudun soluğudur. Emekçiler arasında dalga dalga yayılacak mücadele azminin güncel kaynağıdır. Bu mücadeleyi güçlendirmek, yaymaya çalışmak ve kazanması için elden gelen her şeyi yapmak boynumuzun borcudur. Bu bağlamda herkesi Greif işçileriyle dayanışma görevini yerine getirmek için sorumluluk ve inisiyatif almaya, maddi ve manevi olarak bu büyük mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.

Selam olsun emek mücadelesini yükseltenlere!
Selam olsun Greif işçilerine!

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Ankara Dayanışması
20 Mart 2014

Greif İşçileriyle Dayanışma Komiteleri yayılıyor

Bursa, İzmir, Kayseri, Antalya, Antakya, Ankara ve İstanbul'da kurulan dayanışma komiteleri mücadeleyi büyütüyorlar.

İstanbul Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi, Greif işçilerinin de katıldığı ilk toplantısını yaparak direnişle dayanışmanın önemine dikkat çekti. Yıllardır düşük ücretlere, taşeronla mahkum edilen işçilerin kölelik koşullarını kabul etmeyerek mücadelelerini kararlılıkla devam ettirmelerine vurgu yapan komite adına yapılan açıklamada şunlar ifade edildi: *"Yaşam alanlarımızı ve özgürlüklerimizi savunmak için nasıl Taksim'i hep birlikte işgal ettiysek, hakları için fabrikalarını işgal eden Greif işçileriyle de beraber olmalı, direnişlerine güç katmalıyız."*

Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi'nde Devrimci İşçi Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Özgürlük ve Dayanışma Partisi, Sosyalist Demokrasi Partisi, Türkiye Komünist Partisi ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu yer alıyor.

Kadıköy'de stand

DİSK yönetimine direnişi sahiplenme çağrısı yapan Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu ve mahalle dayanışmalarından çalışanlar 19 Mart'ta Kadıköy'de Eminönü-Karaköy İskele Meydanı'nda stand açtılar. Greif İşçilerinin Sesi'nin son sayısı ve 600'e yakın bildiriye Kadıköylülere ulaştıran emek dostları ilgiyle karşılandılar.

Ankara'da biraraya gelen sendikalar, ilerici ve devrimciler kurumlar, Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun kuruluşunu ilan ettiler. Platformun kuruluşunu ilan eden kurumlar, direniş verilen desteği büyüteceklerini belirttiler. İşçilerin haklı ve meşru talepleri için sürdürdükleri direnişin taleplerinin kabul edilmesi gerektiğini ifade eden platform, diğer sendika, oda ve kurumlara direnişçilerle dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı. Platform; KESK Ankara Şubeler Platformu, ESM

Ankara 1 No'lu Şube, Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Şube, İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi, Emekçi Hareket Partisi, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Devrimci İşçi Partisi, Kaldıraç, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan oluşuyor.

Antalya'da kurulan dayanışma komitesini oluşturan işçi ve emekçiler 22 Mart akşamında yaptıkları eylemle direnişin sesini Antalya'ya taşıdılar.

Kapalıyol Halk Bank önünde toplanan kitle Attalos Heykeli'ne yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasıyla Greif işçileriyle tüm sınıf dostlarını dayanışmaya çağırdılar. "Greif işçileri yalnız değildir!" ozaliti açılan eylemle dayanışmanın yükseltileceği ifade edildi.

Antakya Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu da düzenlediği basın toplantısıyla kuruluşunu deklare etti. "Greif işçi sınıfının direnişidir" diyen platform bileşenleri, işçilerin haklı ve meşru direnişine destek olma çağrısını yükseltti.

BEN ÖZÜMÜ BULDUM

Ben dost ararken BDSP'yi buldum.
Ezilenlere yandaş ararken komünizmi buldum.
Bulmasına buldum ama biraz geç oldu.
Zararın neresinden dönülürse kârdır.
Ben dönmüşsem kârdayım.
Ben düştüm elimden tutup kaldıracak birini aradım.

O eli BDSP'de buldum.
Güneşin karanlığında tam hayata küsmüşken bir ses geldi kulağıma
kalk yürü bir ışık var
Greif'e giden yolda
ışığın BDSP yoldaşlarında
TEŞEKKÜRLER dostlarım
TEŞEKKÜRLER yoldaşlarım
TEŞEKKÜRLER yandaşlarım
bu size borcum karşılığı değil
TEŞEKKÜRLER arkadaşlarım
TEŞEKKÜRLER kardeşlerim
anamız ve babamız ayrı olsa da
gönüllerimiz, fikirlerimiz bir oldu
mücadelemiz bir oldu tek hedefte
spas dı kem biray eziz
spas dı kem heval e delal
spas dı kem
spas dı kem

Ahmet Mekin Demir

"Greif işçisi başardı, biz de başarabiliriz"

Gebze TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Has Çelik fabrikasından bir işçi fabrikadaki işçi arkadaşlarına sesleniyor.

"Bir dokunduğum işçi arkadaştan bin ah iştirim. Hepimiz aynı kaderi yaşıyoruz. Sendika yönetimi satar, patron işten atar, işçiler birbirine güvenmez. Fakat herkes ilacının birlik olmaktan geçtiğini bilir.

İstanbul, Esenyurt'ta Greif (Sunjüt) fabrikasındaki işçiler birlik olup sendikalaştılar. Toplu sözleşme görüşmelerinde patron taleplerini kabul etmediği için fabrikayı işgal ederek taleplerinin karşılanmasını istiyorlar. Greif işçileri bizim istediklerimizi istiyorlar. Taşeronluk kalksın, insanca yaşanacak bir ücret, sosyal haklar... Biz de istiyoruz bu hakları, fakat onlar direniyor mücadele ediyor.

Birçok fabrikada işçiler birbirlerine hiçbir şey olmaz gözüyle bakıyor. Fakat isteyince oluyor. 1500 işçinin çalıştığı fabrikada nasıl birlik olunuyorsa her yerde olunur. Şimdi herkes elini taşın altına koysun taşeronluğun kalkması, insanca yaşanacak ücret, sosyal haklar için çalıştığımız fabrikalarda Greif işçilerinin mücadelesine ortak olalım. Taşeronluk, hak gaspları, ücret adaletsizliği, işçileri aşağılama çalıştığım fabrika Has Çelik'te de var. Bizim de yapmamız gereken Greif işçilerinin mücadelesine ortak olmaktır."

TAYSAD OSB Has Çelik'ten bir işçi

Greif'le dayanışma ve devrimci seçim faaliyetleri

BDSP işçi havzalarında bir yandan düzenin teşhir çalışmalarını yürütürken diğer yandan direnen Greif işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltiyor.

Istanbul

Küçükçekmece'de Greif işçilerinin sesi çeşitli sendikalara, meslek odalarına, derneklere, işçi, emekçi mahallelerine ve fabrikalara taşındı.

Greif işçilerinin "DİSK göreve, Ünsa greve!" başlıklı imza kampanyası kapsamındaki imza formları kurumlara ulaştırılırken, BDSP tarafından hazırlanan "Greif işçileriyle dayanışma kumbaraları" da beraberinde bırakılarak dayanışma çağrısı yapıldı.

Istanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı Bağımsız Sosyalist Adayı Burcu Deniz ile birlikte Yenibosna bölgesindeki kahvehaneler ve dernekler gezildi. Deniz, işçi ve emekçilere seslenerek düzenin seçim oyununu bozmaya, yeni bir dünya kurmak için örgütlenmeye çağırıldı. Bazı derneklerde emekçilerle seçimler, Greif direnişi, emekçilerin sorunları ve Kürt halkının sorunları konusunda sohbetler edildi.

Hafta boyunca başta bölgedeki sanayi havzaları olmak üzere (Doğu sanayi sitesi) çeşitli bölgelerde seçim bildirgeleri dağıtıldı.

BDSP tarafından hazırlanan, DİSK ve DİSK Tekstil'in Greif işçilerine gösterdiği olumsuz tutumlar, ve sahiplenmeyen tavrını anlatan, tüm sendikalı işçileri Greif işçileri şahsında DİSK'i sahiplenmeye çağıran broşürler, DİSK'in bölgede örgütlü olduğu fabrikalara dağıtıldı. Örgütlü işçilerle bu konu kapsamında sohbetler edildi.

Sarıgazi'de 22 Mart'ta BDSP ve Kaldıraç'ın örgütlediği eylem Partizan, ÖDP, ÜİD-DER ve Yeni Demokrat Gençlik katıldı.

Demokrasi Caddesi Yıldırımlar Dügün Salonu'nda başlayan eylem, slogan ve ajitasyon konuşmaları ile merkeze kadar sürdü. Buradan okunan basın açıklamasında Greif'te hayat bulan taban komitelerinin işçi sınıfının örgütlenmesinde önemli bir araç olduğu vurgusu yapıldı. Ayrıca sendika bürokratlarının patronla nasıl işbirliği yaptığı vurgulanarak, işçilerin üzerine son olarak polis göndermesi teşhir edildi.

Son olarak, yaşanacak herhangi bir polis saldırısında Greif işçilerini savunmanın zorunlu olduğu

ve işçilerin acil ihtiyaçları için duyarlı olunması gerektiği ifade edildi.

İzmir

BDSP, Harmandalı ve Buca'da yaptığı söyleşilerle hem Greif işçilerinin mücadelesini ve direnişe desteğini önemini hem de seçim aldatmacasıyla birlikte düzenin çürümüşlüğüne tartıştı.

Harmandalı seçim bürosunda yapılan söyleşide Greif işçileriyle dayanışma için hazırlanan sinevizyonun gösterimi yapıldı. Ardından işçi sınıfının mücadele deneyimleri, Kavel'den Zonguldak'a Seka'dan Greif'e işçi sınıfının kazanımları anlatıldı. İşçi ve emekçilerin kazanımlarının dışı dış mücadelelerle kazanıldığı vurgulandı. Greif işgalinin son zamanlarda yaşanan en ileri direniş olduğu ve 'eski' ile 'yeni'nin artık Greif'te kendini bulduğu vurgulandı.

İşçi ve emekçilerin yaşadığı sorunların sebebinin düzenin kendisi olduğu anlatılarak bu sebeple Greif direnişinin işçi ve emekçilere yol gösterdiği, örgütlenmekten başka yol olmadığı vurgulandı. Konuşma Greif işgalini sahiplenme ve destekleme çağrısı ile son buldu.

Canlı geçen tartışmaların ardından söyleşi Greif işçilerinin hazırladığı "Bir yevmiyeni bizimle paylaş" kampanyası videosunun izlenmesi ile son buldu.

Buca'da yapılan söyleşide de sinevizyon gösterimiyle birlikte direnişle dayanışmanın önemine vurgu yapılarak söz işçi ve emekçilere bırakıldı.

Bu bölümde belediye, metal, tekstil sektöründe çalışan işçiler söz alarak sendikal bürokrasinin kendi sektörlerindeki yansımalarını teşhir ederek Greif'leri çoğaltmanın önemine vurgu yaptılar.

Son olarak bugüne kadar Greif'in kazanması için alanda neler yapıldığı özetlendikten sonra bundan sonrası için yapılacaklar tartışıldı.

Erzak ve yevmiye paylaşımı kampanyasının devam ettiği, erzakların gönderileceği, yevmiye ve imza kampanyasının sürdürüleceği ilan edildikten sonra söyleşi sonlandırıldı.

Autoliv'den Greif'e selam!

Gebze'de kurulu Autoliv fabrikasından işçiler, yayınladıkları mesajla Greif işçilerinin mücadelesini selamladılar. Mesaj şöyle:

Merhaba!

Biz Gebze Autoliv fabrikasında çalışan metal işçileriyiz. Mücadelenizi yakından, büyük bir ilgiyle izliyor ve selamlıyoruz. Mücadeleniz taşeron çalışmaya, düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına karşı takdire şayan bir mücadeledir. Hem patronu hem sendika bürokratlarını karşınıza alarak büyük bir cesaret gösterdiniz. Bunu ancak işçi demokrasisi oluşturarak, komitelerinizi kurarak ve büyük fedakârlıklar göstererek gerçekleştirebileceğini kanıtladınız.

Türkiye'de sizler gibi kötü çalışma koşullarında, taşeronda düşük ücretle ve sosyal haklarından yoksun milyonlarca işçi var. Bugün sendikalar bizim denetimimizde değil. Fakat siz, "sendika bizim" dediniz. Patronlara olduğu gibi sendika bürokratlarına da korku salmaktasınız.

Autoliv'de de, işçi sınıfına ihanette, patronlara hizmette sınır tanımayan Türk Metal Sendikası var. Ne fabrika içerisinde ne de sözleşme dönemlerinde biz işçilerin söz söyleme, karar süreçlerine katılma gibi hakları yok. Ötesi temsilciler ve sendika işbirliği ile çok kötü koşullar dayatılıyor. İşçilerin kurumları olan sendikaları bu hale getirmek için patronlar az çaba sarfetmedi. Biz ipleri elimize alana kadar da düzeleceği yok, başka da çaremiz yok.

Biz Gebze'den işçi ve emekçiler olarak sizin gibi sendika bürokratlarına ve ağalarına karşı mücadele edeceğimiz hem de dayanışma çağrınızı karşılıksız bırakmayacağız. Sesinizi her yerde duyurmaya çalışacağız.

Kavganız kavgamızdır. Yaşasın sınıf dayanışması. İşçi sınıfının devrimci ruhu sizinle can buluyor.

Autolive'den işiler

EGO işçisi kadınlardan Greif'le dayanışma çağrısı

Yıllardır üzerimizden yükselen, kanımızı emen, palazlanan sermaye ve tüccar sendikacıların işbirliği halinde türlü baskıları ve oyunları sayesinde yenilgilerle bugünlere geldik. Başkaldırdık sermaye ezdi, ezemediği yerde sendika bu görevi devraldı. Sinter'de, Daiyang-SK'da, Trexta'da, Feniş'te, Çel-Mer'de olduğu gibi irili ufaklı yüzlerce direniş ve grevlerde deneyimlerimizi biriktirdik. Greif bu birikimlerin üzerinden yükseldi ve üzerimizdeki yığılılığı, güvensizliği, kırılmalılığı sökü� aldı. Hem sermayeye, hem de tüccar sendikacılara bir şamar indirdi Greif işçileri. Bu şamar hepimizin adına inmiş bir şamardır. Bu büyük bir başarıdır.

Daha coşkuluyuz, daha kararlıyız artık elimiz daha güçlü. Sanayi kentlerinde tüm sektörlerde çalışan biz işçilere düşen görev daha fazla Greifler yaratmaktır, grevle dayanışmayı daha da büyütme. Bütün metal başta olmak üzere tüm sektördeki işçi kardeşlerimize Greif'le dayanışmayı büyütme diyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

EGO'da çalışan metal işçisi kadınlar

Greif direniş günlüğü

Direnişlerinde bir buçuk ayı geride bırakan Greif işçileri, geçtiğimiz hafta içinde DİSK'le görüştüler. Görüşmeler sonucunda, işçi temsilcileri ve sendika heyetinden oluşan bir komisyon kuruldu.

39. gün: Fabrika işgalinin 39. gününe giren Hadımköy Greif işçileri, direnişi Sultanbeyli'deki Ünsa fabrikasına taşıdılar. Ünsa fabrikası Greif'e bağlı olarak çalışıyor.

Erken saatlerde Sultanbeyli'deki fabrikaya giden işçiler, güvenliğe kapıyı açtırmalarının ardından hep birlikte içeri girdiler. DİSK önlükleri giyen direnişçi işçiler, fabrikada sloganlarını haykırdılar.

Kısa bir süre sonra, Sultanbeyli fabrikasında çalışan işçiler servislerle gelmeye başladı. İşçilere direniş çağrısı yapıldı. Servislerle gelen işçilerden bazıları direnişçilere destek verdi.

Bir süre sonra fabrika içerisine giren işçiler bölümleri dolaşarak buradaki işçilere örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptıktan sonra bahçedeki çay ocağına geçtiler. Sultanbeyli'deki fabrikada çalışan bir dizi işçinin de katılımıyla bir toplantı gerçekleştirdiler. Fabrika baştemsilcisi Orhan Purhan konuşma yaparak, sandık kurulacaksa Sultanbeyli'de de kurulması gerektiğini söyledi ve "taşeron mu kadro mu" diye sorulmasını istedi.

Sivil polis ve güvenliklerin engelleme çabaları yetmeyince çevik kuvvet polisleri fabrika bahçesine getirildi. Bu durum karşısında işçiler kolkola girerek oturma eylemi yaptılar. Polisin işçileri dışarı çıkarma girişimlerine karşı işçiler kararlılıkla çıkmayacaklarını belirttiler. Bu arada polis *Kızıl Bayrak* muhabirine çekim yapmaması için saldırmaya kalktı. Kimliğini alıp, dışarı çıkarmaya çalışan polise işçiler karşılık vererek engelledi.

Bu sırada, DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüştü. Çerkezoğlu, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ile görüşerek saldırılmamasını isteyeceklerini söyledi. Çerkezoğlu bir açıklama yayınlayarak direniş sahiplendiklerini ifade edeceklerini söyledi.

Fabrikadaki eylem nedeniyle üretim dururken sendikaya yeni üyelikler yapıldı. Diğer işçilerin direnişçilerle buluşmasını engellemek için kapılar kilitlendi.

Bu arada DİSK Tekstil'de de bekleyiş devam ederken Rıdvan Budak'ın şikayeti üzerine polisler sendikaya geldi. İçerdeki herkese GBT dayatması yapan polisler aranması olduğu gerekçesiyle *Kızıl Bayrak* muhabirini gözaltına aldı. Muhabirimiz ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Sultanbeyli'deki fabrikada ise polisler fabrikaya girişte yaşanan arbedeyi gerekçe göstererek dört işçiyi ifade için karakola götürcekleri ve saldırı tehditleri savurdular. Bir süre daha eylemi sürdüren işçiler sloganlarla fabrikadan ayrıldı.

Bu sırada DİSK Genel Merkezi'nden bir heyet DİSK Tekstil binasındaki işçilerin yanına giderek yaptıkları basın açıklamasında direnişin yanında oldukları ve kazanımı için girişimlerde bulunacakları ifade edildi. İşçiler DİSK'e yönelik eleştirilerini dile getirince Çerkezoğlu, "DİSK her türlü olanağıyla destek veriyor" diyerek DİSK'in varolan gücüyle elinden geleni yaptığını iddia etti.

İşçilerin eylemli süreç örülmesi ve dayanışma grevi örgütlenmesi gerektiği yönündeki açıklamaları karşısında Ali Rıza Küçükosmanoğlu dayanışma grevi örgütlemek gerektiğini kabul etti.

Celal Ovat ise "Biz DİSK olarak üretimi durduramayız. Onu DİSK Tekstil yapabilir" dedi.

Kamber Saygılı "ortak bir komite oluşturarak gidelim 10 taleple gidelim 10 olmaz, 9 olur, 8 olur" diyerek TİS taleplerinin pazarlığa açılmasını istedi.

Toplantının sonrasında işçi temsilcileri DİSK'e bağlı sendikaların başkanlarıyla ortak komite konusunu değerlendirmek için Şişli'deki DİSK Genel Merkezi'ne geçtiler.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar DİSK Tekstil binasındaki Greif işçilerini ziyaret ettiler.

Sendikadaki üç işçi de avukatla birlikte karakolda ifade verdikten sonra sendikaya döndüler.

40. gün: Fabrikada sabah kahvaltısının ardından genel bir toplantı yapılarak Sultanbeyli'deki fabrikada yaşananlar değerlendirildi. Engin Yılgin bir konuşma yaparak DİSK ve direnişçi işçilerin heyet oluşturacağını belirtti. Sandık hakkında konuştu ve sandığın, diğer fabrikalar ile birlikte kurulabileceğini, ama fabrikalarında sadece sendika üyelerinin oy kullanması gerektiğini ifade etti.

Toplantının sonunda İsviçre Basel'den Greif işçilerine gelen dayanışma mesajı okundu. Basel'de bir grup işçinin Greif direnişiyle ilgili kampanya başlattığı, dayanışma amacıyla destek mesajları ve maddi yardım gönderileceği kaydedildi.

Sendikada nöbetçi kalan işçiler de kendi aralarında toplantı yaparak süreci değerlendirdiler. Sendika genel merkezine DİSK'in oluşturduğu heyet, Gıda-İş Genel

Başkanı Celal Ovat ve Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı ve DİSK Tekstil'den iki yönetici geldiler. Sendika yöneticileri ile Greif temsilcilerinden Orhan Purhan ve DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin biraraya geldiler. Toplantı sonucunda, DİSK/Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın şikayetini geri çektiği açıklandı. Ayrıca DİSK ve DİSK/Tekstil Sendikası yöneticileri ile Greif işçileri temsilcilerinden oluşan bir komisyon kurulduğu belirtildi. Şikayetin geri çekilmesi ve komisyon kurulması üzerine işçiler sendikadaki bekleyişlerine son verdiler.

41. gün: Direnişin yeni gününde izinden dönen işçilerin yaşanan gelişmeler hakkında bilgilendirilmesi için bir toplantı yapıldı. Sendikadaki nöbetin neden bitirildiği, DİSK ile birlikte kurulan komisyon ve sürecin nasıl geçtiği üzerine bilgilendirmede bulunuldu. Temsilciler işçilerin sorularını yanıtladılar. İşçiler tüm bu gelişmeleri değerlendirdiler.

Eğitim-Sen İstanbul 4 No'lu Şube üyesi eğitim emekçileri ziyarete geldi. Eğitim emekçileri "Greif işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla fabrikaya gelirken direnişçiler de ziyaretçilerini kapıda karşıladı. Sendika adına yapılan konuşmada direnişin yanında olacaklarını belirten eğitim emekçileri topladıkları maddi ve gıda yardımını işçilere verdi.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu, 'kadın istihdamı' konulu bir seminer gerçekleştirerek kadınların çalışma yaşamındaki yerini ve bu konudaki aldatmacaları tartıştı.

Greif işçilerinin sesini Ankara'ya taşıyan sınıf devrimcilerinin yapacağı işçi forumuna katılacak olan işçiler gece geç saatlerde yola çıktılar.

42. gün: İşçiler yeni güne yine rutin işler ve kahvaltıyla başladılar. Emekçi bir aile, Greif işçilerine destek için geldi. Çocuklarıyla birlikte gelen aile direnişle dayanışmanın güzel bir örneği oldu. Greif işçileri aileyle direniş üzerine sohbet ederek süreç hakkında bilgilendirme yaptılar. Günü sakin bir havada geçiren işçiler bağlama eşliğinde türküler söylediler. PDD de direnişçileri ziyarete geldi.

Akşam saatlerinde Greif'in Emek Sineması'nda "Modern Zamanlar" filmi izlendi.

43. gün: Fabrikada direniş gündelik seyrinde devam ederken işçi forumuna katılmak üzere Ankara'ya giden Greif işçileri de kahvaltılarının ardından, süreçlerini aktarmak için hazırladıkları dosya ile kurumları dolaşmaya başladılar.

Genel-İş Sendikası Genel Merkezi'nde yöneticilerle biraraya geldiler. Greif işçileri hazırladıkları dosyayı da sunarak, süreç üzerine bilgileri aktardılar. Yöneticiler, ziyarette konuşulanları değerlendireceklerini dile getirdiler. Görüşme sonrası işçiler, farklı kurumlara gitmek, direnişin sesini taşımak ve dayanışmayı büyütmek için Genel-İş Sendikası'ndan ayrıldılar.

Fabrika Komitesi öğle saatlerinde günlük toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıyla birlikte Greif yönetiminin işten atma hamlesine karşılık bu kararın yok hükmünde sayılması kararı alındı. Bu hamleyi de boşa düşüreceklerini ifade eden direnişçiler irade ve kararlılıkla eylemi sürdüreceklerini bir kez daha gösterdiler.

Bu hafta için bir program da belirleyen komite ayrıca DİSK'in dayanışmayı yükseltmesi için görüşmelerin yapılmasını kararlaştırdı. Direnişin ihtiyaçlarına yönelik eksiklikler de toplantıda aktararak çözüm için planlamalar yapıldı.

Direnişçi işçilere Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden mektup geldi. Mecit Şahinkaya, Bedirhan Pamuk, Tayfun Yıldırım, Muammer Kaya ve Muzaffer Hakvar imzalı mektupta Greif işgalinin özgür tutsakları da heyecanlandırdığı ve umut verdiği ifade edildi. Mektupla direnen işçiler selamlandı.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu da toplantı yaparak "Direnişçi kadın olmak" başlığıyla bir etkinlik gerçekleştirme kararı aldılar.

Kültür-Sanat Komisyonu şiir, tiyatro ve müzik gibi çalışmalara katılmak isteyen işçilerin bilgilerini topluyor. Bunun için fabrikanın birçok yerine bilgilendirme kağıtları asıldı. İşçilere komisyon çalışmalarına katılma çağrısı yapıldı.

44. gün: Ankara'daki Greif işçileri Genel-İş Genel Merkezi'ndeki görüşmelerini tamamladıktan sonra Ankara Milletvekili Levent Gök ile görüşmek için meclise geçtiler. Gök, seçimden sonraki ilk hafta Greif

işçilerinin taleplerini meclise taşıyacağını ifade etti. Direniş dosyasını alarak inceleyeceğini söyledi.

Direnişçiler sendika ve kitle örgütlerinin katılımıyla BES 1 No'lu Şube'de bilgilendirme toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıda direniş süreci detaylarıyla aktarıldı. İşgale destek çağrısı yapıldı.

KESK Ankara Şubeler Platformu da bilgilendirme toplantısında bir açıklama okuyarak Greif işgalinin yanında olduklarını ifade etti.

BDP Hakkari Milletvekili Adil Zozani ve İstanbul HDP Milletvekili Levent Tüzel bir heyetle fabrikaya ziyarete geldi.

DİSK ile görüşmek için sendikaya giden temsilciler fabrikaya döndükten sonra komite toplantısı yapılarak görüşme değerlendirildi. Görüşmenin daha önce oluşturulacağı ifade edilen heyet yerine, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ve DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaş'yla yapıldığı belirtildi.

Öte yandan yine daha önce şirket yönetimiyle işçilerin de katıldığı bir heyetin görüşme yapması planlanmışken, DİSK yöneticilerinin dün bir görüşme gerçekleştirdiği, fabrikanın kapanmasına yönelik açıklamanın bu görüşmede aktarıldığı ifade edildi. DİSK adına diyalog kuran Çerkezoğlu'nun fabrikanın kapanmaması ve işçilerin atılmaması talebini ilettiği belirtildi. Temsilciler ayrıca DİSK yönetiminden daha önce beklediklerini ifade ettikleri dayanışmayı büyütecek bir mücadele takvimi için de adım atılmadığını belirtti.

İşçiler toplantıda fabrika kapama kararının da işten atma kararı gibi yok hükmünde sayacaklarını, işgal eyleminden önce şirketin aldığı kurumsal kararın şimdi direnişe karşı kullanıldığını ifade ettiler.

Greif işçileri, fiili-meşru mücadele yolundan devam etme ve dayanışmayı büyütmeye kararı olarak toplantıyı bitirdi.

45. gün: Ankara'ya giden işçiler sabah saatlerinde fabrikaya döndüler. Gelen işçiler Ankara'da yapılanları sohbetler esnasında arkadaşlarına aktardılar.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu toplantı yaparak cumartesi gerçekleştireceği "direnişçi kadın" konulu paneli tertipti.

Genel toplantıda ise baştemsilci Orhan Purhan kapatma gündemi ile ilgili gelişmeleri, bu kapsamda

26 Mart 2014 | Greif

yapılan görüşmeleri aktardı. Toplantıda, kapatma kararının 'yok hükmünde' olduğu bir kez daha vurgulandı. Yönetimin DİSK'e verdiği yanıtta, kapatma kararının şirketin Amerika'daki merkezi ile görüşüleceğini ve bu görüşmeden sonra bir yanıt verileceğini belirttiği bildirildi. Ayrıca, DİSK'in olası kapatma kararı karşısında konuyu uluslararası mücadelenin gündemine sokacağını söylediği ifade edildi.

Bu süreç boyunca direnişin bekleyerek değil mücadeleyi sürdürerek devam edeceği belirtildi. Şirketin kapatma kararı alması durumunda da buna uygun bir mücadele hattı ortaya konacağı söylendi.

Engin Yılgin ise Greif'le dayanışma eylemleri hakkında bilgi verdi. DİSK'in adım atmasından sonra dayanışmanın yaygınlaştığını belirten Yılgin, farklı kentlerde dayanışma platformları kurulduğunu belirtti. Greif işçilerinin de bu yönlü çabalarının sürmesi gerektiğini vurguladı.

Toplantıda Ankara ziyareti ve destekçi siyasal güçler üzerine de tartışmalar yapıldı.

Kültür-Sanat Komisyonu da toplantısını yaptı. Şiir, müzik, tiyatro, fotoğrafçılık, spor ve bilgisayar olarak altı dalda komisyon çalışmaları belirlendi.

CHP Eskişehir Milletvekili Süheyl Batum bir grup CHP'liyle direnişi ziyaret etti.

Gün içerisinde yapılan bölüm toplantılarının ardından Fabrika Komitesi de bir toplantı gerçekleştirerek değerlendirmeyi yaptı.

Arap Birliği Zirvesi sona erdi

Kuveyt'te düzenlenen Arap Birliği Zirvesi, sona erdi. İki gün süren zirvenin kapanışında yapılan konuşmada, Arap dünyasının yaşadığı sorunların çoğuna değinildi. Ancak bu değinmeler, sorunların çözümü yönünde alınan ortak bir karara dayanmaktan çok, günün kurtarma kaygısıyla sıralanan temennilerden ibaretti.

Zirvenin gündeminde, dördüncü yılına giren Suriye'deki yıkıcı savaş ve ırkçı-siyonist İsrail devletinin işgali altındaki Filistin vardı. Buna rağmen zirve, herhangi bir karar alma iradesi göstermeden dağıldı.

İsrail için ABD baskısı

Zirveye katılan Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas, Arap Birliği'nin, İsrail'i "Yahudi bir devlet" olarak tanımayacağını karar altına almasını istiyordu. Fakat bekleneceği üzere, Filistin yönetiminin talebi karşılıksız kaldı.

Zirve toplanmadan önce kulislere sızan bilgiler, ABD Başkanı Barack Obama'nın Arap Birliği dönem başkanı Nebil el Arabi'yi arayarak, İsrail'le ilgili bir karar alınmaması için baskı yaptığını ortaya koydu. İrkçi İsrail rejimini himaye eden Obama'nın küstahlığı, Arap Birliği'nin İsrail'le ilgili karar alma olasılığını ortadan kaldırdı.

Filistin sorunu, zirvenin kapanış konuşmasında yer alan, "Filistin halkının davasını destekliyoruz" söylemiyle geçiştirildi. Böylece Amerikancı Arap rejimlerden Filistin halkına yarar gelmeyeceği bir kez daha tescillenmiş oldu.

Güdümlü Suriye muhalefetinin hüsrani

Geçen yıl Katar'da yapılan zirvede boy gösteren emperyalistler güdümündeki Suriye muhalefeti, zirvede Suriye koltuğunu işgal etmişti. O dönem Arap Birliği başkanlığını yürüten Katar emiri tarafından bahsedilen kürsüye kurulan kuklalar, emperyalistlerin

Suriye'ye saldırmaları için, zirvenin çağrı yapmasını istemişlerdi.

NATO'nun savaş uçaklarıyla Şam'a giderek iktidara yerleşme hayalleri kuran güdümlü muhalefetin şefleri, bu yıl hüsrana uğradılar. Zira aradan geçen bir yılda çok şey değişmişti. Arap Birliği, bu defa Suriye kürsüsünü güdümlü muhalefete tahsis edemedi. Mısır, Cezayir, Irak gibi üç büyük devlet ile Lübnan temsilcilerinin karşı çıkması sonucu, güdümlü muhalefetin şefi Ahmet Carba, Suriye kürsüsüne oturmaya muvaffak olmadı. Zirvede varlığı fazla hissedilmeyen Carba ve ekibi, "bize sağladığınız silah ve mali desteği arttırın" diye yalvarmak dışında bir şey yapamadı.

Baas yönetiminin emperyalist merkezli saldırılara, 60'ı aşkın ülkeden devşirilen cihatçı çetelere karşı durabilmesi, Arap Birliği üzerinde de etkisini hissettirdi. Cihatçı çeteleri kullanarak Suriye'de iktidarı ele geçirme planı amacına ulaşamayınca, Suudi Arabistan ve Katar kapışmaya başladı. Öyle ki, AKP iktidarı ile birlikte finanse ettikleri, silahlandırdıkları, eğittikleri cihatçı çetelerin bir kısmını, Suudi Arabistan ve ona yakın duran Körfez şeyhleri, "terör örgütü" ilan etmek zorunda kaldılar.

Körfez şeyhleri birbiriyle kavga etmeye başlayınca, cihatçı çeteler de birbirini boğazlamaya başladılar. Buna karşın son bir yılda Suriye Arap Ordusu (SAO) birçok bölgede ilerleme sağladı. Savaşın devam etmesine rağmen Baas yönetiminin konumunu güçlendirmesi, Mısır, Cezayir, Irak ve Lübnan hükümetlerinin tutumuyla birleşince, güdümlü muhalefet şefleri, Suriye kürsüsünü işgal edemediler.

Temel sorunlar karşısında acizlik

Arap egemen sınıflarının platformu olan Arap Birliği, ismine tezat bir parçalanmışlık içinde olduğunu gösterdi. Bu oluşumun çoğu zaman beklentileri boşa

düşürdüğü bir gerçek, fakat son yıllarda parçalanma ve iradesizlik, daha belirgin bir hal aldı.

Zirvede teröre karşı ortak mücadeleden dem vurulurken, Suudi Arabistan temsilcisi, Suriye'deki cihatçı teröristlere sağlanan desteğin arttırılması gerektiğini vaaz ediyordu. Öte yandan Türk sermaye devletinin cihatçı katillerle birlikte Suriye'ye karşı saldırıya geçtiği günlerde toplanan zirvede, buna dair tek bir atıf bile yapılmadı.

Siyonist İsrail'in Filistin'deki saldırıları devam ederken, İsrail savaş aygıtı birkaç gün önce Suriye'ye saldırmışken, ırkçı-siyonist rejime karşı net bir tutum almaktan kaçınan Arap Birliği, Irak'ta halkı hedef alan kökten dincilerin estirdiği teröre karşı tutum alma noktasında da aciz kaldı. Bu arada Libya'yı parselleyen dinci çetelerden söz etmeyen zirve, Yemen'de tehlikeli bir noktaya varan çatışmalara dair de beylik laflar etmenin ötesine geçemedi. Temel sorunlar karşısında sergilenen bu acizlik, Arap egemen sınıflarının durumunu gözler önüne seriyor.

Gerçek birliği halklar sağlayacaktır

Arap Birliği'nin bu aciz halleri, Arap halkları açısından şaşırtıcı olmamaktadır. Zira halklar, bu oluşumun kayda değer bir rol oynama yeteneğinden yoksun olduğunun farkındalar. Nitekim zirveyle ilgili görüşleri soruların büyük bir çoğunluğu, bu zirveden de bir şey çıkmayacağını ifade ediyorlar.

Arap egemenlerinin ve onların platformu Arap Birliği'nin acizliğine rağmen, halklar, emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı birlikten yanalar. Nitekim halkların çoğunluğu cihatçı teröre karşı çıkarken, Lübnan ve Filistin direnişlerine ise sempatiyle bakıyorlar. Hal böyleyken, Arap dünyasında gerçek birliği, ancak emperyalistlerle işbirlikçilerine direnişi yükseltecek olan halkların emekçi kesimleri sağlayabilirler.

Ankara'da MİT-MOSSAD gizli toplantısı

İsrail savaş aygıtının Suriye'ye hava saldırısı düzenlemesinden üç gün sonra, Türk ordusu da cihatçı teröristleri havadan izleyen bir Suriye uçağını düşürdü. İsrail ordusu, işgal altında tuttuğu Golan Tepeleri bölgesindeki cihatçı teröristlere destek verirken, Türk ordusu ise Hatay Yayladağı bölgesinden Lazkiye kırsalına saldıran El Kaide teröristlerine ateş desteği sağlayarak, çatışmalara fiilen katılmaya başladı.

Taraf gazetesinin internet sitesinde yayınlan bir haber, komşu Suriye halkına karşı düşmanca politika izleyen iki Amerikancı rejimin koordineli çalıştığını gözler önüne serdi.

Türkiye'nin Suriye'ye ait uçağı düşürmesinden bir gün sonra Ankara'da, İsrail ile kritik bir zirvenin gerçekleştirildiğini açığa çıkartan haberde, İsrail gizli servisi MOSSAD'ın eski Başkan Yardımcısı ve İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu'nun halen enerji ve güvenlikten sorumlu temsilcisi olan David Maidan'ın,

24 Mart günü gizlice Ankara'ya geldiği belirtildi.

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Müsteşarı Hakan Fidan ile AKP hükümetinin bazı yetkilileriyle görüşen MOSSAD şefi, Türkiye'yi aynı gün yine gizlice terk etmiş. Ankara'daki görüşmelerde, Suriye'ye karşı saldırı, güvenlik konuları, Suriye'de ve sınırda yaşanan gelişmeler ile PYD'nin durumu ve Kürt sorununun ele alındığı belirtildi.

Akdeniz'deki enerji faaliyetleri konusunda Türkiye'nin kolaylaştırıcı rol oynayacağına dair siyonist rejime güvence verildiği belirtilirken, İsrail tarafının bu konudaki beklentilerinin karşılandığı ve AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e yapacağı ziyaretin de görüşmelerde ele alınan konulardan biri olduğu kaydedildi.

MOSSAD şefinin bu gizli ziyareti ile son on ayda, AKP iktidarı siyonistlerle iki önemli zirve yapmış oldu. Geçen Haziran ayında Ankara'ya gelen MOSSAD'ın şefi Tamir Pardo, o zaman yine MİT Müsteşarı Hakan

Fidan'la kritik olduğu söylenen görüşmeler yapmıştı.

Bu arada, bir açıklama yapan AKP şeflerinden Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, İsrail ile Mavi Marmara konusundaki tazminat müzakerelerinde son aşamaya gelindiğini, seçimden sonra anlaşmanın imzalanma ihtimalinin yüksek olduğunu belirtmiş, İsrail'le varılacak uzlaşmada en büyük payın ABD Başkanı Barack Obama'ya ait olduğunu vurgulamıştı.

Filistin halkının acılarını rezil çıkarları için istismar eden dinci-gerici AKP hükümeti, görüldüğü üzer ırkçı-siyonist rejimle sıkı bir işbirliği içinde. Suriye'nin emperyalist/siyonist güçler tarafından hedef alınmasının temel nedeninin Filistin direnişine destek vermesi olduğu dikkate alındığında, Türk sermaye devleti ile siyonist İsrail'in aynı anda Suriye'ye saldırmalarının tesadüf olmadığı, kolayca anlaşılır.

Filistin halkını katletmeye, topraklarını gasp etmeye devam eden İsrail ile Filistin halkının acılarını pervasızca istismar eden AKP iktidarının Suriye'ye düşmanlıkta birleşmeleri, bu iki gerici-Amerikancı rejimin, ezilen halkların direnişinden duydukları korkunun da bir göstergesidir.

Dünyada milyonlar sokaklarda, yollarda, meydanlarda...

Paraguay

Paraguay Başbakanı Horacio Cartes'in başa geçmesinden 7 ay sonra, ülkede işçi ve emekçiler genel greve gidiyor.

Ülkenin 5 büyük işçi sendikasının çağrı yaptığı genel greve doktorlar ve diğer sağlık emekçileri de katılacak. Genel grev, çok sayıda demokratik kitle örgütü tarafından da destekleniyor. Öğrenci ve öğretmen dernekleri, öğrenci örgütleri ve bazı kiliseler de greve katılacaklarını duyurdular. Ayrıca ülkenin birçok büyük merkezinde miting ve gösteriler düzenlenecek.

Gösterilere topraksız ve yoksul köylüler de katılıyor. 24 Mart günü başkent Asuncion'un yaklaşık 300 kilometre doğusunda önemli yolları işgal eden topraksız ve yoksul köylüler de 26 Mart günü başkentte gösterilere katılacaklarını açıkladılar.

Greve katılanların talepleri de çeşitli. İşçiler, asgari ücrete %25 zam talep ederken, öğrenciler ise, geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi ulaşım ücretlerinin düşürülmesini istiyorlar.

Greve destek sunan emekçilerin bir kısmı ise özel şirketlerin kamu projelerine yatırım yapmalarının yolunu açan yasa değişikliğini protesto ediyorlar. Bu uygulama ile sermaye gruplarının ve politikacıların kişisel kazanç sağlamalarının önünün açılacağı vurgulanıyor.

Yoksul köylüler, çiftçiler ve topraksızlar ise kendi sorunlarına dikkat çekmek için eylemlere katılıyorlar. Ülkenin çeşitli bölgelerinde yoksul köylüler ve topraksızlar ile zengin toprak sahipleri arasında çatışmalar sürüyor. İki hafta önce, tanınmış bir köylü lideri "kimliği belirsiz" kişilerce katledilmişti. Köylü liderin katledilmesiyle, bölgede son 6 yıl içinde işlenen bu tür cinayetlerin sayısı 3'e çıktı. Topraksız köylüler ve yoksul kır emekçileri uzun bir süreden beri toprak reformu için mücadele ediyorlar.

Madrid

Madrid'de gerçekleştirilen kriz karşıtı dev gösteriye yüzbinlerce kişi katıldı. Haftalar önce başlayan ve adına 'Onurlu yürüyüş' denilen eylemlerde on binlerce kişi ülkenin farklı yerlerinden başkent Madrid'e yürüdü.

"Herkes iş, ekmek ve konut!" şiarlarının yükseltildiği gösterilere işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar katıldı. Gösterilerde işsizlik, yolsuzluk, hayat pahalılığı ve ücret kesintileri protesto edildi.

İspanya'da işsizlik, yüzde 26 ile rekor seviyede seyrediyor. İşsizliğin birinci dereceden kurbanı olan gençler, emperyalist krizin faturasını ödemeyi reddediyorlar. Gençliğin kitlesel katılım sağladığı gösterilerde eğitim, sağlık sistemi, yeni güvenlik yasası da protesto edildi.

Gösterilere 300'den fazla demokratik kitle örgütü çağrı yaptı.

Polisin olağanüstü önlemler aldığı yürüyüşte, emperyalist Troyka ve bankalara hizmet eden hükümetin istifa etmesi talep edildi. İşçi sınıfı ve emekçileri yoksulluğa, sefaletle mahkum eden

hükümeti istifaya çağıran on binler, "Bu savaşı kazanacağız!" sloganları haykırarak Halk Merkezi'ne yürümek istedi. Polisin yürüyüşü önlemek için harekete geçmesi üzerine başlayan çatışmalar gece boyunca sürdü. 67'si polis 101 kişinin yaralandığı çatışmalarda 29 kişi de gözaltına alındı.

İngiltere

İngiltere'de 26 Mart günü eğitim emekçileri ülke çapında greve gitti. Grev nedeniyle binlerce okul kapalı kaldı.

Grevleriyle, giderek artan iş yükünü, performans göre ücret ve emeklilik yaşının yükseltilmesini protesto eden emekçiler, kesintisiz emeklilik maaşı da talep ediyorlar. Bir araştırmaya göre İngiltere'de ilkökul öğretmenleri haftada 60 saat çalışmak zorunda kalıyorlar. Geçerli yasaya göre eğitim emekçilerinin, kesintisiz emekli maaşı alabilmeleri için 68 yaşına kadar çalışması gerekiyor.

Peru

Antapaccay bakır madeninde çalışan madenciler 24 Mart günü iki günlüğüne greve gitti. Toplu sözleşmelerde yapılan anlaşmalara uyulmamasını protesto eden madenciler, "belirli süreli sözleşme" dayatmalarını reddediyor. İdari personel arasında işten atılmaları da protesto eden madenciler, teknisyen ve idari personelin de sendikalaşmasını istiyorlar.

Maden ocağı, merkezi İsviçre'de bulunan dünyanın en büyük madencilik şirketi Glencore Xstrata'ya ait.

Şili

Şili'nin madencilik tekeli Anglo Amerikan'a ait Los Bronces bakır madeninde çalışan sözleşmeli işçiler, 24 Mart günü protesto gösterisi düzenledi. Fabrikanın bahçesindeki birçok yolu ve tesisi işgal eden işçiler, üretimi kesintiye uğrattılar. İşçilerin protestoları işten atılmaları ve tekelin taşeron işçilerinin birçok talebini kabul etmemesine yönelik olarak gerçekleşti.

Almanya

Almanya'da hizmet sektöründe örgütlü Ver.di Sendikası ve kamu işverenleri arasındaki TİS görüşmelerinde, uyarı grevleri başladı. İkinci tur görüşmeler devam ederken sendika, uyarı grevleri ile işverenin üzerinde basınç uygulamayı hedefliyor. Grev nedeniyle Almanya'nın tüm eyaletlerinde

otobüs ve tramvay sürücüleri anaokulu öğretmenleri, sağlık emekçileri, kamu çalışanları ve temizlik işçileri iş bıraktı. Uyarı grevine 26 Mart günü 12 bin kamu emekçisi iş bırakarak katıldı.

Kuzey Ren Vestfalya eyaletinde saat 03.00'ten sabah 09.00'a kadar ulaşım araçları çalışmadı. Grev katılım yüzde yüz oranında oldu. Aşağı Saksonya, Baden-Württemberg, Saksonya ve Hessen eyaletlerinde de ulaşım araçları grev nedeniyle çalışmadı.

Bavyera ve Baden-Württemberg eyaletlerinde uyarı grevlerine belediye, kreş, iş ve işçi bulma kurumları, vatandaşlık daireleri ve bankalarda çalışanlar katıldı. Münih'te 6 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleşti. Nürnberg'de ise 9 bin kişi sokağa çıktı.

27 Mart günü tüm büyük havaalanlarında (Frankfurt, München, Köln-Bonn, Düsseldorf, Hamburg, Hannover und Stuttgart) yer hizmetlerinde kargo ve bilet kontrollerinde çalışanlar iş bırakma eylemine gitti.

2,1 milyon kamu çalışanını ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Ver.di Sendikası 100 Euro'luk maaş zammı ve ücretlerin yüzde 3.5 oranında artırılmasını talep ediyor. İşverenler henüz kendi önerilerini açıklamadılar. Toplu iş sözleşmesi 31 Mart'ta Postdam eyaletinde devam edecek.

Mısır

Mısır'da postanelerde 23 Mart günü başlayan grev yayılıyor. Sendika yüzde 50 ücret artışı talep ediyor.

Grevçiler ayrıca grev dönemindeki ücretlerin de ödenmesini ve greve katılanların herhangi bir baskıya ve soruşturmaya maruz kalmamasını da talep ediyorlar.

İsrail

İsrail tarihinde ilk kez Dışişleri Bakanlığı'nda ve yurtdışı temsilciliklerinde çalışanlar greve gitti. 24 Mart günü başlayan grev nedeniyle bakanlık içinde ve 130 yurtdışı temsilciliğinde işlem yapılmadı. Geçtiğimiz haftalarda kısmi iş bırakma eylemleri gerçekleşmişti. Dışişleri Bakanlığı personeli ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talep ederken, Hazine Bakanlığı bunu reddediyor.

Grev nedeniyle siyonist başbakan Bünyamin Netanyahu'nun yurtdışı gezileri ertelenirken, Papa'nın İsrail'e seyahati de sallantıda.

Kamboçya

Kampong Speu il sınırlarında bulunan Angiokun'da ayakkabı fabrikasında çalışan 5 bin işçi, geçtiğimiz hafta greve çıktı. Grevci işçiler, fabrikanın önünden geçen ana yolu işgal ettiler.

14 Mart'ta greve çıkan işçilerin, talepleri arasında yemek ve taşıma ödeneklerinin artırılması da bulunuyor. İşçiler Japon tekeli Asics için spor ayakkabısı üretiyorlar.

Berkin'e sözümüz var...

Direnış ruhunu devrim için büyütüyoruz!

Bugün sorun bu hareketi nasıl kucaklayacağımızdır. Bu hareketi, sokaktaki bu devrimci ruhu devrime nasıl örgütleyeceğimizdir.

Berkin Elvan'ın 269. günün sonunda yaşamını yitirmesi milyonların sokağa dökülmesine neden oldu. Berkin için görkemli bir cenaze düzenlendi, ülkenin dört bir yanında sokaklar Berkin için doldu. Sokağa çıkan kitlenin ağırlıklı bir kısmını ise liselilerin oluşturduğunu söyleyebiliriz. Dahası liseliler sadece eylemlere katılmakla yetinmediler. Bu sürecin etkin örgütleyicisi oldular. Liselerinde eylemler örgütlediler, kentlerde yapılan eylemlere liseler yoğun katılım sağladılar ve düzene duydukları öfkeyi çeşitli biçimlerde yansıttılar. Bunların hepsini kendi zeminlerinde çeşitli inisiyatifler göstererek yaptılar. Derslere siyah kıyafetlerle gelmekten okul içinde çeşitli yazılamalar, oturma eylemi yapmaya, dersleri boykot etmeye varan düzeyde aktif bir süreç ördüler. İstanbul'da derslerden çıkarak cenazeye etkin bir katılım sağlandı. İlk olarak okullarda açığa çıkan bu enerji kent merkezlerine de taşındı. Kent merkezlerinde, mahallelerde yürüyüşler, meydanlarda oturma eylemleri düzenlendi. Üstelik bu eylemler birkaç günlük sürece yayıldı ve etkin bir liseli inisiyatifi ortaya çıktı.

Bu eylemlerin birçoğu kendiliğinden şekillendi. Özellikle sosyal medyanın sağladığı olanaklarla hızlı bir şekilde mobilize olan liseliler hızlı ve kitlesel bir tepki gösterdiler. Sosyal medya aracılığıyla liseler arasında aktif bir etkileşim oluştu. Haziran Direniş'iyle ve ardından süregelen eylemlerde biriktirilen deneyimler, yaşanan politizasyon liselilere ne yapılması gerektiği konusunda önden bir hafıza oluşturmuş ve yön çizmişti. Bundan kaynaklı herhangi bir yabancılık çekmeden birçok eylem ve ifade biçimi kendiliğinden hızlıca açığa çıktı. Eline kalemi alıp ders saatleri içerisinde korkusuzca yapılan yazılamalar gibi... Sonunun ne olacağını umursamadan liselerini Berkin için yazılamalarla donattılar. Siyah kıyafetle okula gelme çağrılarını yaygınlaştırdı, okul bahçelerinde oturma eylemleri yapıldı ve ders boykotları örgütlendi. Haziran Direniş'i ile oluşan ve düzen cephesindeki çatışmalarla da giderek siyasallaşan gündelik yaşamın liselilerin politizasyonunu güçlendirmesi sonucu Haziran'dan önce bir liselinin kolayından cesaret edemeyeceği bu işler büyük bir özgüvenle yapıldı. Bu, bir yanıla AKP'ye duyulan tepki olsa da bununla sınırlı değildi. Sisteme duyulan öfkenin yansımasıydı. Liselilerin okullarından, siyasal yaşama katıldıkları zeminden doğru yaptığı bu eylemlerin birçoğu da kitlesel biçimler kazandı.

Eylemlerin dikkate değer diğer yanı ise net olarak düzenle karşı karşıya geliyor olmasıydı. Çünkü bu eylemler liselilerin kendi zeminlerinde hayat buldu. Bu da doğrudan okul yönetimleriyle karşı karşıya kalmak anlamına geliyordu. Yapılan her yazılama, oturma eylemi ve ders boykotu bir disiplin soruşturması nedeniyd. Ama buna rağmen liseliler köprüleri attılar ve yıllarca liselilerin başında sallanan bu sopayı umursamadıklarını gösterdiler. Fişlenmeyi, idare ile yapılan tartışmaları göze aldılar. İdare baskısı, disiplin soruşturmaları gibi dayatmaları yıkıp geçtiler. Bu eylemlerin bir kısmının sivil ve resmi polislerin ablukası

altında yapıldığını da göz önüne almalıyız. Bazı liselerde polisin tehditleri boşa çıkarıldı, bazılarında liselilerin tepkisi sonucu polisler geri çekilmek zorunda kaldı, bazı eylemlerde gözaltılar yaşandı. Yani liseliler bu eylemlerle düzenle hesaplaştılar. Hem okul idareleriyle hem de devletle karşı karşıya geldiler. Görünen o ki, bu çatışmadan liseler büyük bir moralle çıktı. Bu eylemler sırasında şunu da gördüler, birlikte oldukları sürece bu tehditler boşa çıkmaya mahkum olacak. Böylece örgütlülüğün gücünü de görmüş oldular ve cesaretlendiler. Üstelik devletin liselileri toplumsal mücadeleden yalıtıma çalıştığı ve bunun için birçok önlem aldığı bir dönemde ileriye atıldılar. Haziran Direniş'inin ardından liselilere açılan soruşturmaların bir hükmü olmadığı, devamsızlık hakkını 10 güne indirsel de bunun bir çare olmadığı bu eylemlerle bir kez daha açığa çıktı.

Şunu özellikle vurgulamak gerekir, liselerde kendini örgütlü olarak gösteren bu tepki, bu sürecin öncesinden gelen bir örgütlülüğe dayanmıyor. Koşullar olgunlaştığında liselilerin hızlıca örgütlenebildiğini gösteriyor. Elbette aralarında DLB'lilerin de olduğu liseliler kendi buldukları alanlarda bu liseli hareketine müdahale ettiler fakat eylemlerin yaygınlığı ve kitleselliği düşünüldüğünde politik liseli örgütlerinin bu eylemleri çekip çevirecek bir düzeyden yoksun olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Yani eylemlerin birçoğu kendiliğinden oluştu. Bu da liseliler zemininde ciddi bir mücadele dinamiği olduğunu gösterdi. Bu uygun mecraya kavuştuğunda inisiyatifi bir biçim alabiliyor.

Bugün sorun bu hareketi nasıl kucaklayacağımızdır. Bu hareketi, sokaktaki bu devrimci ruhu devrime nasıl örgütleyeceğimizdir.

Yukarıda bahsedilen tablo bu hareketin devrimci ve militan bir karakter taşıdığının göstergesi. Bağrında devrimci bir enerji var. Mücadele etmek isteyen, bu sisteme kafa tutan çok samimi bir istek var. Bugün bunu devrimci kanallara akıtılabilmek gerekiyor. Bunu yapabilmek için de kafası düzenin dikte ettiği sınırlara sığmayan devrimci bir bakış gerekiyor. Daha fazlasını isteme enerjisi gerektiriyor. Engin ufuklara bakabilme, bunun meşruluğu ile hareket edebilme gücü gerektiriyor. Düzen muhalefetinin kutuplaşmasına saplanmak, sadece AKP karşıtlığına yedeklenmek

zorunda değil. Reformistlerin ufku bu hareketi AKP karşıtlığı ile sınırlamak üzerine. Ne kendi ideolojik platformları ne de moral değerleri bunu aşamaz. Yapılan her eylemi AKP karşıtı bir kurguya sıkıştırıyorlar. Fakat Berkin'in cenazesiyle ortaya çıkan enerji düzen karşıtı eğilimler taşıyor ve hızla devrimcileşmeye açık bir damardan şekilleniyor.

Bu enerjiyi devrime taşıyacak olan da Devrimci Liseliler Birliği'dir. DLB'liler, devrim ve sosyalizm düşüncesini liselilerle buluşturmalıdır. Özgürlüğümüzü ve geleceğimizi elimizden alan bu sistemin dümeninde yapılacak değişikliklerin sonuç üretmeyeceği, bu düzeni toptan yıkmak gerektiği aşikar. Bu yüzden DLB, yaptığı her çalışmada bunu esas almalıdır. Devrim propagandası bugün için çalışmamızın özel vurgusu olabilmeli. Kitle faaliyetinden toplantılara kadar devrim fikrini işleyebilmeliyiz.

1 Mayıs bunun için önemli bir zemin. Düzen ve devrim arasındaki çatışmanın en berrak bir biçimde yansıdığı 1 Mayıs bu sene daha da önemli bir anlam taşıyor. Bu açıdan 1 Mayıs'a yönelik ilginin de bu politik atmosferde katlanacağı açık. Direniş ve devrim enerjisini taşıyan liseli hareketini büyütme için 1 Mayıs'a odaklanmalıyız.

Devrimci Liseliler Birliği
27 Mart 2014

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/13 * 28 Mart 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

“Başı öne eğilmedi!”

Yıldızlar, gökyüzünün lacivert olduğu anlarda, yani en büyük yıldızın sırtını döndüğü ve yönünü bulmaya çalışanları yalnız bıraktığı bir zamanda yükseklerden cömertçe gülümserler. Büyük yıldız pişman olup yüzünü çevirdiğinde ise çekip giderler. Yalnızca biri hariç. O hep orada kalır ve mavi mavi parlar gökyüzünde.

Sabah yıldızı: Sabahattin Ali

Sabahattin Ali tek başınaydı, gözlüğü, piposu, not defteri ve kalemiyle... Ama katil yalnız değildi. Kanlı, kirli ve kokuşmuş bir düzenin sürüp gitmesini isteyenler bastı tetiğe. Ve tetikten fırlayan adamın eline tutuşturuldu katliam emri. Sabahattin Ali, ülke dışında da olsa ‘tehlikeli fikirlerini’ yayma eylemine devam edecekti. İşte bu yüzden katli vacipti. Ve şekli her nasıl olursa olsun ölümü gecikmemeliydi.

Karanlık bir gecede öldürüldü Sabahattin Ali. 2 Nisan 1948’de. Ardına baka baka yürüdüğü ovalarında memleketinin. Bulgaristan sınırı yakınlarında. Celladının adı Ali Ertekin’di. Sabahattin Ali’nin “acayip bir dimağ taşıyan kafasına” defalarca vurarak içindekileri yok edebileceğini zanneden bir zavallının adıydı Ali Ertekin. Elleri titredi korkakça sarıldığı sopayı her kaldırışında. Vurmakla ölmeyen bu adamın karşısında dehşete kapıldı, daha hızlı vurdu, hınçla, kinle, öfkeyle... Ve her darbeye tüketti cesaretini.

“Görüldü bir vücudun yerde sallandığı, uzakta koşarken hızlı koşan adımlar, kucakladı kanlı bir vücudu kaldırımlar...” Sizin Ali, kalleşçe işlediği cinayetin ardından koşarak kaçtı. Bizimkinin gövdesi düştü yere, kan revan içinde kaldı, ama yine de başı öne eğilmedi. Dimdik durdu ve öylece yumdu gözlerini sonsuz uykuya...

“Sizin Ali kana kine doymadı, Mazluma yoldaştır bizim Ali’miz!”

Sabahattin Ali bir öğretmen, bir yazar, bir çevirmen, bir şair olmanın ötesinde neydi? Onun ölümünü gerekli kılan ve yaşamına kastedilmesine vesile olan cevher yüreğinin neresindeydi? Sahi, bizim Ali kimdi?

Sabahattin Ali’nin yaşamını ve edebi kişiliğini anlatan her yazı, O’nun, köhnemiş ve yıkılmayı bekleyen duvarlara bir “deli dalga” gibi çarpışını ele almak zorundadır. Sabahattin Ali, onurlu bir yaşamı, onursuz bir köle yaşamına tercih eden ve bu tercihinin bedelinin ne olabileceğini kestiren bir sanatçıydı. Bir yandan kendi yaşamında yüz yüze geldiği çelişkiler, bir yandan da sanatına ve topluma karşı duyduğu sorumluluk, onun tercihini tereddütsüzce ezilenlerden yana yapmasına neden oldu.

Ve o bu tercihinin şu sözlerle dile getirerek affedilmez suçunun ne olduğunu ilan ediyordu : “Bugünün itibarlı kişileri gibi kese doldurmadık, makam peşinde koşmadık. İç ve dış bankalara para yatırmak, han, apartman sahibi olmak, sağdan soldan vurmak ve milleti kasıp kavurmak emellerine kapılmadık. Bütün kavgamızda kendimiz için hiçbir şey istemedik. Yalnız ve yalnız, bu yurdun bütün yükünü omuzlarında taşıyan milyonlarca insanın derdine derman olacak yolları araştırmak istedik. Bu ne affedilmez suçmuş meğer! Neredeyse, yoldan geçerken mide uşakları arkamızdan bağıracaktılar: ‘Görüyor musun şu haini! İlle de namuslu kalmak istiyor ve ahengimizi bozuyor...’ Çalmadan, çırpmadan, bize ekmeğimizi verenleri aç, bizi giydirenleri dunsuz bırakmadan yaşamak istemek, bu kadar

güç, bu kadar mihnetli, hatta bu kadar tehlikeli mi olmalı idi?”

İlle de namuslu kalmak istedi

Elbette... Sabahattin Ali’nin yalnız ve yalnız, bütün yükü omuzlarında taşıyan milyonlarca insanın derdine derman araması oldukça zor, sıkıntılı ve tehlikeli bir işti. Nitekim onun bu çabasını boğmak isteyenler, gece yarısı, bir ormanın kuytululuğunda kendileri için hiç de zor, sıkıntılı ve tehlikeli olmayan bir işe kalkıştılar. Binlerce yıldız arasından, sabahları kovalayan bir yıldız “sabah yıldızını” çekip aldılar. Ürkekti Ali’nin yüreği, adımları tedirgindi. Başı dağ, saçları kardı, hatta deli rüzgârları da vardı. Artık şehirler ona tuzak, insan sohbetleri de yasaktı. Bu yüzden dağlara saldı öfkesini. Giderayak son kez baktı ‘başları göğe yakın dağlarına’. Tıpkı Nazım Hikmet gibi bir yanı burada kalsın istedi, kök atsın, dal budak salsın...

Düştüğü yerde, oluk oluk akan kanı, bir fidana can olup kök salmış mıdır bilinmez ama, onun yapıtları düşmanın asla ulaşamayacağı derinlerde on yıllardır yaşıyor. Bazen Karadeniz’e uzanıyor Sabahattin Ali’nin sesi, başı öne eğmemeyi salık veriyor. Güç oluyor taş duvar, demir kapı, kör pencere ardındakilere... “Aldırma..” diyor. “Sen görmeden bile denizi, göğe çevir gözünü...” Bazense sevdanın dillere dolanan sözü oluyor. Ayın şavkı vuruyor sazının tellerine, söz söylenemiyor sözünün üstüne... Ve Sabahattin Ali, onun kanını ellerinde taşıyanları çıldırtırcasına “tehlikeli” fiiller işlemeye devam ediyor.

Ve onu öldürenler yıllar sonra bile karanlığı, kalleşliği, korkaklığı anımsatıyorken, Sabahattin Ali’nin gülümseyen gözleri aydınlığı, mertliği ve cesareti temsil ediyor. Ne büyük bir düştür ki Ali’nin gördüğü ve düş olmadığını çok iyi bildiği, onu ölürken ve öldükten sonra bile yalnız bırakmıyor. Peki ya karanlığa sarılıp ölüm fermanını yazanlar? Sessizliği ve yalnızlığı fırsat bilip bu fermanı uygulayanlar? Adları, anıları, aşkları, sevdaları var mı onlarında? Ne kalmıştır onlardan geriye, üzerinden hala kan damlayan cinayet aletlerinden ve utanç verici bir tarihten başka?

Sabahattin Ali’den geriye kalanlar kırık gözlüğü, piposu, not defteri, kalemi, kana bulanmış gömleği değil yalnızca. O kana, kine doymayanlara karşı verilen kararlı savaşta bir başucu kitabı, bir kavga şiiiri olarak sonsuza dek yaşayacak. Zindana düşen bir devrimcinin başı öne düştüğünde ise sessizce içeri girip umudun şarkılarını fısıldayacak.

